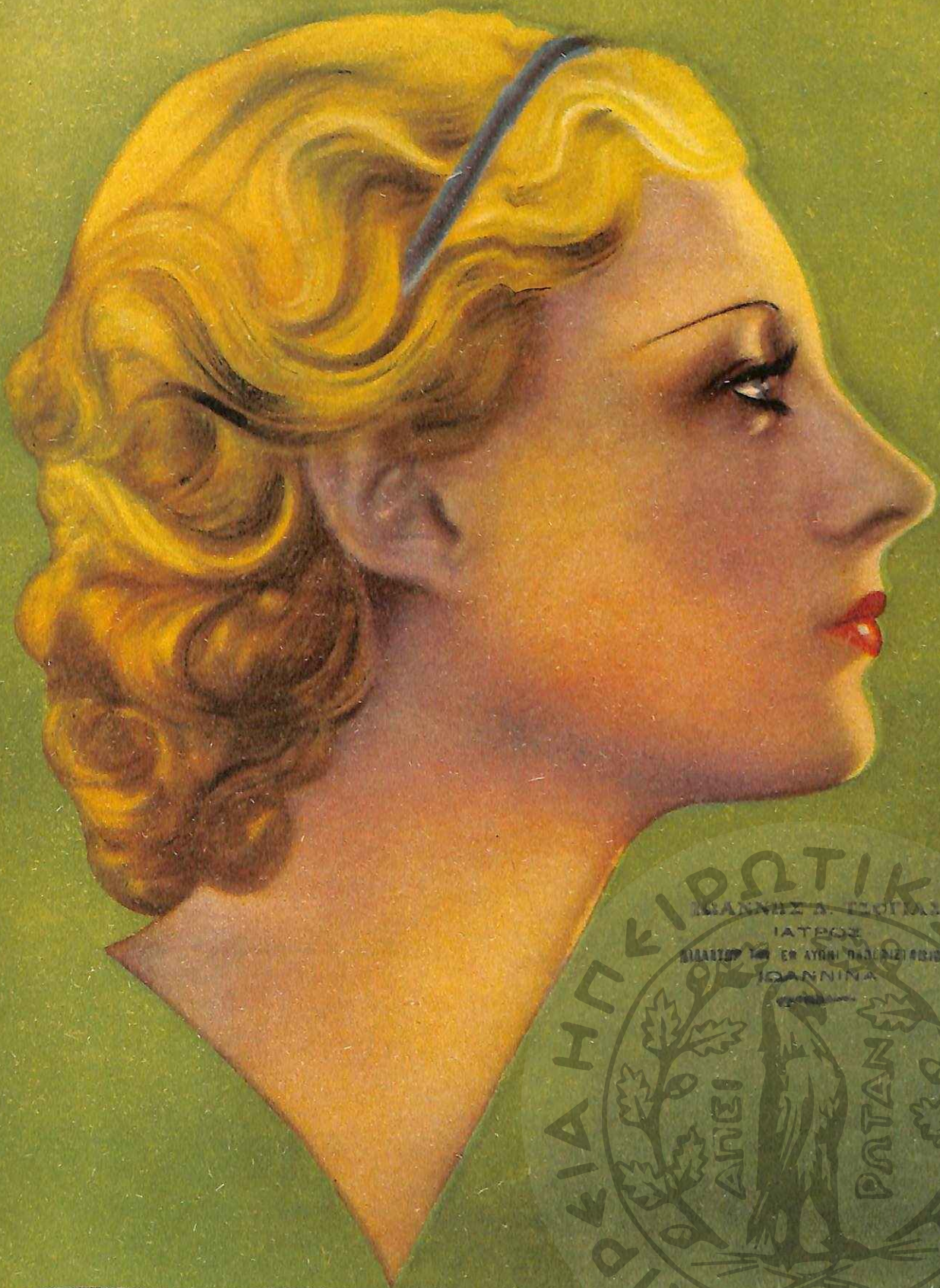

ΑΤΤΑΝΤΙΔ

ΑΔ, 15 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ,
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὸ ἐξώφυλλό μας

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου μας παριστάνει τὴ «Μίς Παρίσιοι τοῦ 1935». Ἡ ἐκτέλεσις ἀπὸ φωτογραφίας ἐγένετο ὑπὸ τῶν καλλιτεχνικῶν χρωμολιθογραφείων «ΑΣΠΙΩΤΗ-ΕΛΚΑ» Κεοκύρας.

Γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας

Πολλοὶ ἀναγνῶσται καὶ φίλοι τῆς «Ἀτλαντίδος» παραπονοῦνται μὲ γράμματα τοὺς γιὰ ὀρισμένες ἀνωμαλίας καὶ παρατυπίες ποὺ παρατηροῦνται στὴν κυκλοφορία τοῦ φύλλου μας στὶς ἐπαρχίες κυρίως. Γι' αὐτὲς ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ εἶνε τελείως ἀνεύθυνη.

Ἡ «Ἀτλαντίς» ὁμῶς παρακαλεῖ θερμότερα τοὺς ἀναγνῶστας τῆς νὰ τῆς καταγγέλλουν κάθε ἀνωμαλία ποὺ ὑποπίπτει στὴν ἀντίληψί τους. Π. χ. κάθε καθυστέρησι στὴν κυκλοφορία τοῦ φύλλου—τὸ ὁποῖον κυκλοφορεῖ τὴν Πέμπτη ἢ τὸ ἄργότερον τὴν Παρασκευὴ—καὶ κάθε ἀδικαιολόγητη ἀύξησι τῆς τιμῆς τοῦ περιοδικοῦ, γιὰ τὴν μερικὴ ἀναγνῶσται παραπονοῦνται ὅτι πληρώνουν τὸ φύλλο περισσότερον ἀπὸ 4 δραχμὰς καὶ τὸ βιβλίο περισσότερον ἀπὸ 7.

Ὅλ' αὐτὰ εἶνε ἀδικαιολόγητα. Γι' αὐτὸ ἡ «Ἀτλαντίς» κάνει ἐκκλήσιν στοὺς ἀναγνῶστας τῆς νὰ τὴν βοηθήσουν ὥστε νὰ σταματήσῃ κάθε ἀτοπο ποὺ τυχὸν γίνεται.

Τὸ μαύρισμα

Ὅλη ἡ ἀκρογιαλιά τῆς Ἀττικῆς εἶνε πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ θῆρας ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν λουομένων ποὺ ἐπιπλύνονται στὴν ἀμμουδιά, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα καλὸ μπάνιο, καὶ ἐκτίθενται στὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸ σκοτεινὸν χρῶμα τῆς ἐποχῆς. Ὅλοι θέλουν νὰ μαυρίσουν, ὅλοι θέλουν νὰ γίνουν ἀράπηδες. Τὸ λευκὸ χρῶμα ἔχει ὑποσταθῇ ἄγριον διωγμὸν, τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα τῶν σωμάτων.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡλιοχαρῶν κολυμβητῶν, ἐθεάθη προχθὲς στὴ Γλυφάδα καὶ ἓνας ἀποτυχὼν... θριαμβευτικῶς βουλεύτης.

— Μπα, τοῦ εἶπαν ὅταν τὸν εἶδαν. Κι' ἐσὺ ἐδῶ;

— Ναί... Καθὼς βλέπετε, κάνω ἡλιοθεραπεία.

— Γιὰ ποῖό λόγο;

— Ἀ! θέλω νὰ μαυρίσω!

— Μὰ νομίζουμε ὅτι σὲ... μ α υ ρ ί σ α ν ε ἄρκετά στὶς ἐκλογές.

ΟΠΟΙΟΣ

ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστας μας

θέλει νὰ σχηματίσῃ τὸν

Α' τόμο

τῆς «Ἀτλαντίδος»

μπορεῖ νὰ προσαγάγῃ στὰ γραφεία μας τὴν σειρὰν τῶν τευχῶν

ΑΠΟ 1—13

καὶ μὲ 25 δραχμὰς θὰ τοῦ ἐτοιμάσωμε ἓνα ΧΡΥΣΟΔΕΤΟ βιβλίο, καλλιτεχνικὸ, περιποιημένον, ἑτοιμὸν γιὰ τὴ βιβλιοθήκη.

Οἱ ἀναγνῶσται μας

ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

δύνανται νὰ μᾶς ἀποστείλουν ἐπίσης τὴν σειρὰν τῶν 13 τευχῶν μὲ 30 δραχμὰς διὰ τὴν βιβλιοδέτησιν καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Α' ΤΟΜΟΥ.

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

Α'.

ΒΙΒΛΙΟ—ΔΩΡΟ

τῆς

«ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»

εἶνε

Οἱ δλιμμένες καρδιές

ΤΗΣ

Ντελλῦ

Ἕνας τόμος κομψότατος, καλοτυπωμένος, πλουσιώτατος εἰκονογραφημένος μὲ πολυχρώμιες ἐντὸς κειμένου καὶ ἐξώφυλλο χρυσοῦς καλλιτεχνικὸ

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ

καὶ θὰ δοθῇ ἐντὸς ὀλίγου. Μὴν κόβετε τὰ δελτία. Ἡ ἀπλὴ ἐπίδειξις τοὺς ἀρκεῖ.

Οἱ κεφτέδες

Τὸ καλοκαίρι δὲν εἶνε μονάχα ἡ ἐποχὴ τῶν ἐκδρομῶν, τῶν μπαιν-μίζετ καὶ τῶν παγωτῶν. Εἶνε καὶ ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τῶν... κεφτέδων!

Ἡ πρώτη δουλειὰ κάθε παρέας, ποὺ θ' ἀποφασίσῃ μιὰ ἐκδρομὴ, εἶνε ἡ ἐξασφάλισις τῶν κεφτέδων. Ἐπειτα δὲ ἐρχονται ὅλα τ' ἄλλα ζητήματα, ποὺ θεωροῦνται δευτερευούσης σημασίας.

— Ἀ! τοὺς κεφτέδες θὰ τοὺς ἀναλάβῃ ἡ Πιπίτσα... Εἶνε εἰδικὴ σ' αὐτούς...

Τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, μεταβάλλονται σὲ ἐργοστάσια κατασκευῆς κεφτέδων, οἱ ὅποιοι θὰ καταναλωθοῦν τὴν ἐπομένην στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἢ παρὰ θιν' ἄλλος. Ὑπολογίζεται ὅτι ἑκατομμύρια κεφτέδων ἐξέρχονται τὸ πρωὶ ἐκάστης Κυριακῆς ἀπὸ τὶς πόλεις πρὸς τὸ ὑπαίθριον... Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἑλληνικὲς ἐκδρομὰς ἀνομασθῶσαν κεφτεδοεκδρομὰς!...

Τὶ ἰδέα θὰ εἶχε ἄρα γὰρ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν γιὰ μιὰ φορολογία τῶν... κεφτέδων; Μιά δεκάρα τὸν ἓνα νὰ εἰσπράττῃ, ἐκάλυψε τὸ ἔλλειμμα τοῦ προϋπολογισμοῦ!

Μαρτύρια

Τὸ θερμοῦμετρο διαρκῶς ἀνεβαίνει ὁ κόσμος ὑποφέρει καὶ πρὸ παντὸς οἱ καυμένοι οἱ χοντροί, ποὺ ἡ ζέστη τοὺς πειράζει περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, μὲ τὸ κανονικὸ πάχος καὶ βάρος.

Εἶνε ἀληθινὸν μαρτύριον ἐκεῖνο ποὺ ὑφίστανται οἱ καυμένοι. Φυσᾶνε καὶ ξεφυσᾶνε, σκουπίζουν τὸν ἰδρῶτα ποὺ τρέχει ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὸ μέτωπό τους, καὶ ζητοῦν λίγη ἀνακούφισις στὰ παγωμένα νερά, ποὺ πίνουν τρία-τρία, πρὸς μεγάλην ἀγανάκτησιν τῶν γκαρσονιῶν, ποὺ παραπονοῦνται:

— Ἐμεῖς εἴμαστε τὰ πραγματικὰ θύματα τῆς ζέσθης, πρὸ ἀξιολύπτητα καὶ ἀπὸ τοὺς χοντροὺς. Γιατὶ ἐκεῖνοι κάθονται σὲ τρεῖς καρέκλες καὶ παραγγέλλουν διαρκῶς νερό, ἀλλὰ ἐμεῖς σπᾶμε τὰ πόδια μας ἀπὸ τὸ πρωὶ ὥς τὸ θῆρας γιὰ νὰ κουβαλάμε μὲ τὸ δίσκο ἓνα γλυκὺ θραστὸν καὶ τριάντα νερά...

— Ἐχεις μεγάλο δίκην, γκαρσόν... Σὲ λυπάμαι! Εἶνε βέβαιο ἡ δουλειὰ σας τὸ καλοκαίρι!

— Τὸ ἀναγνωρίζετε, κύριε;

— Βέβαια! Φέρε μου τώρα δυὸ νερά...

Παρακολουθήσατε ὅλοι ἀπὸ σήμερον

«ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ»

Πρωτότυπο αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα

ΜΑΡΙΟΥ

Πολλάκις θὰ παρατηρήσετε, στὰ φύλλα κυρίως τῆς ἱτιάς, πολυάριθμα κοκκινωπά στίγματα, τὰ ὁποῖα ἀργότερα ἐξογκώνονται καὶ γίνονται κατακόκκινα. Τὰ στίγματα αὐτά, πού ὀνομάζονται «κηκίδες», γίνονται ἀπὸ τὸν «κόκκινη μυῖγα», ἕνα ἔντομο, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιεῖ γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἕνα τρυπανάκι!

Οἱ κηκίδες ἀποτελοῦν τὸν ἀντιθάλαμο, νὰ ποῦμε, μέσ' στὸν ὁποῖο ἡ κόκκινη μυῖγα ἐκκολάπτει τ' αὐγὰ τῆς. Ἡ μυῖγα αὐτὴ στὴν ἀρχὴ ἐγκαθίσταται σ' ἕνα φύλλο καὶ κατόπιν μὲ τὸ τρυπανάκι τῆς κάνει μιὰ μικρὴν ἔντομή κατὰ μῆκος τοῦ φύλλου. Στὴ σχισμάδα αὐτὴ ἐκκολάπτει ἕνα αὐγὸ τῆς, σκεπάζει τὴ μικρὴ τρύπα μὲ σάλιο κι' ὕστερα πηγαίνει πιο πέρα κι' ἐπαναλαμβάνει τὸ ἴδιο.

Οἱ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΝΤΟΜΟΥ

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, γύρω ἀπὸ τὸ κάθε αὐγὸ σχηματίζεται ἕνα κοκκινωπὸ δακτυλίδι, τὸ ὁποῖο, ὅσο περνοῦν οἱ μέρες, μεγαλώνει. Σ' ἕνα μῆνα, τὸ κόκκινο στίγμα μεταβάλλεται σὲ μιὰ κόκκινη μπαλλίτσα, πού ἐκτείνεται πρὸς τὶς δύο πλευρὲς τοῦ φύλλου.

Μέσα σ' ἐκεῖνο, λοιπόν, τὸ καλυδάκι ζῇ ἡ τρομερὴ κάμπια, ἡ ὁποία, λίγες μέρες ἀργότερα, ἀνοίγει μιὰ τρυπίτσα μὲ τὸ μικροσκοπικὸ τῆς τρυπανάκι κι' ἐξέρχεται ὡς σκουλήκι.

Τὸ σκουλήκι-κάμπια κάθεται πάνω στὴν κοῦνια τοῦ 5-6 ἑβδομάδες κι' ἐγκαταλείπει τὸ φύλλο μόνο ὅταν μεγαλώσῃ. Προχωρεῖ στὰ κλαδιά κι' ἀνέμεσα ἐκεῖ πλέκει, σάν τὸν μεταξοσκώληκα, ἕνα γερὸ μετάξινο κουκουλι. Μέσα στὸ κουκουλι, πού ἀποτελεῖ τὸ χειμερινὸ τῆς καταφύγιο, στεγάζονται κι' ἄλλες συντρόφισσές τῆς κάμπιες, πού φτάνουν καμμιά φορὰ τὶς 15.

ΟΠΟΥ Η ΦΥΣΙΣ ΠΡΟΝΟΕΙ

Ἄν τ' αὐγὰ πού γεννᾷ ἡ κόκκινη μυῖγα ἐκκολάπτονταν ὅλα, ἀσφαλῶς δὲν θὰ υπήρχε δένδρο. Ἡ φύσις ὅμως, προβλεπτικὴ ὅπως πάντα, ἔχει ὀρίσει στὴν κάμπια πολλοὺς ἐχθρούς. Ὁ κυριώτερος εἶναι μιὰ μικροσκοπικὴ μυῖγα, πού ὀνομάζεται «καμπιοφάγος». Τὸ ἔντομο αὐτὸ ἐκκολάπτει τ' αὐγὰ τοῦ πάνω στὸ σῶμα τῆς κάμπιας! Τ' αὐγὰ χώνονται μέσα στὸ σῶμα τῆς καὶ τρέφονται μὲ αὐτό, δίχως νὰ τῆς καταστρέφουν κανέ-

νὰ ζωτικὸ ὄργανό τῆς.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἡ κάμπια πολλάκις, μολοντοῦ ἔχει μέσα στὸ κορμὶ τῆς αὐτὰ τὰ φθοροποιὰ παράσιτα, ὥστόσο κατορθώνει καὶ μεταβάλλεται σὲ χρυσαλίδα! Ἡ ἀντίδρασις ὅμως αὐτὴ τῆς κάμπιας δὲν ἐμποδίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τ' αὐγὰ τοῦ «καμπιοφάγου» νὰ προχωροῦν στὴν ἐκκόλαψί τους καὶ νὰ γίνονται κι' ἐκεῖνα χρυσαλίδες.

Ὅταν ὅμως συμβῇ καὶ τ' αὐγὰ τοῦ «καμπιοφάγου» εἶναι ἐπικρατέστερα, κατορθώνουν τότε καὶ κατατρώγουν τὴν κάμπια, κι' ὅταν ἔρθῃ ἡ στιγμή νὰ μεταβληθοῦν σὲ χρυσαλίδες, βλέπομε, ἀπὸ τὴν νεκρὴ τώρα κάμπια, νὰ ξεπετάγονται καμμιά δωδεκαριά μυγίτσες, ζητώντας νέες κάμπιες γιὰ νὰ ἐναποθέσουν τ' αὐγὰ τους!

Μολοντοῦ οἱ κάμπιες, μόλις καθήσουν ἀπάνω τους οἱ καταστρεπτικὲς αὐτὲς μυγίτσες, κάνουν ἕνα τίναγμα τοῦ κορμιοῦ τους, ὥστόσο δὲν φαίνονται νὰ ἀντιλαμβάνονται τὸν θάνατόν ἐχθρὸ πού τὶς προσβάλλει.

ΙΟΛΙΒΕΡ ΠΑΙΚ

Ἱατρικὴ στήλη

Οἱ ρευματισμοί

Τὰ θαλάσσια μπάνια ἀρχισαν. Ὅλοι τρέχουν στὰ δαντελλένια ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια γιὰ νὰ ὁραιοσθῶν, γιὰ νὰ ξεροψηθοῦν ἀπὸ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, γιὰ νὰ χαροῦν τὴ ζωὴ. Ξέρουν, ὅμως, καὶ τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν θαλασσίων λουτρῶν; Οἱ περισσότεροι ἀσφαλῶς ὄχι. Γι' αὐτὸ καὶ δημοσιεύομε μιὰ περικοπὴ ἀπὸ τὴν θαυμαστὴ μελέτη τοῦ γνωστοῦ ἱατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Βεθανοπούλου, καὶ ρευματικὰ παθήσεις, χιλιάδες ἀποθνήσκουν κατ' ἔτος».

✱

Ἡ πρὸς καταπολέμειν τοῦ ρευματισμοῦ διεθνὴς ἐπιτροπὴ ἐδημοσίευσεν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν μελέτην διὰ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύει ὅτι εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ὁ ρευματισμὸς κάμνει μεγαλύτεραν θραύσιν ἀπὸ τὴν φυματίωσιν.

Ὁ Δρ. Βίνσεντ, διευθυντὴς τοῦ ἱδρύματος Ροκφέλλερ, σὲ τελευταῖον κατὰ τοῦ ρευματισμοῦ συνέδριον, εἶπε: «Δυστυχῶς ἡ δι' ἐνέσεων θεραπεία τοῦ ρευματισμοῦ πολλὰ ὀλίγα ἀποτελέσματα μᾶς ἔφερε καὶ ἐφ' ὅσον τὸ θεραπευτικὸν φάρμακον δὲν εὗρέθη ἀκόμη, πρέπει μέτρα προληπτικὰ νὰ λαμβάνωμεν πρὸς ἀποφυγὴν αὐτοῦ». Στὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἀσθένεια αὕτη ἔχει καταλάβει μεγάλαν διαστάσει καὶ ὅσο πάει καὶ ἐπεκτείνεται. Κατὰ τὸν Δρ. Βίνσεντ ὀφείλεται τοῦτο στὸ Λίντο, στὴν Ὀστέαν καὶ εἰς ὅλας τὰς διαφόρους λουτροπόλεις τῆς ὑψηλῆς. Ὁ κόσμος δὲν ἀντελήφθη ἀκόμη πόσον μεγάλον ρόλον στὴν πρόκλησιν τοῦ ρευματισμοῦ παίζει τὸ λουτρόν. Ἀλλοτε δὲν ἔμενε κανεὶς στὸ μπάνιο περισσότερο ἀπὸ 1)4 ἕως 3)4 τῆς ὥρας. Τώρα δυστυχῶς οἱ λουόμενοι περνοῦν ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν τῶν σὶς πλάξ καὶ μένουσιν ὀλοκλήρους ὥρας, ἵνα μὴ εἰπῶ διημερεύουν, μέσα στὸ νερό. Ἡ διαρκὴς αὕτη ἐμπύωσις τοῦ σώματός των εἶναι μιὰ τὴν κυριώτερον αἰτίαν τοῦ ρευματισμοῦ. Καὶ οὕτω ὁ νεώτερος πολιτισμὸς κατάρθρωσε δυστυχῶς διὰ τῆς καταχρήσεως νὰ μεταβάλλῃ καὶ τὸ ὑγιεινὸν λουτρόν, ὡς τόσα ἄλλα μετέβαλεν, εἰς ἀνθυγιεινόν. Τὰ διὰ φῶρα Κράτη ἀντιληφθέντα τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα, ἄτινα ἐπιφέρει ὁ ρευματισμὸς, ἱδρυσαν διαφόρους ὁργανῶ

σεις πρὸς καταπολέμειν τοῦτου, ὡς εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ κατ' ἐξοχὴν στὴν πολὺν Μπίρμπιγγαμ, στὴν ὁποίαν πάρα πολλὰ θύματα ἔχει ἡ νόσος αὕτη, Βόρειον Ἀμερικὴν, Ὀλλανδίαν, Γερμανίαν καὶ Βέλγιον, εἰς δὲ τὴν πόλιν τοῦτου Λιέγην, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἔγινε μεγάλον Διεθνὲς Συνέδριον κατὰ τῶν ρευματισμῶν. Ὁ Ἰταλὸς δικτάτωρ Μουσσολίνι ἀντελήφθη τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα προξενεῖ στὴν πατρίδα τοῦ ὁ ρευματισμὸς καὶ ὥρισεν ἐν Ἱταλίᾳ τὴν 3ην Ὀκτωβρίου ὡς «Ἡμέραν τοῦ ρευματισμοῦ». Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην γίνονται διαλέξεις εἰς Συλλόγους καὶ εἰς τὰ σχολεῖα, διάφορα δὲ φυλλάδια διανέμονται, διὰ τῶν ὁποίων περιγράφονται μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα οἱ ἐκ τῶν ρευματισμῶν κίνδυνοι καὶ ὅτι πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ αὕτη μιὰ φοβερὰ ἀσθένεια, ὡς εἶναι ἡ φυματίωσις καὶ ὁ καρκίνος. Εἰς τὸ Μιλάνον εὗρισκονται φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα στὰ ὁποῖα γίνεται μιὰ ἐπιμελεμένη θεραπεία στὰ παιδιά πού ἔπασαν ρευματισμοὺς καὶ στὰ συνεπείᾳ τοῦτου προσβεβλημένα ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος. Κατὰ τὸ ἔτος 1930 συνήλθε καὶ στὴν Ἱταλίαν τὸ διεθνὲς συνέδριον κατὰ τοῦ ρευματισμοῦ.

Ἐκ τῆς δημοσιευθεῖσης στατιστικῆς τοῦ Ἰταλοῦ καθηγητοῦ Dehoto παρατηρεῖται ὅτι ἐντὸς μιᾶς δεκαπενταετίας ἡ θνησιμότης ἐκ χρονίας ἀρθρίτιδος ἀνῆλθεν εἰς 16 χιλ., πλὴν τῆς ἐν τοῖς νοσοκομείοις, ἡ ὁποία θ' ἀναβιβάζῃ πάρα πολὺ τὸν ἀριθμὸν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπελογίσθη κατὰ τὸ 1930 ὅτι αἱ εἰς τοὺς ρευματισμοὺς ἀποδοτέαι ζημίαι τῆς δημοσίας οἰκονομίας, ἀνῆλθον εἰς 20 ἑκατομμύρια λίρῶν, εἰς δὲ τὸ Βερολίνον θεωρεῖται περισσότερον καταστρεπτικὴ ἀπὸ τὴν φυματίωσιν καὶ περισσότερον δαπανηρὰ εἰς διαίταν, θεραπείαν καὶ φάρμακα.

Ὁ δόκτωρ Bernetti, βροθὸς τοῦ καθηγητοῦ Dehoto, εἰς μίαν μελέτην του ἐπὶ τῆς κινήσεως τῆς «Εργατικῆς Κλινικῆς» ἐν Μιλάνῳ, διεπίστωσεν ὅτι 50 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῶν ρευματισμῶν «ἀπορροῶν» ἀπορροῶν 30 ἀπορροῶν τοῖς μεταξὺ δύο ἀσθενῶν πού ἔχουν ρευματισμόν, ὁ εἰς προσβάλλεται ἀπὸ καρδιακὴν πάθειν. Ἄν λάβωμεν δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐκ ρευματισμῶν προσβάλλονται περισσότερον οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες, δύναται τις νὰ ἀντιληφθῇ τὴν καταστροφὰς προξενεῖ ἡ νόσος αὕτη.

Ὁ δὲ ρευματισμὸς ἀποδίδεται εἰς ἕνα μικρόβιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἀκόμη ἀνακαλυφθῇ, μεταξὺ δὲ τῶν αἰτίων τὰ ὁποῖα προδιαθέτουν εἰς τοῦτον, ὡς εἰπομεν, εἶναι αἱ ἀπότομοι μεταβολαὶ τῆς θερμοκρασίας, ἡ ὑγρασία κ.τ.λ.

Ἱατροὶ ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

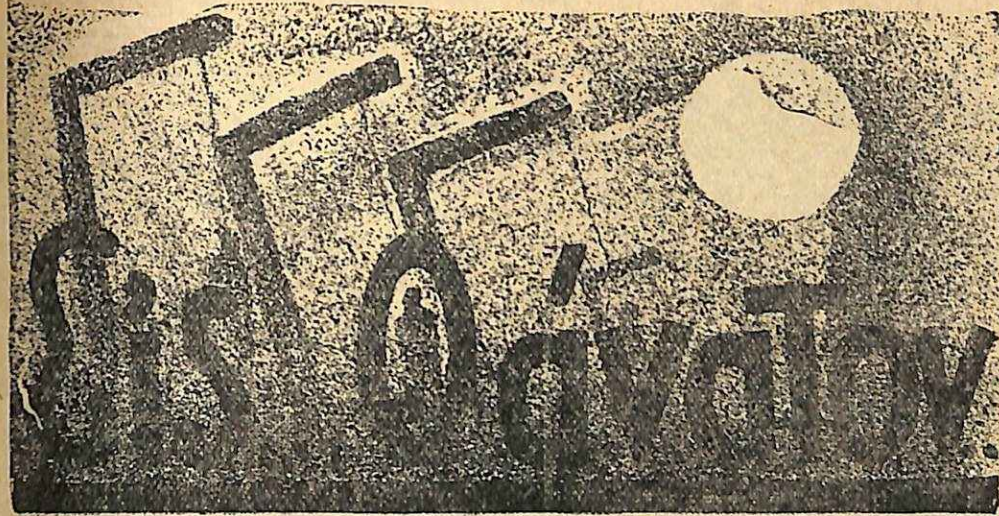
Ἡ Χαβανέζικη γλῶσσα

Στὴν διάλεκτο τῶν Ἰθαγενῶν τῶν νήσων Χαβάι καμμιά λέξις δὲν τελειώνει σὲ σύμφωνον.

Γιὰ τοὺς Ἰθαγενεῖς αὐτοὺς εἶναι ἀδύνατον ἡ προφορά δύο μαζὶ συμφώνων καὶ ὁ σάκις μιλοῦν ἀγγλικά, δυσκολεύονται πολὺ νὰ προφέρουν τὶς λέξεις πού τελειώνουν σὲ σύμφωνον.

Ὁ μίστερ Χάλ στὴν «Γραμματικὴ τῆς Πολωνίας» πού ἐξέδωσε ἀναφέρει ὅτι καθε συλλαβὴ πρέπει νὰ τελειώσῃ σ' ἕνα φωνῆεν καὶ ποτὲ δὲν ἀκούγονται δύο σύμφωνα δίχως νὰ ὑπάρχῃ ἀνάμεσα σ' αὐτὴ ἕνα φωνῆεν.

Ἡ μεγαλύτερη συλλαβὴ ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ τρία γράμματα, ὑπάρχουν δὲ πολλὲς συλλαβὲς πού ἀποτελοῦνται μόνον ἀπὸ ἕνα φωνῆεν.

Ὁ... καλλίτερος τρόπος θανατώσεως

Στὶς φυλακὲς τοῦ Κάροον-Σίτυ τῆς Ἀμερικῆς ἔγιναν πέρυσι δοκιμὲς θανατικῆς ἐκτέλεσεως καταδικῶν μὲ ἀσφυζιογόνα ἀέρια. Ὁ πρῶτος πού ἐγκαινίασε τὴν νέα αὕτην θανατικὴ μέθοδο ἦταν ἕνας Κινέζος, ὁ ὁποῖος, χάνοντας τὶς αἰσθήσεις του μετὰ τριάντα δευτερόλεπτα, πέθανε μέσα σὲ ἕξι λεπτὰ τῆς ὥρας δηλητηριασμένος ἀπὸ τὰ ἀσφυζιογόνα. Ὁ δεύτερος κατὰ δίκον, Ἀμερικανὸς αὐτός, ὀνόματι Γιούκελσον, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του ἐπίσης μετὰ τριάντα δευτερόλεπτα, πέθανε ὅμως σὲ τέσσερα λεπτὰ! Οἱ παρευρεθέντες καὶ οἱ δύο ἐκτελέσεις γιατροὶ ἀποφάνθηκαν ἀπὸ ὅσα εἶδαν ὅτι ὁ νέος τρόπος τῆς θανατώσεως εἶναι φρικτότερος ἀπὸ ὅλους κι' αὐτὸ γιὰ τὸν κατὰ δίκον ὡς πού νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ του, μαρτυρεῖται κυριολεκτικὰ. Ἐτοί ἡ δι' ἀσφυζιογόνων θανατικὴ ἐκτέλεσις ἐγκατελείφθη, ἡ δὲ ἡλεκτρικὴ καρέκλα πῆρε πάλι τὸν λόγο. Καὶ ἐναντίον ὅμως τῆς ἡλεκτρικῆς καρέκλας ὑπάρχουν γιατροὶ καὶ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι βεβαιώνουν ὅτι πάντοτε μιὰ ἡλεκτρικὴ ἐκκένωσις δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ τὸν θάνατο καὶ ὅτι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν σωματικὴ ἀντίστασι τοῦ καταδίκου.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΛΥΠΩΤΑΝ

Ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀκόμη πειράματα πού ἔγιναν τὸ 1890 μὲ τὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα, ὁ γιατρός Φραγκλίνος Τόπς εἶχε βεβαιώσει ὅτι ἐφόσον ὁ καταδίκος δὲν εἶχε ἀπανθρακωθῇ ἀπὸ τὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα, μπορούσε μιὰ χαρὰ νὰ ἐπανελθῇ στὴν ζωὴ. Καὶ σήμερα, ὅστερα ἀπὸ 44 χρόνων χρῆσι τῆς ἡλεκτρικῆς καρέκλας ὑπάρχουν ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι καταφέρονται ἐναντίον τῆς καὶ ζητοῦν νὰ βροῦν ἕνα νέο εἶδος θανατώσεως λιγώτερο ὀδυνηρὸ γιὰ τοὺς καταδίκους.

Ἡ σχετικὴ συζήτησις γιὰ τὴν καλλίτερον τῶν μέσων θανατώσεως χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς ἐπανάστασεως, ὀφείλεται δὲ στὶς ἀνθρωπιστικὲς ἰδέες τοῦ Ζαν-Ζάκ Μονσσὼ καὶ τῶν ἄλλων φιλοσόφων τοῦ 18ου αἰῶνος. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὕτην, κάθε σφάλμα θὰ φαινόταν ἀστέρο καὶ περὶ τὸ. Ἡ δικαιοσύνη τῶν χρόνων ἐκείνων ἀγνοοῦσε τὸν οἶκτο. Οἱ θανατικὲς ἐκτελέσεις, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἐγίνονταν τότε μὲ τὸν περίφημον «τροχὸ» ἢ μὲ ἀποκεφάλισι μὲ τὸ τοξευδρι. Γι' αὐτὸ ὅταν κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασι ἔκανε τὴν ἐμφάνισι τῆς ἡλαιητόμος, χαιρετίσθηκε ὡς ἐνσάρκωσις τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ οἴκτου. Τὴν λαιμητόμο εἶχε ἐφεύρει ὁ γιατρός Γκυγιότν, ὁ

ὁποῖος, μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τοῦ 1789, μίλησε μὲ τόσον ἐνθουσιασμό γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του, ὥστε οἱ βουλευταὶ πού τὸν ἀκούσαν ἀρχισαν νὰ γελοῦν.

Κι' ὅμως μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς βουλευτὲς πόσοι δὲν ἦταν γραφτοί, τέσσερα χρόνια ἀργότερα, κατὰ τὴν περίοδον τῆς τρομοκρατίας τοῦ Ροβεσπιέρου, νὰ δοκιμάσουν στὸ ἴδιο πρὸς τὸ κεφάλι τα πλεονεκτήματα τῆς «γκυλιότινας»....

ΤΟ... ΙΔΕΩΔΕΣ ΜΕΣΟΝ!

Ἡ λαιμητόμος ὥστόσο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς θεωρήθηκε ὡς τὸ ἰδεώδες μέσον θανατώσεως. Πέντε ἐν τούτοις χρόνια μετὰ τὴν ἐμφάνισι τῆς, ἀναψε μιὰ συζήτησις περὶ τοῦ ἂν ζῇ ἡ ὄχι ὁ κατάδικος μετὰ τὴν... ἀποκεφαλίσι τοῦ. Πολλοὶ βεβαίωναν ὅτι εἶχαν ἰδῇ δύο κεφάλια πού εἶχαν πέσει στὸ καλάθι τῆς λαιμητόμου νὰ...φιλιοῦνται ἢ νὰ δαγκώνωνται. Τὸ ζήτημα συζητήθηκε ἀπὸ πολλοὺς γιατροὺς, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ὑποστήριξαν ὅτι ὁ θάνατος ἐρχεται εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὸ κάψιμο τοῦ κεφαλιοῦ. Ὅλα τὰ ἄλλα φαινόμενα τὰ ὀνόμασαν «φυσιολογικὲς συσπάσεις τοῦ θανάτου».

Ἐτοί ἡ διὰ τῆς λαιμητόμου θανάτωσις θεωρήθηκε ὡς ἡ περισσότερον γρήγορη καὶ ἀνώδυνη. Ὡστόσο μερικοὶ γιατροὶ ὑποστήριζον ὅτι ἡ δι' ἀπαγχονισμοῦ ἐκτελέσεις φέρνει πολὺ γρηγορώτερα τὸ θάνατο. Ἡ γνώμη ὅμως αὕτη καταπολεμήθηκε ἀπὸ ἄλλους ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρουν περιπτώσεις ἀπαγχονισμοῦ, κατὰ τὶς ὁποῖες οἱ κατάδικοι, δέκα ὀλοκλήρα λεπτὰ μετὰ τὸν ἀπαγχονισμόν τους, κατωρθώθηκε νὰ γυρίσουν πάλι στὴ ζωὴ.

Ὑπὲρ τῆς λαιμητόμου ἐξ ἄλλου εἶναι κι' αὐτοὶ οἱ δῆμιοι, οἱ ὁποῖοι λένε ὅτι δὲν μένει διόλου καιρὸς στὸν κατάδικον νὰ υποφέρει, γιὰ τὴν μὲ τὸ πέσιμο τοῦ μαχαριοῦ ὅλα ἤδη ἔχουν τελειώσει.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ προκύπτει ὅτι ἡ λαιμητόμος θεωρεῖται τὸ καλλίτερον καὶ τελειότερον μέσον θανατώσεως καὶ τὸ πιο ἀνώδυνο γιὰ τοὺς καταδίκους.

Ο ΤΥΦΕΚΙΣΜΟΣ

Ὡστόσο ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο μέσον θανατώσεως πού ἔχει κι' αὐτὸ τοὺς ὀπαδούς του : Ὁ τυφεκισμός. Πολλοὶ ἐπιστήμονες τὸν παραδέχονται ὡς τὸ ταχύτερον καὶ πιο ἀνώδυνο μέσον θανατώσεως, ἀληθινὰ πολιτισμένο καὶ ἀνθρώπινο. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι δὲν ἔχουν ἄδικο, γιὰ τὸν στυγνὸν πού ὁ κατάδικος θὰ

δεχθῇ τὶς σφαῖρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, ὡς τὴν στιγμὴ πού ὁ ἐπὶ κεφαλῆς θὰ τοῦ δώσῃ τὴν χαριστικὴ καὶ τελειωτικὴ βολή, δὲν περνοῦν παρὰ δευτερόλεπτα μόνον. Καὶ ἂν πάλι, λοιπόν, ὑποθέσωμε ὅτι ὁ τυφεκισμὸς εἶναι ὁ χειρότερος τρόπος θανατώσεως, εἶναι ὁ... καλλίτερος, ἀφοῦ κάνει τὸν κατάδικον νὰ υποφέρει μόνον γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα.

Μὲ μιὰν διαφορά. Ὅτι ὁ τυφεκισμός, ὅπως καὶ ἡ λαιμητόμος, εἶναι μέσον θανατώσεως αἱματηρὰ. Καὶ σάν αἱματηρὰ εἶναι φυσικὸ νὰ προκαλοῦν τὴν φρίκη καὶ τὸν ἀποτροπισμὸ τῶν ἀνθρώπων. Κι' αὐτοῦ ἀκριβῶς στηρίζονται οἱ θαυμασταὶ τῆς ἡλεκτρικῆς καρέκλας, λέγοντας ὅτι ὁ ἡλεκτρισμὸς εἶναι ἕνα πολιτισμένο μέσον θανατώσεως, σύγχρονον καὶ... εὐγενικόν, πού ἀποκλείει τελείως τὰ αἵματα καὶ τὴν φρίκη πού φέρνουν αὐτά. Ἰσως — μὲ τὴν ἀποψὶ τους — νὰ ἔχουν δίκρον... Οἱ κατάδικοι ὥστόσο ὡς πού νὰ συμφωνήσουν ὅλοι οἱ εἰδικοί γιὰ τὸν καλλίτερον, θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκτελοῦνται μ' ὅλους τοὺς τρόπους πού ἀναφέραμε, ἔκτος πιά ἀν ὅλα τὰ Κράτη συμφωνήσουν στὴν κατάργησι τῆς θανατικῆς ποινῆς πού αὕτη καθ' ἑαυτὴν εἶναι μιὰ πρᾶξις βάρβαρη καὶ ἀπάνθρωπη....

ΖΑΝ ΛΕΚΟΚ

Ζεστά καὶ κρύα

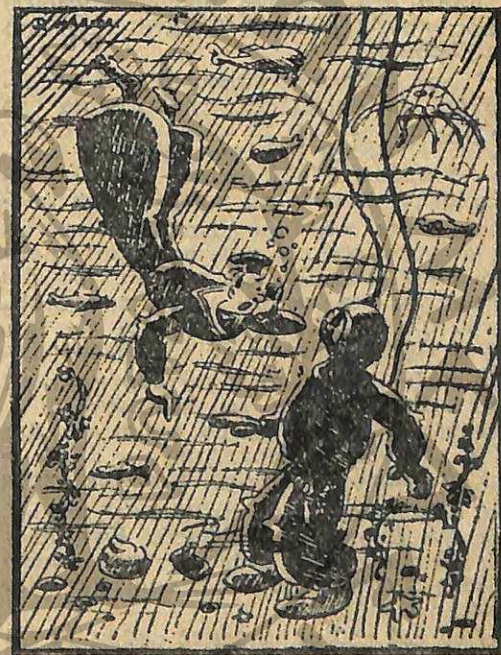
Ποιὸς τῆς τὸ εἶπε

ΛΕΛΑ (15 χρονῶν): Καλέ μπαμπά! Αὐτὸς ὁ κύριος μὲ τὸ μονοκλ' πού ἔρχεται σπῖτι, τοῦ ἀρέσει νὰ φιλεῖ τὰ κορίτσια.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Συκοφαντίες! Ποιὰς στὸ εἶπε;

—Τὰ χεῖλη του!

Πὼς ν' ἀκούσῃ

—Ἐἰ ἡ γυναῖκα τοῦ κοπετιάνου λείπει νὰ τῆς κάνει τὴ χάρι νὰ τῆς μεζένης μερικὰ στρεΐδια!

Αυτές οι θροχερές νύχτες του χειμώνα είναι άβυσσες και τρομερές. Πολλοί θα βελαν ναμειναν μέσα στο σπίτι τους, άναμεια σε μία καλή γυναικούλα και ένα χαριτωμένο μωρό και να περνούν την ώρα μαζί του παίζοντας. Αλλοι αποζητάν τη ζεστασιά μιας σόφρας, ξεφυλλίζοντας ένα ωραίο βιβλίο κι' ακόμα το ζεστό τους καφέ, και παρακαλών να νάνε άτέλειωτη αυτή η νύχτα κι' ο ύπνος τους γεμάτος γλυκά όνειρα...

Νύχτα στην πρωτεύουσα κι' οι δρόμοι είναι έρημοι. Κατεβασιές από νερό γέμισαν οι δρόμοι, θρώμικο νερό και το δυνατό του κελάρυσμα θυμίζει ποτάμι όρμητικό, που τρέχει να χυθεί στην άγκαλιά της άπέραντης θάλασσας.

Οι διαβάτες είναι σπάνιοι και βιαστικοί. Όρα, τώρα, από το στο σκοτεινό δρόμο δεν πέρασε ψυχή. Η σιγαλιά είναι άπόλυτη κι' αν ήθελε κανείς αποζητήσει την έρημιά, ά έρχόταν εκεί δά, σε μία σκοτεινή γωνίτσα να στήσει το νοικοκυριό του. Θάπομε μονάχος κι' ήσυχος όσο θάσκιγε τούτη ή δυνατή βροχή κι' ή μαύρη νύχτα.

Μέσα στη βοή της βροχής ξεχωρίζει τώρα κανείς ρυθμικά θήματα πάνω στο πεζοδρόμιο.

Ένας άνθρωπος παρουσιάζεται όλομόναχος. Άνηφορίζοντας, τραβάει ίσια το δρόμο του κι' έχει το κεφάλι ψηλά σηκωμένο. Η βροχή του μαστιγώνει με δύναμη το πρόσωπο και νοιώθει ιδιαίτερη ευχαρίστησι σ' αυτό το πράγμα. Δεν νοιάζεται όλοτέλα απ' τον κατακλυσμό που γίνεται γύρω του και πάει σφυρίζοντας ένα μοντέρνο τραγοϋδι. Οι κινήσεις του είναι έλεύθερες και πατάει, χωρίς προφύλαξι, όπου τύχει μέσ' στη λάσπη και το νερό. Τόσο ευχαριστημένος κι' ευδιάθετος είναι.

Μοιάζει γερός και χοντροφιαγμένος κάτω από το μαύρο του άδιάρκοχο κι' έχει πυκνό κι' όλδωυρο μουστάκι. Δεν είναι κανένας άριστοκράτης — αλλά ένας άνθρωπος του λαού. Και είναι γερός και καλός. Γερός σαν τον Ήρακλη και καλός σαν άγγελουδι του Θεού. Ετσι μοιάζει να είναι αυτός ο άνθρωπος που παρουσιάστηκε άνηφορίζοντας όλομόναχος στον σκοτεινό δρόμο.

Ποδ και που παρατάει το σφύριγμα και πετάει μία κουβέντα μονάχος του. Βγάνει το καπέλλο του κι' αφήνει το κεφάλι του έλεύθερο κάτω απ' τη δυνατή βροχή, να

στρα τώ ξαναβάσει, το κατεβάζει, το σπρώχνει πίσω και τεντώνει τα χέρια του ίσια μπροστά, να θραχούν, και πασαλείβει με το νερό το πρόσωπό του. Γελάει κι' ο ίδιος μ' αυτά τα σκέρτα που κάνει, γελάει ένα πλατύ κι' ήχηρό γέλιο κι' αρχίζει ξανά να σφυρίζη το μοντέρνο τραγοϋδι.

Περπάτησε ώρα κι' έφτασε σ' ένα σταυροδρόμιο. Είναι ένας κεντρικός δρόμος που βγάζει ίσα γραμμή στη μεγάλη πλατεία. Στέκεται εκεί δά και το θέλημα του είναι έρευνητικό. Κουνάει το κεφάλι του.

— Ναι, λέει, έδω έχει φώτα πολλά...

Και τρίβει τα χέρια του και τα χτυπάει με δύναμη. Παίρνει, λοιπόν, τον κεντρικό αυτό δρόμο. Έδω δεν είναι τέλεια έρημιά. Στη γωνιά ξεχωρίζει μία γυναικεία σκιά, μία γυναίκα στέκεται εκεί στη γωνία. Τον άντελήφθηκε σίγουρα, γιατί τώρα κινάει να φύγη. Περνάει δίπλα του και το ύφος της δείχνει πως καλλίτερα θάπταν να μη συναντούσε κινεζαν εκεί. Τόσο βιαστική είναι κι' έχει το κεφάλι κατεβασμένο. Δεν κρατάει άμπρέλλα κι' είναι καμωμένη απ' τη βροχή μούσκεμα. Ο άνθρωπος, λοιπόν, τη σταματάει και βγάνει το καπέλλο του.

— Το νερό θάχη μη και στα κόκκαλά σας, της λέει.

Εκείνη όμως δεν του δίνει καμμία απάντησι σ' αυτό και κινάει να φύγη.

— Βέβαια, ξαναλέει ο άνθρωπος και της φράζει το δρόμο. Θα πρέπει να κυταχτήτε, πούχετε γίνει μούσκεμα. Λίγο κρασί, έ; Για σκεφθήτε, ένα ποτήρι γλυκείας μαυροδάφνης! Χρειάζεται ένας άνθρωπος που να σας περιποιηθή άπόψε. Έγώ είμαι όλοτέλα έλεύθερος και δεν έχω να κάμω τίποτα άλλο! Προτείνω να πιούμε ένα ποτήρι μαζί και να κουβεντιάσωμε λίγο. Ξέρω ένα κόμοδο κέντρο, που μπορεί ν' ακούσωμε και λίγο ραδιόφωνο. Εκτός αν είχατε μιά άλλη προτίμησι και σας παρακαλώ να μου το πείτε. Τον κύτταξε με παράξενο θέλημα θώς της μιλούσε.

Ενοιωσε μιά άντριχίλα στο κορμί του κι' άθελά του έκαμε ένα θήμα πίσω.

Τώρα μονάχα πρόσχε πόσο πονεμένη ήταν ή μορφή της και πόσο βαθειά χανταγμένη μία μελανιά γραμμή γύρω στα μεγάλα της μάτια.

Τούπε τότε πώς δεν τον παραξηγοϋσε που την σταμάτησε καταμεσής στο δρόμο, χωρίς να την ξέρη, γιατί ίσως νάκανε λάθος σ' εκείνο που ζητούσε. Μά τώρα τον παρακαλούσε να την αφήση ήσυχη να πάη στη δουλειά της. Η κορούλα της — δεν

θα τώ ξερε ο ίδιος, για να τη συμπαθούσε — ή κορούλα της ήταν βαρεία χάμου με πυρετό κι' έπρεπε το γρηγορώτερο να της πάη το φάρμακο που κρατούσε. Ναι, εκείνο το μπουκάλι πούδλεπε στα χέρια της ήταν φάρμακο κι' ένας Θεός μπορούσε να ξέρη μόνο με τί κόπο θώηκε τα χρήματα να το πληρώση. Άς την άφηνη, λοιπόν, ήσυχη στη δυστυχία της κι' άς πήγαινε κι' αυτός στην ευχή του Θεού.

— Καλή νύχτα.

Και τράβηξε το δρόμο της. Κι' ο άνθρωπος άπόμεινε στη θέσι του και κύτταζε τη σκιά της, που μάκρανε και μακράνε κι' ύστερα έσβυσε στη σκοτεινιά του δρόμου.

Πέταξε το καπέλλο του πίσω στο σέβρο κι' άφησε πάλι τη βροχή να του χτυπάη το πρόσωπο. Τόση ευχαρίστησι του κανε αυτό το πράγμα.

Και ξεκίνησε πάλι. Γύριζε πίσω κάθε τόσο το κεφάλι του και νόμιζε πως θάβλεπε ακόμα τη σκιά της άγνωστης αυτής γυναίκας. Μά είχε σβύσει πιά στη σκοτεινιά του δρόμου.

Τύ δυνατά φώτα της πλατείας ξεπρόδωσαν και πούδωσαν καινούργιο κέφι. Στάθηκε κι' ήταν το θέλημα του έρευνητικό. Κούνησε το κεφάλι.

— Έδω έχει φώτα, πολλά φώτα, λέει.

Και τρίβει τα χέρια του ξανά και τα χτυπάει με δύναμη...

Μιά άλλη γυναίκα περνάει δίπλα του. Προστατεύει το κορμί της απ' τη βροχή με μία κομψή μαύρη άμπρέλλα. Το θήμα της είναι άργό κι' όπως είναι κοντά του, του ρίχνει ένα βλέμμα απ' την κορφή ως τα νύχια.

Ο καλός λοιπόν αυτός άνθρωπος τ' ασιτίζει όλοτέλα, γιατί ή γυναίκα τώρα έχει προσπεράσει και δυο φορές γύρισε το κεφάλι της και τον κύτταξε. Μιά ιδέα τότε του περνάει ξαφνικά και τρέχει εσπίσω της. Τη φτάνει και βγάνει το καπέλλο του.

— Συγγνώμη, ψιθυρίζει κι' ή φωνή του είναι κομμένη σαν νάτρεχε ώρα.

— Άν μπορούσα να σας βοηθήσω, της λέει. Ίσως έχετε καμμία μικρή ανάγκη. Κάποιος άρρώστος σπίτι, έ; Άνθρωποι είμαστε και θά μπορούσε να βοηθήση ο ένας τον άλλον σε μία δύσκολη στιγμή.

Έχωσε το χέρι στην τσέπη του και τράβηξε ένα μεγάλο πορτοφύλι. Η γυναίκα τον κύτταξε στην αρχή ξαφνιασμένη, μά

ύστερα θάλθηκε να γελά μ' όλη της την καρδιά.

— Τρελλαθήκατε; του είπε. Δεν έχω κανέναν άρρώστο στο σπίτι και καμμία ανάγκη άλλη, έξω από το να θέλω να πιώ ένα ποτήρι καλή μαυροδάφνη.

Και δεν μπορούσε να κρατήση τα γέλια της, τόσο που κι' ο καλός αυτός άνθρωπος κατάλαβε πως ή κουβέντα του ήτασε πραγματικά για να γελάση κανείς και ξεόπασε κι' ο ίδιος σ' ένα πλατύ χαχανητό και τρανάζοτανε το δυνατό του στήθος.

Την έπιασε μάλιστα από το μπράτσο και καθώς προχωρούσαν, της ξεγοϋσε πως όλη αυτή ή ιστορία του άρρώστου δεν ήταν παρά ένα χωρατό του για να ευθυμήσουνε και ν' άρχίσουνε τη γνωριμία τους με χαρές και γέλια—δυο πράγματα που τόσο άγάπησε στη ζωή του. Και της έδινε ακόμα κι' άλλες εξηγήσεις για τη καλή του καρδιά και το πλατύ κι' ήχηρό γέλιο του άντηχοϋσε σ' όλη εκείνη τη βοή της βροχής.

Δεν ήταν κανένας άριστοκράτης — αλλά ένα παιδι του λαού μονάχα και ήταν δυνατός και καλός, δυνατός σαν τον Ήρακλη και καλός σαν τ' άγγελουδι του Θεού.

Τέτοιος ήταν εκείνος ο άνθρωπος που παρουσιάσθηκε όλομόναχος, άνηφορίζοντας, σ' ένα σκοτεινό δρόμο...

ΑΘ. ΜΠΟΤΣΗΣ

(Εικονογράφησις Μάνθου Κέστη)

Τον άντελήφθηκε σίγουρα, γιατί κινάει να φύγη...

Η έπιστήμη για όλους

Μέσα στην ιστορία των εικοσιπέντε τελευταίων χρόνων διακρίνομε ιδιαίτερα την τελειοποίησι των έφευρέσεων. Δυο σημαντικές έπιτυχίες της Έπιστήμης: Η έκμηδένισι των άποστάσεων από το άεροπλάνο και ή κατάκτησις της γής από το μικρόφωνο.

ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ

Ο καιρός περνά τόσο γρήγορα, ώστε οι ήλικιωμένοι θά θυμούνται σαν νάταν χθές ένα γεγονός που έγινε έδω και τόσα χρόνια και την έντύπωσι που είχε κάνει τότε σ' όλον τον πολιτισμένο κόσμο! Τη διάβασι της Μάγνης από τον Μπλερίο μ' ένα μικρό κι' άτελειοποίητο μονοπλάνο. Σήμερα, ύστερα από 25 χρόνια, δυο Άγγλοι άεροπόροι έπιχειρούν άεροπορικώς ταξείδι από την Άγγλια στην Αυστραλία και το έπιτυγχάνουν σε δυο ήμερονύκτια, 4 ώρες και 34'!

Η ταχύτης με την όποια διαδόθηκε και τελειοποιήθηκε ή άσούμα τος και κατόπιν το ραδιόφωνο, είναι έπίσης καταπληκτική. Μόλις έδω και 33 χρόνια, στις 12 Δεκεμβρίου, ο Μάρκονι, ο πρώτος καταρτίων να έπέμψη τ' ό ιστορικό κράμα S από το Πολντόν στη Νέα Γη. Έκτοτε ή άσούματος τόσο προόδουσε και τελειοποιήθηκε, ώστε σήμερα ή ραδιόφωσι συντελεί πολύ σε μία όπωδηποτε άμοιβαία συνεννόησι των λαών.

Σ' όλη τη Μεγ. Βρετανία, σύμφωνα με τελευταία στατιστική, ά-

πάρχουν 6 έκατομμύρια ραδιόφωνα και ή άριθμός αυτός αυξάνει από μήνα σε μήνα.

Οι μηχανικοί και οι ήλεκτρολόγοι έχουν τόσο πολύ τελειοποιήσει το μηχανήμα, τους πομπούς, τους δέκτες, τα μικρόφωνα, την έπαγωγή του ρεύματος, ώστε ή όμιλν μπρός στο μικρόφωνο, αν και δεκάδες χιλιόμετρα μακριά καμμία φορά, ακούγεται να σάς όμιλήσαν να εύρίσκεται μαζί σας, στο σαλόνι σας.

ΔΟΥΛΕΙΑ...ΞΕΘΕΩΜΑ

Στους διάφορους ραδιοφωνικούς σταθμούς του κόσμου υπάρχει όλόκληρο προσωπικό με ένα διευθύνοντα για τον καθορισμό των προγραμμάτων των συναυλιών, των νέων της ήμέρας, πολιτικών, άθλητικών, μετεωρολογικών, των διαλέξεων και άλλων έκτάκτων όμιλιών.

Ο περισσότερος κόσμος δεν έχει ιδέα τι έργασία χρειάζεται για την έτοιμασία των προγραμμάτων προτού ραδιοφωνηθούν, άφου κάθε βράδυ τα προγράμματα διαφέρουν και ότι για τους όμιλούντας μπροστά στο μικρόφωνο υπάρχουν χιλίες δυο συγκινήσεις, που παύουν να παρουσιάζουν την καθημερινή αυτή δουλειά μία κοινή και μονότονη ρουτίνα. Πολλές φορές συμβαίνουν και άπρόοπτα στους σταθμούς. Σβύνουν τα φώτα, χαλάει κανένας πομπός, ή άντένες τσακίζονται από κανέναν άνεμοστρόβιλο και καμμία φορά συμβαίνει και να πιάσουν φωτιά τα καλώδια!

ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΙΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΝ

Πέρυσι τον Άπρίλιο, ή άποστολή του Μπύρντ, που ήταν στο Νότιο Πόλο, μεταβίβασε ένα όλόκληρο πρόγραμμα μέσω Μπουένος Άϊρες, που το πήρε πρώτο, στη Νέα Υόρκη και από κει στην Εδρώπη, στους μεγάλους σταθμούς. Στην αρχή με την άναγγελία του προγράμματος στον τύπο, ή καθείς άμφέβαλλε αν θά μπορούσε ν' ακούση μία τέτοια μεταβίβασι, αλλά τι έκπληξι και τι ευχαρίστησι μαζί όταν άκούσθηκαν καθαρώστα όλοι οι ήχοι στις 10 1/2 μ.μ. άκριβώς! Το γαύγισμα των σκυλών που σέρνουν τα έλκυθρα, περιγραφή του μέρους και της ζωής των έκδρομένων στους πάγους σε πλάτος 78ο κ. ά.

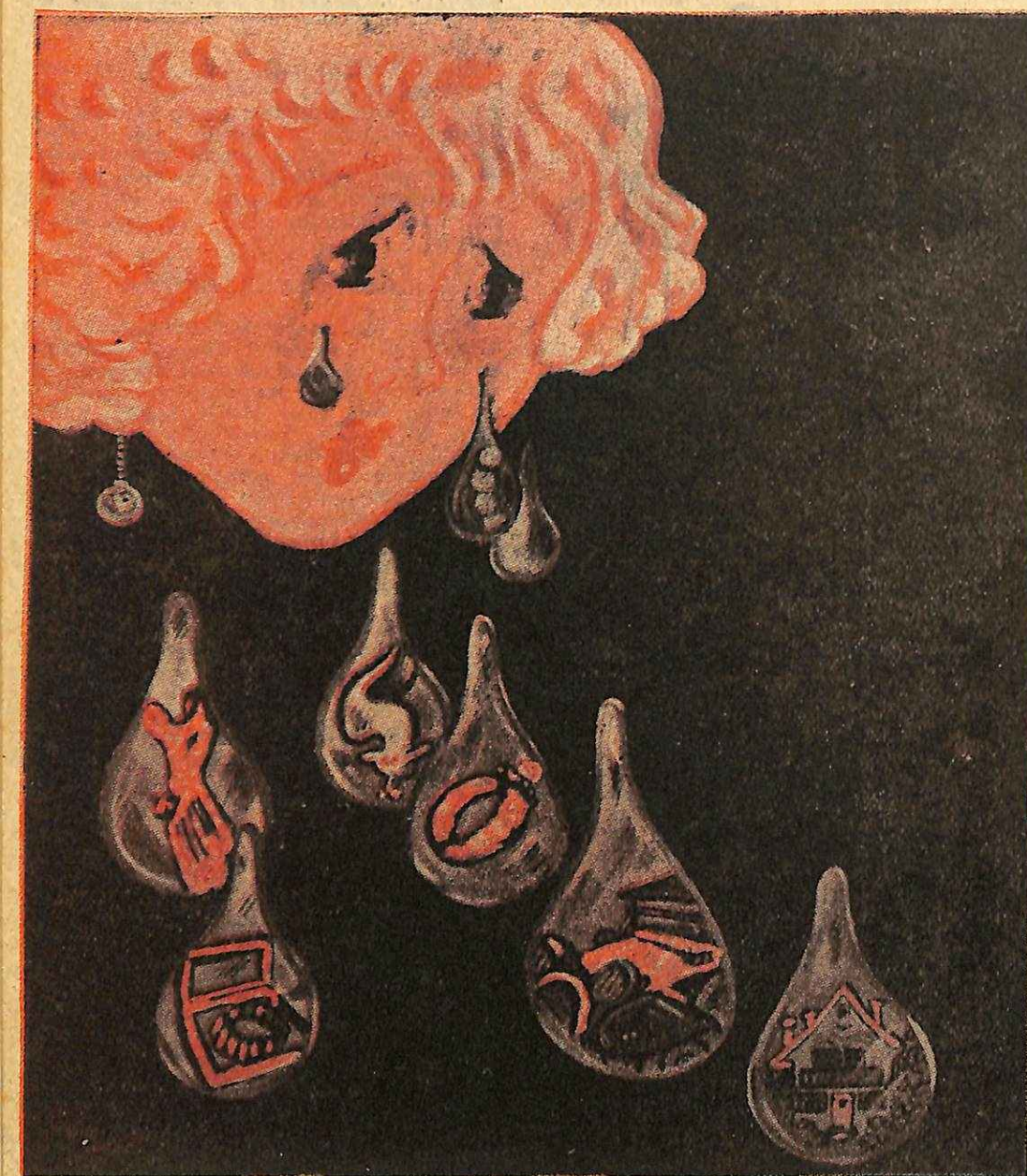
Ύστερα έπηκολούθησαν τραγοϋδια άμερικανικά και έγγλέζικα με συνοδεία... άρμονικάς έλλειψε πιάνου! Τόσο καθαρά όμως σά να έπρόκειτο για κανέναν κοντινό σταθμό και όχι 9.000 μίλια μακριά από το Λονδίνο.

ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ

Το ραδιόφωνο χρησιμοϋσε πολύ και για ναυαγώστικους σκοπούς. Τά άτιμόπλοια, οι φάροι, οι σιδηρόδρομοι, ή κόμη και τα αυτοκίνητα είναι σήμερα έφωδισμένα με ραδιόφωνα είτε για έπαγγελματική έξυπνητήρι, είτε για ψυχαγωγία.

Όλοι μας γνωρίζομε ότι ή μεταβίβασις του ήχου γίνεται μέσω των Έρτοιανών κυμάτων του αϊθέρος. Άλλά καμμία φορά συμβαίνει και σχηματίζονται κενά ή μάλλον νεκρά σημεία στον αϊθέρα, που δεν έπιτρέπουν τη μεταβίβασι. Αυτό συμβαίνει συχνά σε μέρη όπου υπάρχουν βουνά, αλλά ή κόμη και σε περιπτώσεις ύπερωκεανίων που κάνουν έκτομπες από τη μέση του όκεανού. Η έπιστημονική έξηγήσις του φαινομένου είναι ότι ή έκπομπή ύπερβραχέων κυμάτων έμποδίζεται σε περιπτώσεις καταιγίδων, έπειδη ή ήλιος με τίς ύπεριώδεις ακτίνες του που είναι άφθονες, έπηρεάζει την ήλεκτρική έπαγωγή.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ

Δοῦναι

Δρχ. 1000

Λαβεῖν

Δρχ. 7.313.15

...καὶ ὁ ΝΙΚΟΤ χάνει τὸ ἰσοζύγιο

"Αν βρῆτε καμμιὰ μέρα στὸ δρόμο σας χιλιάρικο ποτὲ νὰ μὴν κάνετε τὴ βλακεία νὰ τὸ πάρετε.

Γιατί;

"Αντὶ ἀπαντήσεως διαβάστε καλλίτερα τί ἔπαθα ἐγὼ καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμφωνήσετε ἀπολύτως μαζί μου.

"Ήταν μιὰ ἐποχὴ πού κυνηγοῦσα τὸ τσιγάρο μὲ τό... ντουφέκι! "Αψίλος μέχρι "κεῖ πού δὲν παίρνει. Τὸ πρῶτ' ἐμπνοῦσα ἀπὸ τίς ἀγριοφωνάρες τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου πού ζητοῦσε — γιὰ δὲς ἀναίδια! — τὰ δεκατρία νοίκια πού τῆς χρωστοῦσα, καὶ τὸ βράδυ κοιμῶμουν νηστικός γιὰτὶ ὁ μάγκερας — ἄλλος παλάνθρωπος αὐτός — ἐπειδὴ, ὅπως ἔλεγε, ἐνδιαρερό-παν γιὰ τὴν υγεία μου δὲν μοῦ ἔκανε πιά πῶσι.

"Μὰ, τοῦ ἔλεγα, ἅμα δὲν φάω διατρέχει κίνδυνο ἡ υγεία μου, ὅχι ἅμα φάω...

"Κάνεις λάθος, μοῦ ἀπαντοῦσε, "Ἄμα δὲν φάς θὰ σφίξης τὴ ζώνη σου καὶ θὰ

880

γὰνῶνα τὸ σχέδιο δράσεώς τῆς ἡμέρας μου. Καὶ κάτ' χειρότερο ἀκόμη. "Εκεῖνο τὸ ἀπόγευμα εἶχα ραντεβού μὲ τὴ φιλε-ναδίτσα μου, τὸ χαριτωμένο αὐτὸ μπιζου-δάκι πού ὅταν ἐκλαίγε ἐβλεπα μέσα σὲ κάθε τῆς δάκρυ τοὺς πόθους τῆς καὶ σπα-ραζόταν ἡ καρδιά μου γιὰτὶ δὲν ἦμουν σὲ θέσι νὰ τῆς τοὺς ἐκπληρώσω.

Ντύθηκα βιαστικά καὶ βγήκα στὸν δρόμο. Μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο ἀρχισα νὰ περπατᾶω χωρὶς νὰ μοῦ κἀνῃ καρδιά νὰ κυττάξω ὅπως ἄλλες φορές πρὸς τὰ παράθυρα τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν, πού τὰ δουλικά μὲ τίς σὰν ξεροψημένες φραν-τζόλες γάμπες τοὺς εἶχαν ἀρχίσει τὸ κα-θημερινὸ ξεσκόνισμα τῶν χαλιῶν.

"Εστρίψα τὴ γωνιά, πέρασα στὸ ἀντι-κρυνὸ πεζοδρόμιο ὅταν ἔαφνου σταμάτη-σα σὰν κεραυνόπληκτος. Τινάχτηκα κανὰ δυὸ φορές γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν κοι-μῶμουν ἀκόμη καὶ μὲ συγκίνησι ἐσκυψα στὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρομίου.

"Ὁχι, δὲν ἦταν ὄνειρο, δὲν ἦταν ὄπτα-σία! "Ενα... λαχταριστὸ χιλιάρικο ἀ-ναπαυόταν κοντὰ σ' ἓνα ἄδειο κουτὶ τσι-γάρων!...

Περιττὸ νὰ σὰς περιγράψω τὴ χειρονο-μία πού ἔκανα ἐκείνη τὴ στιγμή, γιὰτὶ ὅ-λοι θὰ τὴν φαντάζεσθε.

"Ὅταν, ὅμως, ἐπεχείρησα νὰ φύγω ἄ-κουσα ἓνα δυνατό «ψίτ» ποῦ μὲ καθήλωσε στὴ θέσι πού βρισκόμουν.

"Ἐδῶσα θάρρος στὸν ἑαυτό μου καὶ προχώρησα λίγα βήματα προσπαθώντας νὰ κάνω τὴν «πάπια»!

Μὰ ἓνα δυνατό «παρντόν κύριε», ἐγίνε ἀ-φορμὴ νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ τὸ θάρρος μου. Στάθηκα, τέντωσα τὸ κορμὶ μου καὶ ἐγύ-ρισα τὸ κεφάλι μου πρὸς τὸ μέρος τοῦ «ψίτ». "Ενας καλοντυμένος ἀγνωστος μ' ἐπλησίασε.

—Τί συμβαίνει παρακαλῶ;, τὸν ρώτησα προσποιοῦμενος τὸν ἁφνιασμένο.

—Ἐλᾶτε τώρα, μὴ κάνετε τὸν κουτό, μοῦ ἀπάντησε μειδιώντας. "Εγὼ τὸ εἶχα δῆ δυὸ λεπτά πρὶν ἀπὸ σὰς κι' ἐρχόμουν τρεχάλα νὰ τὸ πάρω, ἀλλὰ προλάβετε ἐ-σεῖς...

—Ποιὸ νὰ πάρετε, τὸν διέκοψα κάνον-τας πὼς δὲν καταλαβαίνω.

Ποιὸ νὰ πάρω; Τὸ χιλιάρικο ντέ! Μὴν εἰσατε μοναχοφαγᾶς. Δώστε μου καὶ μέ-να κάτι νὰ πῶ μιὰ μύρα στὴν υγεία αὐ-τουνού πού τὸ ἔχασε.

—Μὰ..., ἐπεχείρησα νὰ πῶ.

—Ἀφήστε τὰ μὰ καὶ τὰ μοῦ, μὲ διέκο-ψε. "Αλλωστε θὰ ξέρετε ὅτι τὸ χιλιάρικο αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ παραδώσετε στὴν ἀ-στυνομία... "Ελπίζω ὅτι ἐννοοῦμεθα...

Εἶδα ὅτι δὲν μπορούσα νὰ ξεφύγω γι' αὐτὸ κι' ἀποφάσισα νὰ τοῦ δώσω κάτι γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῶ.

Καὶ τί ἀπαιτήσεις ἔχετε ἐπὶ τοῦ... χι-λιάρικου;

Τρία τῶν ἑκατό. Βλέπετε ὅτι εἶμαι ὀ-λιγαρκής.

—Τὰ ἔχετε, τοῦ ἀπάντησα κι' ἔβγαλα τὸ χιλιάρικο ἀπὸ τὴν τσέπη μου. Πάρτε καὶ καὶ δώστε μου ἑπτακόσιες δραχμές πίσω.

—Δυστυχῶς δὲν ἔχω καθόλου ψιλὰ, μοῦ ἀπάντησε. "Αλλὰ δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸ χαλάσωμε. "Αν θέλετε...

—Ὁχι, ἀφήστε, εἶπα. "Ὁ χασάπης ἐδῶ ἀπέναντι εἶνε γνωστός μου καὶ θὰ μοῦ τὸ χαλάσῃ ἀμέσως.

Τὸν ἄφησα νὰ περιμένῃ στὴ γωνία καὶ μπήκα στὸ χασάπικο. Ὁ κύρ "Αντρέας μοῦ τὸ χάλασε ἀμέσως. Μόλις βγήκα ἔξω ἔδῶσα τίς τρακέσιες δραχμές στὸν ἄγνω-στο πού μὲ εὐχαρίστησε θερμότατα καὶ ἐ-φυγα χοροπηδώντας ἀπὸ τὴν χαρὰ μοῦ γιὰ τὸ ἀνέλπιστο εὖρημα.

(Ἡ συνέχεια στὴ σελ. 920)

Κεφάλαιον Α'

— Γιατὶ ἐπιμένεις, "Αλίκη; Σοῦ εἶπα καὶ χθὲς πὼς δὲν εἶνε σωστὸ νὰ πᾶς στὸ χορὸ. Εἶνε χορὸς ἀποκρηάτικος, ἐπίσημος κι' ἐσὺ φορεῖς ἀκόμη μαῦρα γιὰ τὸ πέν-θος τοῦ θείου σου...

— Μὰ πέρασε ἓνας χρόνος ἀπὸ τότε... καὶ κάτ' ἡμέρες. Κι' ἐδῶ δὲν εἶμαστε στὴν ἐπαρχία, ὅπου γνωστοὶ καὶ ἀγνωστοὶ τὰ παρατηροῦν ὅλα. Εἶμαστε στὴν "Αθήνα, μένομε σ' ἓνα μεγάλο ξενοδοχεῖο κι' ὁ μπαμπᾶς μᾶς ἔφερε ἐδῶ γιὰ νὰ διασκε-δάσωμε. Δὲν θὰ προσέξῃ κανεὶς πὼς ἔ-βγαλα τὰ μαῦρα. "Εδῶ οἱ ἄνθρωποι δὲν καταγίνονται μὲ τέτοια μικροπράγματα! "Αλλὰς τε...ποῖός μᾶς ξέρει;

— Μὲ συγχωρεῖς! Ξεχνᾶς τίς γνωρι-μίες πού κάναμε στὸ ξενοδοχεῖο; Ξεχνᾶς ἐπίσης πὼς ἐγὼ δὲν εἶμαι...ἐπαρχιώτισσα; Εἶμαι γέννημα καὶ θρέμμα τῆς "Αθήνας. "Εχω τίς παλιές μου σχέσεις, στὸν καλ-λίτερο κόσμο. Τί θὰ ποῦν οἱ φίλες μου; ἂν δοῦν πὼς ἀφήνω τὴν προγονή μου νὰ χοροπηδᾷ σ' ἓνα ἀποκρηάτικο γλέντι, ἐνῶ ἔως χθὲς φοροῦσε κρέπι στὸ καπέλ-λο τῆς;

— Μὰ μητέρα!...

— Σὲ παρεκάλεσα νὰ μὴ μὲ λὲς μητέ-ρα, ἀλλὰ μαμά. "Ἡ λέξις πού μεταχειρί-ζεσαι εἶνε...ἀναχρονισμός, καὶ δὲν βρισκό-μαστε πιά στὴ Λάρισα...

"Ἡ "Αλίκη, πού στεκόταν κοντὰ στὴν τουαλέττα μὲ τὸν μεγάλου καθρέπτη, ὅπου μιὰ γυναῖκα τριάντα πέντε περίπου ἔτῶν κτενιζόταν μὲ ὑπερβολικὴ ἐπιμέλεια, ἀνα-στένανε θαθεῖα καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλή.

"Απὸ ὅλες τίς θυσίες, στίς ὁποῖες ὑπε-βάλλετο, ἀπὸ τότε πού ὁ πατέρας τῆς εἶ-χε ἐξαναπνεύσει, τρία χρόνια τώρα, αὐ-τὴ ἦταν ἡ μεγαλειότης, ἡ πῶς σκληρὴ: νὰ καλῇ μὲ τὸ ὄνομα «μαμά» μιὰ ξένη, μιὰ παρείσακτη, τὴ μητρὶά τῆς. "Α, πόσα δὲν τῆς ἔφερνε στὴ μνήμη τὸ γλυκύτατο αὐτὸ ὄνομα καὶ μὲ τί κόπο τὸ ἐπρόφερε, μὲ ποιά πικρὴ νοσταλγία.

"Ἡ "Αλίκη, μόνη κόρη τοῦ πλουτοῦ Θεο-σαλοῦ μεγαλοκτηματίου, Σταμάτη Μπέ-λου, ἦταν ἓνας τύπος γνήσιας ἐλληνικῆς ὁμορφιάς. "Ενα προσωπάκι μὲ δειρωδῶς λεπτὰ χαρακτηριστικά, πού φώτιζαν δυὸ μεγάλα, ἐκφραστικὰ καστανὰ μάτια. Δυὸ μάτια γεμάτα λάμψι, πού καθρέφτιζαν μιὰ ψυχὴ, γεμάτη τρυφερότητα καὶ καλω-σύνη. Τὴν ὀρασιότητα τῆς μορφῆς συνεπλή-ρωνε ἓνα θαυμάσιο σῶμα μὲ τέλειες, ἀ-γαλματινίες γραμμές. "Εκεῖνο ὅμως τὸ σημεῖο πού ἀποτελοῦσε τὴ μεγάλη γοη-τεία τῆς "Αλίκης, ἦταν ἡ ἀπλότης, ἡ σε-μνότης στὴν ἐκφρασί καὶ στίς κινήσεις.

στὴν κάθε τῆς ἐκδηλώσει, πού σπάνια πιά θοῖσκει κανεὶς στίς σημερινὲς νέες. Τίπο-τα τὸ προσποιημένο, τὸ ἐπιτηδευμένο δὲν ἐπείρασε τὴν ἀρμονία τῶν τρόπων, τῆς ἐμφανίσεώς τῆς. Μὲ τὸ ἀπείριστο μαῦρο φόρεμά τῆς, μὲ τὸ χαριτωμένο πρόσωπό τῆς, πού δὲν ἔβαφε ποτὲ, ἡ "Αλίκη Μπέ-

λου θύμιζε τὰ κορίτσια τῆς παλιᾶς κα-λῆς ἐποχῆς, πού δὲν κατέφευγαν ἄλλοτε οὔτε στὸν κομμωτὴ, οὔτε σ' ἓνα περίτε-χνο μακιγιάζ γιὰ νὰ ἀρέσουν.

"Ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία καθόταν μπροστὰ στὸν τριπλὸ καθρέφτη, παρουσίαζε μιὰ κτυπητὴν ἀντίθεσι μὲ τὴ νεαρὰ προγονή τῆς.

Ἡ ὁμορφιά τῆς, ἡ ἀναμφισβήτητη, ἦ-ταν μᾶλλον ἓνα ἔργον σοφῆς τέχνης, πα-ρά τὸ ἔργον τῆς φύσεως. Βαμμένα, τὰ κοκκινωπά μαλλιά, καὶ τὰ μάγουλα, τὰ χεῖλη, μὲ κουτὰ ἀριστοτεχνικὸ τρόπο.

Τὸ βλέμμα τῶν πράσινων ματιῶν τῆς ἦταν σκληρὸ σὰν ἀτσάλι. "Ἡ "Ασπασία Μπέλου ἤξερε ὅμως νὰ τὸ ἡμερεύῃ, νὰ τὸ κἀνῃ μαλακὸ σὰν θελοῦδο, ὅταν ἤθε-λε νὰ κατακτήσῃ τὴ συμπάθεια, νὰ ἀπο-σπάσῃ τὸν θαυμασμό. Σὰν γάτα, πού χαίδευε πρὶν νὰ δαγκώσῃ, κατάρθωνε νὰ φαίνεται, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἓνα σκοπὸ τῆς, ἀλλοιώτικη ἀπὸ ὅτι ἦταν. Μὲ τὸ κομψὸ ἐλαστικὸ σῶμα τῆς, μὲ τὸ ἐλκυστικὸ χα-μόγελο τῶν θαμμένων χειλιῶν τῆς εἶχε κατακτήσει τὴν ἀγάπην τοῦ Σταμάτη Μπέ-λου, πού ὅλοι ἐνόμιζαν ἀπαρηγόρητο γιὰ τὸ θάνατο τῆς πρώτης γυναίκας τοῦ.

Καὶ τώρα, ἡ προσποιημένη ψυχρότης, μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ "Ασπασία μιλοῦσε στὴν "Αλίκη, ἡ φαινομενικὴ ἀδιαφορία τῆς, ἔ-κρυβ ἓνα φθόνο, πού δύσκολα θὰ ἐξέφυ-γε ἀπὸ τὸ μάτι ἐνὸς παρατηρητοῦ. "Ἡ δεύ-τερη σύζυγος τοῦ Μπέλου ἦταν πρῶτα ἀπ' ὅλα φιλόρεσκη. Φιλόρεσκη μέχρι πά-θους. Μὲ τὰ δεκαοκτὼ τῆς χρόνια, μὲ τὴν αἰθέρια ὁμορφιά τῆς, ἡ "Αλίκη, ὅταν ἔ-βγαλε μαζί τῆς, ἦταν σὰν μιὰ ἀνοιξιὲς κοντὰ στὸ φθινόπωρο. Καὶ ὅσο μπορούσε ἡ "Ασπασία προσπαθοῦσε νὰ ἀποφεύγῃ αὐτὴ τὴ σύγκρισιν πού ἦταν εἰς θάρος τῆς.

— Επειτα, σκέφθηκε πὼς δὲν ἔχεις κατάλληλη τουαλέττα γιὰ ἓναν ἐπίσημο χορὸ; ρώτησε τὴν "Αλίκη, πού εἶχε καθί-σει μεγαλυχολικά πάρα πέρα, στὸ μακρὸ νιζάνι. "Εδῶ, σ' ἓνα μεγάλο ξενοδοχεῖο, δὲν μπορείς νὰ παρουσιασθῇς, ὅπως - ὅ-πως. Καὶ δὲν προφθάνεις νὰ ἐτοιμασθῇς ἔως αὔριο τὸ βράδυ.

— "Εχω τὸ ἄσπρο, πού ἔρραψα τὸν περασμένο χειμῶνα, εἶπε ἡ "Αλίκη. Δὲν εἶνε ἄσχημο καὶ τὸ φόρεα μόνο μιὰ φο-ρά... — "Αφσέ με νὰ γελᾶσω... "Ενα φόρεμα ραμμένο ἀπὸ μιὰ μοδιτρούλα τοῦ Βό-λου! Οἱ "Αθηναῖες θὰ ἐκαρδισθοῦν στὰ γέλια ὅταν σὲ δούν...Καὶ ἐγὼ...

"Ἡ "Αλίκη διέκοψε δεῖλα. — "Ἡ φίλη σὰς, ἡ κυρία Μαρί, μοῦ ἔλεγε χθὲς πὼς ξέρει μιὰ μοδιτρούλα πολὺ κα-λή. Μπορεῖ νὰ ἐτοιμασῇ ἓνα φόρεμα σὲ μιὰ μέρα...ὥς αὔριο τὸ βράδυ! "Αν πάω ἀμέσως τώρα...

— "Ἡ "Αλίκη ἔγινε κάτωχρη. Περισσότερο ἀπὸ τὴν κακὴ πρόθεσιν τῆς μητρὶας τῆς τὴν ἐθίξε ἡ θαυτοτερὴ ἐννοια πού ἐκρυβαν οἱ λέξεις αὐτές. Μὰ προσπαθῶσε νὰ κρύ-ψῃ τὴν ταραχή τῆς καὶ προσποιηθῇ τὴν ἀδιαφορίαν.

— Ὁ κύριος Φτέρης, εἶπε, κυττάζοντας τὴν "Ασπασία, δὲν εἶνε τίποτε περισσότε-ρο...

— "Ἡ κυρία Μαρί δὲν ξέρει τί τῆς γί-νεται. Μιὰ τουαλέττα τῆς προκοπῆς δὲν ράβεται τόσο γρήγορα, ἀπάντησε ἡ "Α-σπασία μὲ δυσφορίαν, πού δὲν ζητοῦσε πιά νὰ κρύψῃ. Πρέπει νὰ διαλέξῃς τὸ ὕφα-σμα, τὸ σχέδιο. Νὰ κἀνῃς τοὐλάχιστον τρεῖς δοκιμές.

— Μιὰ δοκιμὴ ἀρκεῖ, ἔσπευσε νὰ πα-ρατηρήσῃ ἡ "Αλίκη, μὲ τόσο μεγάλη προ-θυμία, ὥστε ἡ μητρὶα τῆς ἄφησε τὸ κου-τί μὲ τὴν πούδρα στὸ τραπέζι μὲ μιὰ ἀ-πότομη κίνησιν. "Ερρίξε στὴ νέα ἓνα κα-χύπτοπο δαμάσκημο.

— "Α! Εἶνε ἀρκετὴ; "Ετοι φαντάζεσαι; Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἔχεις μεγάλη πεποιθί-σιν, ὅχι μονάχα στὴ ράφτρα ἀλλὰ καὶ στὸν ἑαυτό σου. Μιὰ αὐτοπεποίθησι...ὁ-περβολικὴ. "Ας εἶνε. Καὶ ἡ μεγάλη ἐπιθυ-μία σου νὰ μὴ λείψῃς ἀπὸ τὸ χορὸ δει-χνεὶ καὶ κάτ' ἄλλο. Κάτ' ἓνα πού μοῦ κρύ-βεις...

— Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ἡ "Αλίκη μὲ κά-ποια νευρικότητα.

— Μὴν κἀνῃς τὴ κουτὴ! Φαντάζεσαι πὼς δὲν παρατήρησα, τίς μεγάλες φι-λίες σου μὲ ἐκεῖνον τὸν νέον, πού τρέχει διαρκῶς ἀπὸ πίσω σου; Τὸν κύριο Φτέ-ρη...ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά του. Σὰς ὤλε-πα, ἀπὸ τὴ δεύτερη μέρα πού μένομε στὸ ξενοδοχεῖο, νὰ κρυφομιλάτε σ' ὅλες τίς γωνιές τοῦ χώλ. Καὶ μάλιστα μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο, πὼς ἐσὺ, ἓνα κορίτσι μὲ «κσλὴ ἀνατροφή», ξεμοναχιάζεσαι τόσο συχνά...σκανδαλωδῶς συχνά...μὲ ἓναν κύ-ριο πού τώρα πωτογνώρισε. Ὁμολό-γησε πὼς φλερτάρεις μαζί του!

"Ἡ "Αλίκη κοκκίνισε. "Ήταν συνηθισμένη σταυς τυραννικοὺς τρόπους τῆς μητρὶας τῆς. Μὰ ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' ἔδωκεν ἔνδειαν θεϊμένη νὰ τοὺς ἀνεχθῇ.

— Ὁ κύριος Φτέρης εἶνε ἓνας κύριος καθὼς πρέπει, πού φέρεται μαζί μου μὲ ὅλο τὸ σεβασμό...

— Τὰ ξέρομε αὐτά. Μὰ ὁμολόγησε ὅτι δώσατε ραντεβού γιὰ αὔριο τὸ βράδυ. "Ε-λα, πέστα! Σὲ περιμένει, ἔ;

"Ἡ "Αλίκη δὲν ταράχθηκε. Ὑπέστη μὲ ψυχραιμία τὸ φιλύπτοπο, φθονερὸ βλέμμα τῆς μητρὶας τῆς.

— Γιατὶ νὰ τὸ κρύψω; Δὲν ἔκανα τίπο-τα κακὸ. Δέχθηκα τὴν πρόσκλησιν πού μοῦ ἔκανε ὁ κύριος Φτέρης νὰ χορεύω ἓνα «δυὸ χοροὺς μαζί του».

"Ἡ "Ασπασία σήκωσε τοὺς ὄμους.

Εἶπε τὴν "Αλίκη μὲ προσποιημένη ἀ-διαφορίαν, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Θέλεις μιὰ συμβουλή; Μιὰ συμβου-λή...φιλική; "Αν ἔβαλεις στὸ νοῦ σου νὰ τὸν κατακτήσῃς, χάνεις τὸν καιρὸ σου. Ὁ Φτέρης δὲν εἶνε γιὰ σένα.

"Ἡ "Αλίκη ἔγινε κάτωχρη. Περισσότερο ἀπὸ τὴν κακὴ πρόθεσιν τῆς μητρὶας τῆς τὴν ἐθίξε ἡ θαυτοτερὴ ἐννοια πού ἐκρυβαν οἱ λέξεις αὐτές. Μὰ προσπαθῶσε νὰ κρύ-ψῃ τὴν ταραχή τῆς καὶ προσποιηθῇ τὴν ἀδιαφορίαν.

— Ὁ κύριος Φτέρης, εἶπε, κυττάζοντας τὴν "Ασπασία, δὲν εἶνε τίποτε περισσότε-ρο...

881

ρο για μένα από ένας καλός, συμπαθητικός φίλος. Δεν ξέρω τί ύπονοείτε, όταν μου μιλάτε για εκείνον μ' αυτόν τον παράξενο τρόπο.

Η Άσπασία γέλασε νευρικά, ειρωνικά.

— "Α! Είναι ένας απλός φίλος. Αφού με νά γελάσω. Αλήθεια δεν φανταζόμουν πως θα κρυβες τόσο καλά τα αισθήματά σου. Πάντως θα είσαι περιέργη να μάθεις γιατί... Ένας γάμος μεταξύ σας είναι πράγμα αδύνατον. Πώς αυτό που έσπλυνες στο νού σου και που επιμένεις να κρύβεις από μένα, δεν μπορεί να γίνει ποτέ. Άκου; Ποτέ! Και ό,τι κι αν κάνης, όσο κι αν επιμένης..."

Τη φράση της Άσπασίας διέκοψε ένα κτύπημα στην πόρτα.

— "Επιτρέπεται; είπε μια ανδρική φωνή."

Χωρίς να περιμένη απάντησι, ένας υψηλός, άκομης νέος άνδρας μπήκε στο δωμάτιο. Ήταν ο Μπέλος, που έβριζε στη γυναίκα του μια ανήσυχη ματιά.

— Μην τρομάζετε. Εγώ είμαι. Δεν σε βρήκα στην κάμαρά σου, Άσπασία και σκέφθηκα πως θα είσαι εδώ. Μά... τί συμβαίνει πάλι; Τί έχετε και οι δυο σας; ρώτησε, ενώ το βλέμμα του πήγε από την Άσπασία στην κόρη του. Η Άλίκη είχε χλωμή, ταραγμένη, και έσ... Πάλι κανένα καυγάκι από τα συνηθισμένα; Έλατε, σ'ε παρακαλώ.

Η κυρία Μπέλου έσπευσε να προλάβει την απάντησι, που έτοιμαζόταν να δώσει η Άλίκη. Διέκοψε τον σύζυγό της με ασυνήθη νευρικότητα.

— Θέλεις να σου πω τί συμβαίνει. Στάμο; Η κόρη σου, από τότε που ήρθαμε στην Αθήνα, κυριολεκτικώς... έπαναστάτησε. Θέλει να κάνει το κεφαλιό της και δε λογαριάζει πιά τίποτα ούτε μ'ας, ούτε τη γνώμη του κόσμου. Φαντάσου, ότι έννοει καλά και σώνει να κατεβή αύριο στο χορό... και θέλεις να πληροφορηθής για ποιο λόγο;

Η Άσπασία είδε εκείνη τη στιγμή το αυστηρό βλέμμα, που έβριζε ο άνδρας της στην Άλίκη. Ένώ σε όλα τα ζητήματά, που άφορούσαν το σπίτι, ήταν εις άκρον συμβιβαστικός και έπεικός, δε χωράτευσε όταν επρόκειτο για την αξιόπρεπεια της οικογενείας του. Κι' εκείνη έξαφνα μετενόησε. Αντελήφθη πως είχε

πάρει πολύ μακριά. Σκέφθηκε πως η άποκάλυψις, που έτοιμαζόταν να κάνει εις βάρος της Άλίκης, θα προκαλούσε μίαν όριστική ρήξι μεταξύ αυτής και της προγονής της. Η Άλίκη θα γινόταν έχθρα της, και αυτή η έχθρα δεν την έσύμφερε καθόλου.

— Γιατί δεν τελειώνεις τη φράση σου; ρώτησε ο Μπέλος, που δεν χαμογελούσε πιά, μα κύτταζε, συνωφρωμένος και σοβαρός τη γυναίκα του στα μάτια. Για ποιόν λόγο η Άλίκη επιμένει να πάη στο χορό, και γιατί είναι τόσο ταραγμένη; Μίλησε καθαρά, Άσπασία!

Η κυρία Μπέλου γέλασε νευρικά. Το σκληρό βλέμμα της έγινε ήπιο και διά μιας άλλαξε ο τραχύς τόνος της φωνής της:

— Δεν τόν μαντεύεις; Θέλει να εγκαταστήσει την καινούργια της τουαλέττα!; είπε και κύτταξε την Άλίκη, που περίμενε καρτερικά στη γωνιά της την «άποκάλυψι». Αυτά τα κοριτσάκια είναι τόσο πεισματάρικα!... Όταν θάλουν κάτι στο νού τους!...

— "Α! Αυτό ήταν μονάχα; είπε ο Μπέλος με έναν βαθύ στεναγμό ανακουφισέως. Το ύφος που είχε προηγουμένως με φόβισε... ότι επρόκειτο για κάτι πιο σοβαρό. Δόξα σοι ο Θεός!"

Ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα και άναψε ένα πούρο.

— Πιο σοβαρό από αυτό; Φίλε μου, έχεις μεγάλη φαντασία. Δε σου φθάνει το γεγονός ότι η κόρη σου, χωρίς να μ'ας ρωτήσει, παίρνει μόνη της τέτοιες αποφάσεις; Πώς δε λογαριάζει ότι δεν πέραςε ακόμη ένας χρόνος, που πέθανε ο άδελφός της μητέρας της, και...

Η Άλίκη, που είχε παρακολουθήσει αμίλητη και σαν άμετοχος θεατής τη συζήτησι, σηκώθηκε απότομα από τη θέσι της. Με συγκρατημένη αγανάκτησι άπευθύνθηκε στον πατέρα της:

— Μπαμπά, νομίζω πως έγινε αρκετός λόγος για μένα. Άς αφήσωμε αυτή τη συζήτησι. Δε θέλω με κανέναν τρόπο να συγχίζεσαι έσθ έξ αιτίας μου. Δε θα πάω σ' αυτόν το χορό.

Δυο δάκρυα έλαμψαν τα μάτια της. Η σκηνή με την μητριά της, κατόπιν ή εξαφνική μετάπτωσις, ή ύποκριτική στάσις της τελευταίας την είχαν έννευσίσει σε άφορητο θαμό.

— Άλίκη, παιδάκι μου, κλαίς; Δεν ξέρεις πως δε θέλω να βλέπω ποτέ δά-

κρυα στα μάτια σου;

Ο Μπέλος έσβυσε το πούρο του, σηκώθηκε και πήγε κοντά στην Άλίκη. Την άγκάλιασε τρυφερά και φίλησε τα όγρτα μάγουλά της με άπειρη στοργή.

Ο Μπέλος ελάτρευε κυριολεκτικώς την κόρη αυτή, ήταν το καμάρι και ή ύπερηφάνεια του. Η Άλίκη ήταν ή χαϊδεμένη του, που είχε αναθρέψει σε μία θερμή άτμόσφαιρα αγάπης.

— Έλα, μικρό μου, δε μπορώ να σε βλέπω λυπημένη... εξακολούθησε. Θα γίνω ό,τι θέλεις. Άκου; Σού χάλασα ποτέ μου το χατήρι;

Από την τουαλέττα, όπου είχε ξανακαθίσει, ή Άσπασία παρατήρησε ειρωνικά:

— Τί συγκινητική σκηνή!... Είσατε, αλήθεια, για φωτογραφία! Ένα γκρουπ άμειμτο... Και μόνο εγώ είμαι ή άύστηρη, ή κακή πεθερά! Γιατί λέω, πάντα το σωστό. Μά φταίω εγώ που άνακατεύομαι... για το καλό της. Στο έξης θα τη ρω... άμηνον στάσιν. Κάνετε καλά!...

Η διαπεραστική, όξεια φωνή της ένένεινε τόν ένκενυρισμό της Άλίκης.

Σε παρακαλώ, Άσπασία!; είπε σχεδόν ίκετευτικά ο Μπέλος, που ήταν ύποταγμένος στη γυναίκα του και που ζητούσε να συμβιβάζει τα πράγματα. Μην τη στενοχωρήσι! Μην επιμένης.

— Έγώ; Ποτέ. Σωπαίνω. Έσθ ό άποφασίσης, Μπέλο. Δική σου κόρη είναι.

Δεν δλέπω το λόγο να μην παη ή Άλίκη στο χορό, είπε χωρίς διαταγμό εκείνος. Γιατί να μη διασκεδάση κι αυτή σαν παιδί που είναι; Κάνε το κέφι σου, κοριτσάκι μου, επρόσθεσε, άπευθύνμενος στην κόρη του. Δε σ' έμποδίζω, να π'ες στο χορό.

— Όχι, μπαμπά, δεν πειράζει...

— Πειράζει και πολύ. Θέλω μάλιστα να χορέψης, να διασκεδάσης... να φύγεις στους Αθηνάιους... Νά ιδούν πως έχομε και μεις ώρασι και κομψά κορίτσια, στη Λάρισα. Τί διάβολο.

Με ένα καλοκάγαθο μειδίαμα φίλησε πάλι την Άλίκη και επρόσθεσε:

— Και μην παρεξηγήσις τί... μαμά σου. Έκείνη μιλάει πάντα για καλό σου, έστω και όταν είναι λιγάκι άύστηρη... Λοιπόν... σύμφωνοι! Δεν δέχομαι πιά αντίρρησι. Τώρα θα σ' αφήσω. Έχω ένα ραντεβού για σοβαρές ύποθέσεις. Πριν φύγω όμως άπαιτώ... να συμφιλιωθήσις...

— Δεν έχω καμιά αντίρρησι, είπε ή Άσπασία.

Πλησίασε κοντά της, και άκούμπησε τα χείλη της στο μέτωπο της νέας, που δέχθηκε με παγερή σιωπή το φίλημά της.

— Δεν κρατώ ποτέ κάκια, είπε ή Άσπασία με ένα τεχνικό χαμόγελο. Με ξέρεις, Στάμο... άμέσως ξεχνώ...

— Έσθ; Είσαι ένας άγγελος, άπάντησε με άνυπόκριτο θαυμασμό ο Μπέλος.

Όταν οι δυο γυναίκες έμειναν μόνες, ή Άσπασία διατήρησε την ύπουλη, ήσουςητική στάσις της.

— Άφού έχεις την άδεια του πατέρα σου, όλα είναι εν τάξει, εδήλωσε στην Άλίκη με την πιο μελίσρρυτη φωνή της. Τώρα όμως πρέπει να φροντίσης για την τουαλέττα σου, να τρέψης στη μοδίστρα. Έρχομαι κι' εγώ μαζί σου για να σου δώσω το γούστο μου. Μά πρώτα έλπίζω πως θα μ' εύχαριστήσης για την... τροπή που έδωσα στο πράγμα... Για το χατήρι σου είπα ένα μεγάλο ψέμα...

Η Άλίκη της έβριζε ένα βλέμμα άλαφρώς περιφρονητικό.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Ένα πρωτότυπο έμποριο

Μαλλιά για πούλημα

Τα ανθρώπινα μαλλιά άποτελούν για μερικούς έπιτηδείους το πιο προσοδοφόρο έμπορευμα. Το μεγαλύτερο κέντρο άγοραπωλησίας και κατεργασίας μαλλιών είναι το Λονδίνο, υπάρχουν μάλιστα σήμερα άνθρωποι, οι όποιοι όφείλουν δόκλιηρη την κολοσσιαία περιουσία τους στις τρίχες!

Τα έμπορεύσιμα ανθρώπινα μαλλιά προέρχονται κυρίως από το έξωτερικό.

ΓΕΝΙΚΟ ΚΟΥΡΕΜΑ

Κάθε χρόνο, στα πανηγύρια της γαλλικής πόλεως Λιμώζ καταφθάνουν από όλα τα Κράτη πλασιέ μαλλιών, οι όποιοι...καπαρώνουν όλα τα μαλλιά της χρονιάς που πρόκειται να φυτρώσουν στα κεφάλια των γυναικών. Στην πόλι αυτή ι διατέρας υπάρχουν κορίτσια που έχουν σχηματίσει την προίκα τους από την πώλησι και μόνο των μαλλιών τους!

Οι πλασιέ αυτοί είναι ειδικοίτατοι. Μπορούν με μια ματιά να σου πούν το χρώμα, την ποιότητα, την άντοχή και την άγοραία τιμή που έχουν τα μαλλιά της κάθε μιας γυναίκας.

Η διατύπωσις της άγορας των μαλλιών είναι γραφική: Τα κορίτσια που θέλουν να πουλήσουν τα μαλλιά τους μπαίνουν στη σειρά και γίνεται ή έπιλογή. Όσα κορίτσια θρεθούν να έχουν τα ωραιότερα και ακριβότερα μαλλιά, άποτελούν χωριστή όμάδα, ενώ των άλλων κοριτσιών τα μαλλιά πωλούνται με την... όκιά!

Τα πρώτα κορίτσια άνεβαίνουν ένα ένα επάνω σ' ένα εζλίνο βέθρο, όπου παρούσι των ένδιαφερομένων πλασιέ, κλείνεται ή συμφωνία και έπακολουθεί ή πληρωμή και ή...κοπή των μαλλιών με μια φαλλίδα!

ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ ΑΜΙΓΕΣ ΚΑΛΟΥ

Μιά άλλη μεγαλύτερη και άστείρευτη πηγή γυναικείων μαλλιών είναι τα μοναστήρια της Γαλλίας και των άλλων ευρωπαϊκών χωρών.

Σύμφωνα με την έκκλησιαστική παράδοσι των Καθολικών, όταν μια γυναίκα μπει στο μοναστήρι, ή ήγουμένη της κουρεύει τα μαλλιά, τα όποια κατόπιν...πωλεί σε καλές τιμές. Σε μερικές μάλιστα μονές της Ισπανίας οι καλόγρηες ένθαρυνόμενες από την έπικερδή αυτήν συναλλαγή, έπισπεύδουν την άνάπτυξη των μαλλιών τους με λάδια και μασάζ, γεγονός που άποφέρει μεγαλύτερα κέρδη στις κατόχους των και πλούσια συγκομιδή μαλλιών στους...τριχομπρέρους.

ΚΑΙ...ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ

Τα λεπτότερα μαύρα μαλλιά προέρχονται από τις Ιταλίδες, τις Σπανιόλες και τις Γαλλίδες των νοτίων έπαρχιών, αντίθετως τα ξανθά από την Γερμανία, την Δουστρία, την Ούγγαρία και την Άλσατία και Λωρραίνι.

Οι τιμές των μαλλιών συμβαδίζουν με την μόδα. Την πελαή έποχή, που ήσαν της μόδας τα μακριά μαλλιά, οι τιμές τους είχαν πέσει, σήμερα όμως ή μόδα των κοντών μαλλιών έχει προκαλέσει σχετική έλλειψη και ως εκ τούτου είναι ακριβά. Όπωςδήποτε τα πλούσια μακριά μαλλιά ένα μελαχροινού κοριτσιού στοιχίζουν σήμερα το όλιγώτερο όχτώ λίρες!

Γιατί όχι :

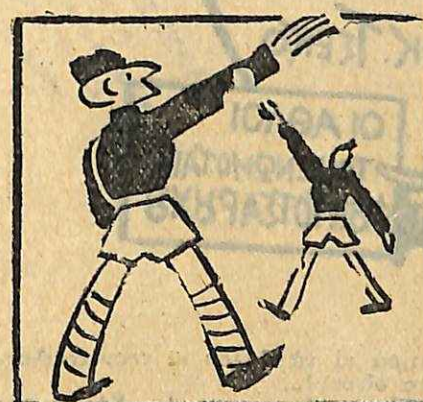
Σκέψεις που θάπρεπε να τις έχουν κάνει

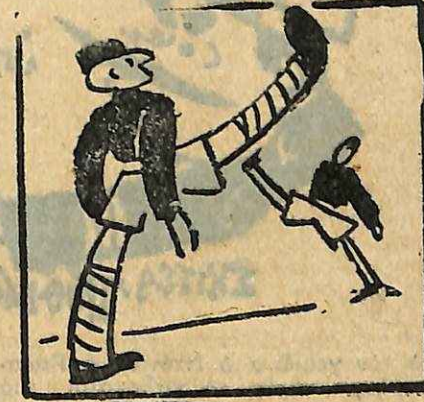
Γιατί οι Γερμανοί να χαιρετούν έτσι...

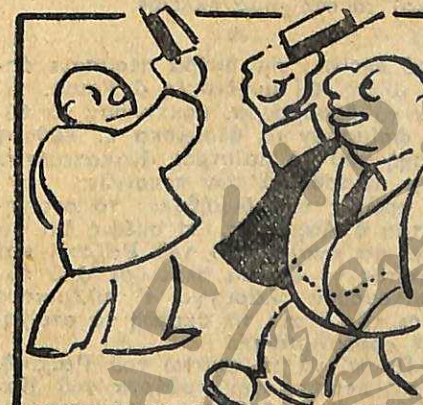
...χι έτσι :

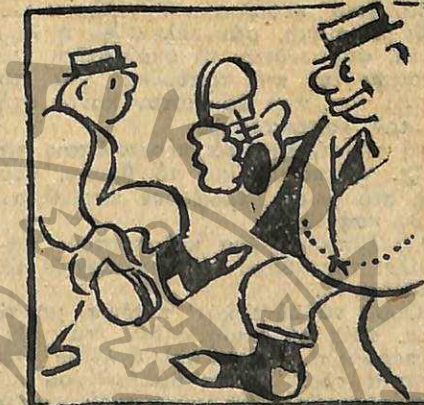
Γιατί οι Ιταλοί να χαιρετούν έτσι...

...κι' όχι έτσι :

Γιατί οι πολιτισμένοι γενικώς να χαιρετούν έτσι...

...κι' όχι έτσι :

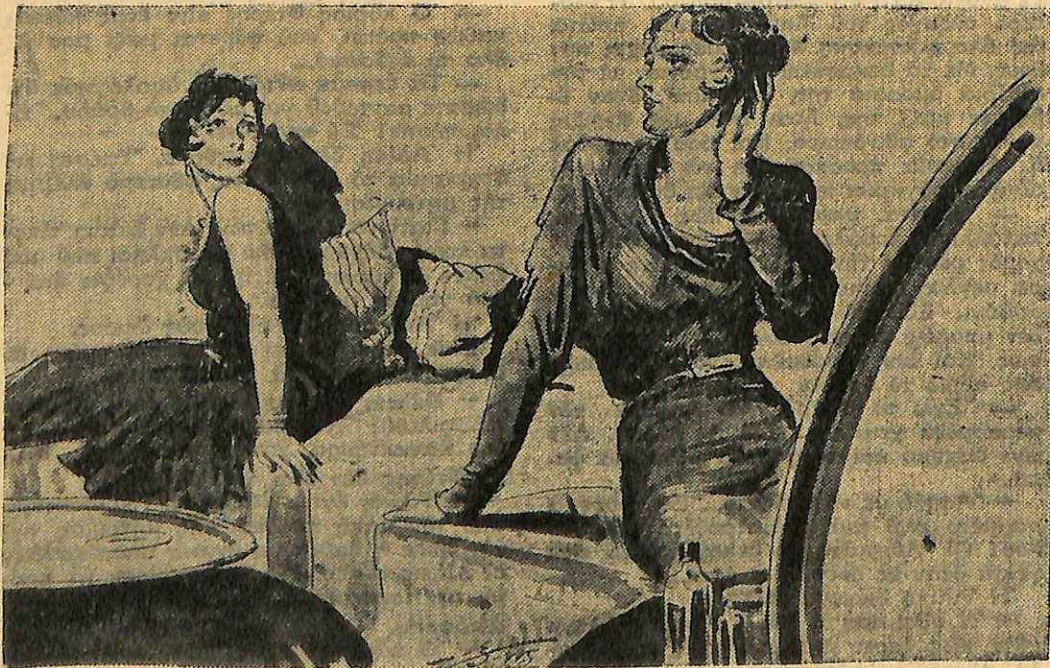

Γιατί, τέλος, οι Ρωμιοί να χαιρετούν έτσι...

...κι' όχι έτσι :

(Σκίτσος και λεζάντες Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

— "Επειτα, σκέφθηκες πως δεν έχεις κατάλληλη τουαλέττα; ρώτησε την Άλίκη που είχε καθίσει στο ντιβάνι.

— 'Ιμπρός, πιδιά, 'Ιμπρός!...
Και οι τρεις φίλοι ξεκίνησαν για να
έκτελέσουν το σχέδιό τους.

Ο Νωμοτάρχης Φουντοσάρουχος ση-
κώθηκε έκεινο το πρωί πολύ... υπαφί-
σμενος! 'Η ζέστη, που είχε ενσκήψει στο
χωριό υπό «μουρφήν... ζιματιστού νι-
ρού», δεν είχε αφήσει όλη την νύχτα
να κλείσει ούτε στιγμή τούς... «άστνου-
μικούς τ' φγγίτες»!... Μόλις σηκώθηκε
από την «άστνουμικήν τ' κλίνη» φώνα-
ξε άμέσως τόν «γυναικούν υπουδικανέα»
Τσαρουχόπρουκα:

— «Ελα 'Ιδω, ούρε, του έπλε με αύστη-
ρό ύφος. Του ξέρ'ς δ'τ' ού άρχηγός της
'Ιεουσίας δίν 'Ικοιμήτ' ούδδούλος καθ' ό-
λουν του διάστημα της νυχτός;

— «Οχ, κύρ Νουματάρχ' μ', πού να του
ξέρου ού έρμους!», απάντησε ο Τσαρου-
χόπρουκας...

— Τί λίες, θρε ξδάνου, φώναξε άγανα-
κτισμένος ο κύρ Νωμοτάρχης. Κι δίν
μ' άκουσις, ούρε, πού στριφουγύριζα
σουτ' κρεββάτ' σαν να μου πίνανι του
αίμα πινακόςις κουργιουμάνις μί τούς
γυιούς τ'ς, τ'ς 'Ιγγόνια τ'ς κι τ'ς διέγ-
γουνά τ'ς;

— «Οχ, κύρ Νουματάρχ' μ', έψέλλισ
ό Τσαρουχόπρουκας. Ρουχαλίζου δυνατά
ού καψιρός, για δαύτου δίν μπουρ'ά ν'ά-
κούσου ούτι κανόν' έντας κοιμάμ'!...»
'Αφού πολλές φουρές γλιέπου σουτ' δνε-
ρό μ' καμιά κουπιλλούδα κι δίν μπου-
ρ'ά να καταλάθ' τί μ' λίει, 'Ιένικα του
θουρυβουδιστάτ' ρουχαλητού μ'!...

— Τί λίες, ούρε! έπλε ο κύρ Νωμο-
τάρχης ξαφνιασμένος. Πρέπ' αύθουρει νά
του κόψ'ς του ρουχαλητό, διότ' αντί-
κειτ' στούν κανουνισμό πού γράφ' τα
προυσόντα πού πριέπ' να έχουνι τά δρ-
γανα της τάξιους. 'Οντας, θρε χαϊδάν,
ρουχαλίζ'ς 'Ιέτ'», θά ξέρ'ν τά κακουποιά
στοιχεία ούλ'ς της περιφρείας πού τά
δργανα της τάξιους κοιμούντι κι θά
προυθαίνουν στίς κλουπές!...

— «Έχ'ς δίκηου, κύρ Νουματάρχ' μ',
συμφώνησε κι' ο Τσαρουχόπρουκας. 'Α-
πού άπόψι του θράδ' θά θάζου μίνια πα-
τσαθούρα σουτ' στόμα μ' για να φέρου
οι αδιέξουδου τούς λουμπούτις!...

— Μπράβου, Τσαρουχόπρουκας, φώνα-
ξε ένθουσιασμένος ο κύρ Νωμοτάρχης,
ή άστνουμική σ' ούξυδέρκεια αντίληθ'
αύθουρει τί πριέπ' να κάν'ς!... Μπρά-
βου σ' άλλη μίνια φουρά. Τώρα ξέρ'ς,
ούρε Τσαρουχόπρουκα, τί ζήτητ' του
φυλλουκάρδ' μ'!

— Τι, κύρ Νουματάρχ' μ';
— Πιτόνι, ούρε Τσαρουχόπρουκα! Του
γούλι μ' ζητάει κάτ' ξανουσιτικό!...

— Κι γι' αυτό χουλουσκάς, κύρ Νου-
ματάρχ' μ'; Νά πάου άμέσους να σου
φέρ' μιά πιπουνάρα άπου του μπουστάν'
του Ραζακή. Είνε ζάχαρ', κύρ Νου-
ματάρχ' μ'!...

— Κι κάθισι άκούμ'; 'Αμουλήσ' αύθου-
ρει!...

Δέν θά είχαν ούτε πέντε λεπτά περάσει
άπό την ώρα πού έφυγε ο Τσαρουχό-
προυκας, όταν κατέβησαν στην άστνου-
μία ο Ραζακής με τόν Λαμπερό.

— Κύρ Νουματάρχ' μ', έπλε πρώτος ο
Λαμπερός, ού Ραζακής άπου δ'δ δίν
θελ' να σφάξ' τ'α γαλατιρά πού είχαμ
βάλ' στοίχημ'...

— Τί στοίχημ' είχατι βάλ', ούρε;
— Νά, 'Ιελέγι 'Ικεινούς, δ'τ' του μπου-
στάν' τ' θά καν' πιτόνια ζάχαρ', 'Ιν'ά 'Ι-
έκανε κουλουκούθις!...

— Τι 'Ιέκανι; Κουλουκούθις;
— Ναι, κύρ Νουματάρχ' μ'. Κουλου-
κούθις κόκκινες κι μιγάλις σαν ούχτάρι
κις καρδάρις!

— Τί λίες, ούρε, φώναξε ο κύρ Νωμο-
τάρχης άγανακτισμένος, του μπουστάν'
σουτ' όποιου είχι στηρίξ' όλις της τίς
φάμ' κι του στοίχημ'!...

Άληδινές ιστορίες

Μιά κοριτοίστικη καρδούλα

Του κ. Ν. Χάγερ Μπουφίδη

Μιά κοριτοίστικη καρδούλα είχε...
ριγμένη πάνω στο γραφείο μου. Μιά
κοριτοίστικη καρδούλα, γεμάτη άπελπι-
σία, γεμάτη λαχτάρα και τόσο πονεμέ-
νη, θεέ μου!... Ένα κοριτσάκι άνήσυ-
χο τριγυρνάει γύρω, όλόγυρά μας, τό
συναντώμε 'Ισως στο δρόμο, άνάμεσα
στο άνώνυμο πλήθος, χωρίς να ξέρωμε,
χωρίς να μαντεύωμε την τόσο άπλη και
όμως τόσο θαθεία τραγωδία πού κλεί-
νει στην ψυχούλα του...

Κι ύστερα γράφωμε διηγήματα, φαν-
τασίες, περιπέτειες... 'Αχ, να, άς άκού-
σαμε την 'Ιδια τη ζωή να μάς μιλήσει, 'Ις
σκύψωμε πάνω απ' αυτή την καρδούλα
κι' άς διαβάσωμε τό μυστικό της — για-
τί είνε ένα γράμμα ή καρδούλα, γράμ-
μα πού έφτασε πρό όλίγου και πού κλεί-
νει ένα κομμάτι ζωής...

«Είμαι μιά νέα είκοσι χρονών — γρά-
φει ή καρδούλα — πού τίποτα, δόξα τώ
θεώ, δέν μου λείπει. 'Αλλά άπό καιρό τό
αίσθημά μου — ένα αίσθημα άμοιβαίο —
για ένα νέο 36 έτών, πού είνε συγχρό-

ιλπίδης ή άστνουμία, έκανι κουλουκού-
θις; Κι του δικό σ' του μπουστάν' τί 'Ιέ-
κανι; ρώτησε τόν Λαμπερό.

— Του δικό μ' 'Ιέκανι πιτόνια, κύρ
Νουματάρχ' μ', γλυκά σαν του μέλ'!...

— Πιτόνια; Τσαρουχόπρουκας!

— 'Ορίσι, φώναξε ο «γυναικούν
δικανεύς», πού μόλις είχε γυρίσει άπό
τό μπουστάνι του Ραζακή με άδειαν τά
χέρια.

— Πήγινι γρήγουρις, τόν διέταξε ο κύρ
Νωμοτάρχης, να φέρ'ς όλα τά πιτόνια
του Λαμπερό στην άστνουμία...

— Γιατί, κύρ Νουματάρχ' μ'; ρώτησε
στενοχωρημένος ο Λαμπερός.

— Γιατί; 'Ιού ρουτ'ας κιόλας, παληου-
ξδάνου; Διότ' 'Ιφούσων του μπουστάν'του
Ραζακή 'Ιέκανι κουλουκούθις, δλ' οι κλι-
φτουπιπουνάδες της περιφρείας θά 'Ιπι-
πέσ'ν σουτ' δικό σ'...

— Μά θά πάρου την καραμπίνα μ' κι
θα του φυλάου μονάχους μ' κύρ Νουμα-
τάρχ' μ'!...

— 'Ιφτούνου δίν του ξέρου. 'Ως 'Ιεου-
σία 'Ιχου όπουχρέουσιν να φυλάξου τά
πιτόνια σ'. Κι' ού μόνους άσφαλής τρώ-
πους είνε να τά κρύβου σουτ' κατ'ω' της
άστνουμίας!... 'Ιμπρός, Τσαρουχό-
προυκα!...

— Κι του στοίχημ', κύρ Νουματάρχ'
μ'; Θά του χάσουμ' κι' 'Ιφτούνου; ρώτη-
σε ο Λαμπερός.

— Ποιού στοίχημ';
— Τά γαλατιρά κι του κρασί, κύρ
Νουματάρχ' μ'!...

— 'Α! θεέσι!... Είνε κι' 'Ιφτούνου... 'Α-
κοδοτι, του λοιπόν, τί θά γέν'. 'Ιπειδής
ού νόμους πιρί στοιχημάτων είνε πούλ-
πλουκούς κι σήμερις δέν μπουρ'ά να
τούν διαβάσου, γιατί είμι άπηνους. Θά
φέρ' ού Ραζακής του σάμα του... στοι-
χήματος, δηλαδή του γαλατιρό, στην
άστνουμία κι θάρθητι τούν άλλου μ'ηνα
μ'ι του καλό πού θά δρουσίσ' κιόλας να
τού καγουνίσουμ' του ζήτημ'!...

— Μά..., έκαμε να διαμαρτυρηθ' ή
Λαμπερός.

— Σιουπή, ζουντόβουλο, φώναξε ο κύρ
Νωμοτάρχης, 'Ιφούσων ή 'Ιεουσία πού
παίξ' τούς νόμ'ς σουτ' μικρό τ'ς δαχτυ-
λάκ', φρονέει τοιουτοτρόπως, ούδέις,
ούδ'μία, ούδέν 'Ιέχ' του δικαίωμα να
φέρ' αντίρρησ'!... Γκέγκε;

ως και οικογενειακός μας φίλος, με
κάνει την τιμή δυστυχισμένη κοπέλλα τ'ο
κόσμου...» Κουνήσου άπό τη θέσι σου,
μικρή μου φίλη!...

Ένα κορίτσι είκοσι χρονών, έρωτευ-
μένο, και πού «δέν του λείπει τίποτα»,
νάνε τόσο δυστυχισμένο!... Μά γιατί;

Άπλούστατα: «Γιατί — εξακολουθεί ή
καρδούλα — οι γονείς μου, άν και τόν
έκτιμούν πολύ για τά εξαιρετικά του
χαρίσματα και τίς 'Ικανότητές του, θρί-
σκουν πώς ένας γάμος μεταξύ μας είνε
άδύνατος, λόγω της διαφοράς της ήλι-
κίας, ή όποία, κατ' αυτούς, είνε πολύ
μεγάλη».

Χι!... 'Οχι «κατ' αυτούς» μονάχα.
Μιά διαφορά δεκάξι χρόνων παραμέι
για όλον τόν κόσμο δεκάξι χρόνων δι-
αφορά!

«Μού λένε ότι τό κακό θά φαν' ή όταν
περάσουν αρκετά χρόνια, όταν θά είμαι
έγώ στην άκμή της ήλικίας μου και ή
έκείνος σχεδόν γέρος. 'Ελάτε όμως πού
δέν μπουρ'ά να κάνω χωρίς αυτόν... Κα-
ταλασθαίνω πώς είμαστε πλάσμενοι ο έ-
νας για τόν άλλο και πώς δέν θά μπο-
ρέσωμε ποτέ ν' άνθέξωμε και μόνο στην
'Ιδία του χωρισμού. Δώστέ μου, λοιπόν,
και έσείς την συμβουλή σας... Είνε τόσο
σοβαρός λόγος αυτή ή διαφορά της ή-
λικίας, ώστε να εξαρτάται άπό αυτό ή
ευτυχία μας;...»

Καθμένη μου μικρούλα, άγνωστή μου
φίλη Ε. Σ., με θάζετε σε πολύ δύσκολη
θέσι... Δέν θά ήθελα να έχω διαφορετι-
κή γνώμη άπό τούς γονείς σου. Οι γο-
νείς έχουνε πάντοτε δίκη — κι' όταν έ-
χουν άδικο άκόμη... Γιατί, άν κυττάζου
λίγο μονοκόμματα τη ζωή, καμιά φορά,
τό κάνουν ένεκα της μεγάλης ευθύνης
πού έχουν άπέναντι της ευτυχίας των παι-
διών τους... Γι' αυτό πρέπει σαν με πολύ
άγαπημένους φίλους να συζητούμε μαζί
τους κάθε περίπτωση, όπου υποπτευόμα-
στε ότι απ' την πολλή τους αγάπη μπο-
ρεί να πέφτουν λίγο έξω. Δέν θέλω να
π'ω θέβαια πώς οι δικόι σας γονείς έχουν
άδικο στην περίπτωση πού σας ενδιαφέ-
ρει. Πρώτον, πού αυτοί ξέρουν καλλίτε-
ρα άπό μένα — πού τόν ξέρου μονάχα διά
μέσου των δικών σας έρωτευμένων μα-
τιών, μικρή καρδούλα... — τόν έκλεκτό
σας... Και πιθανόν να τόν εκτιμούν μέν
τρομερά ως οικογενειακό φίλο, ως κοι-
νωνικό άνθρωπο, να μ'η έχουν όμως καμ-
μιάν υπόληψι στα συγγενικά του πρоче-
ρήματα... Γιατί δέν σας τό λέν αυτό;
Μά γιατί ή πείρα της ζωής τους έχει δι-
δάξει πώς δέν θά τούς πιστεύατε εάν σας
τό λέγανε, ενώ την διαφορά της ήλικίας...
την βλέπετε και μόνη σας!... 'Επειτα, μπο-
ρεί ή τριακονταετής αυτής νέος να μ'η
θρίσκειται σε τέτοια οικονομική κατάστα-
σι...λόγω υποχρεώσεων 'Ισως, ώστε να έ-
ξασφαλίσ' άνάτο θ'ίο στη γυναικ'ά του.
Και θά ήμουν άπόλυτα πεπεισμένος πώς
οι γονείς σας κάτι τέτοια σκέπτονται, εάν
... — εάν δέν όπ'ηρχε εκείνη ή τελευταία
παράγραφος στο γράμμα σας;... 'Θέλουν
να με παντρεύουν με έναν συνομήλικόν
μου ως πολύ πλούσιον...» Τά πράγματα
κάπως μπερδεύονται τώρα... Και... ά-
κούστε την συμβουλή μου, μικρή καρ-
δούλα:

Η διαφορά της ήλικίας — έστω και τόσο
μεγάλη διαφορά — δέν είνε θέβαια κάτι
πού μοιραία φέρνει τη δυστυχία σ' ή-
να άνδρόγυνο. 'Αν θέλετε μάλιστα τη
γνώμη μου, μιά διαφορά 8-10 χρόνων
μεταξύ άνδρός και γυναικός έ ξ α σ φ α -

λίζει την ευτυχία ενός άν-
δρόγυνο, γιατί — και μ'η τόν ξεχνάτε
αυτό — ή γυναικ'ά γερνάει
πολύ πιο γρήγορα άπό
τόν άνδρα... Μένουν, λοιπόν, έξη
χρόνια μόνο. 'Ε, αυτά καλύπτονται άπό
...τόν χαρακτήρα και άπό τη σοβαρότη-
τα των «συμβαλλομένων». Κι' άπό τόν έ-
ρωτα όμως!... 'Εγνώρισα ένα άνδρόγυνο,
πού ζή άκόμη έρωτευμένο κι' ευτυχισμέ-
νο, μολοντί ο σύζυγος είνε ένενήντα
χρόνων και ή σύζυγος έβδομήντα... Σκε-
φθ' ή δέ πώς παντρεύθηκαν πριν άπό
σαράντα χρόνια! 'Εσεις όμως είσαστε
τόσο έρωτευμένοι; Είσαστε τόσο «σοβα-
ρή»; Και ή εκλεκτός σας είνε κι' αυτός
τόσο σοβαρός και πραγματικά έρωτευμέ-
νος μαζί σας; Όπως έρωτεύονται οι άν-
δρες της ήλικίας του ένα κοριτσάκι της
δικής σας δταν ά π ο σ ί σ ο υ ν
ν ά έ ρ ω τ ε υ θ ο υ ν... 'Η μήπως
έξασκείτε σ' αυτόν άπλούστατα την 'Ιε-
κείνη πού έξασκούν συνήθως τά κορι-
τσάκια της ήλικίας σας στους άνδρες της
δικής του, πού ζητούν ένα ξανάναιωμα,
μιά δροσιά;... Για να πεισθήτε γι' αυτό,
θ' άποφασίσετε να θλεπώσατε σ' άν
φίλοι, έως ότου πεισθούν οι γονείς
σας για την σοβαρότητα των αίσθημά-
των σας καί... τά σεβάσθουν. Θά έχετε
τη δύναμι να κρατήσετε αυτή την εκ-
κρεμότητα επί...ένα χρόνο 'Ισως; Θά δο-
κιμάσετε έτσι και τόν έαυτό σας. Γιατί,
άν ναι, άν μπορούσατε να κάνετε αυτή τη
θυσία, να πάρετε αυτή την άπόφασι... θά
π'η ότι πραγματικά «έχετε πλάσθ' ή ένας
για τόν άλλον» — όπότε και θά ευτυχίσετε
... 'Εάν πάλι όχι, εάν σκεφθήτε διαφορετι-
κά ή εάν λιποψυχήσετε... — Νομίζω όμως
ότι την συμβουλή μου σας την έδωσα ήδη
μικρή καρδούλα, άγνωστή μου φίλη Ε. Σ.

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Κ α μ έ λ ι α : Νομίζω
πως εύκολότερα μπορείτε να μου εκθέσετε την
κατάστασι σας «πρωτό», άφού μάλιστα μετά
χειρίζεσθαι και ψευδώνυμο, παρά προφορικά Πι-
ριμένο, λοιπόν, γράμμα σας. 'Ε λ π ι έ α...
Σας συμβουλεύω να διαβάσετε... την δίδα Νι-
νούλα Γ. Ρ. Α ε υ τ ε ρ α ε ο... Δυστυχώς
δέν μπουρ'ά να σας βοηθήσω. Παρανοήσατε τη
σηλή μου. Γ. Β α λ τ ε ι ν ο ν. Ομοίως, Ρ
Γ. 'Ε υ τ ε ρ ο θ α... 'Η περίπτωση σας είνε
δυστυχώς, πολύ διαδεδομένη στην εποχή μας.
Είνε τόσο οι άκουσίθητοι προτάμενοι, πού νο-
μίζουν ότι έπειθ' ένα φτωχό κορίτσι αναγκά-
σαι να εργάζεται ως δακτυλογράφος στο γρα-
φείο τους, είνε αναγκασμένο να 'Ικανοποιή και π'η
αίσθηματικά τους καπρίτσια. 'Αφού θέλετε να
βλέπετε τόν κύριον αυτόν στη θέσι του, έτσι ή-
μεις ζώτε να μ'η χάσετε και τη δική σας τη-
θέσι, θά έπρεπε — νομίζω — να μεταχειρισθ' ή
κανένα κόλπο μαζί του: Νά κάμετε ότι συγκιν-
θήκατε άπό την απροστασία, πού σας δείχνει
ότι δέν έννοήσατε τούς σκοπούς του, και να το
π'ητε πόση παρηγορία έφερε στην βασανισμέ-
νη σας ζωή τό ότι συνεργάσθε με έναν άνθρω-
πο πού διαφέρει τόσο πολύ άπό τούς άλλους, τόν
«παλητανθρώπου». Οι όμοφυλοι μου καλακε-
ύονται συνήθως άπό κάτι τέτοια λόγια και νοιέ-
θουν να έρυνά μέσα τους τό άνδρικό «φιλότι-
μο». 'Εάν όποια και ή προσπάθειά σας αυτή
έ, τότε θά π'η ότι ο «κύριος» αυτός, προσάμβ-
νώντας μιά δακτυλογράφο, έννοεί να συνδυά-
τό τερπνόν μετά τού ωφέλιμου. 'Οπότε, φτω-
χά φίλη, θά πρέπει να φροντίσετε να...βρή-
τε εργασία σε άλλο γραφείο. 'Ε λ ε ν. Ρ. — Ε-
σας απαντήσω στο επόμενο φύλλο.

Ν. Χ. ΜΠ.

ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Πολεμική τραγωδία

Κόντευε να θραυδάση.
Μελανά σύννεφα θάραιναν τόν ου-
ρανό.
Κάπου και πού μόνο τρεμόσθνε κα-
νένα άστρο.
Ο φόν Σμάιχ, δρθιος στόν πυργίσκο
του, έπισκοπούσε τόν όρίζοντα.
Αυτό τόν τελευταίο καιρό είχε άρκε-
τές έπιτυχίες: Ένα θωρηκτό κι' έπτά
έμπορικά καράβια είχανε άνατιναχτή
στόν άέρα από τις τορπίλλες του ύπε-
ρυχίου του, του θρυλικού «V 21».
Κι' όμως, ένοιωθε μιá παράξενη με-
λαγχολία να του θαραίνει την καρδιά.
Γιατί; Ούτε κι' αυτός δέν μπορούσε
νά τό έξηγήση.
Η σκέψις του γυρνούσε έπίμονα στην
προπολεμική του ζωή.
Ο πόλεμος δέν είχε παρά όχτώ μη-
νες πού έκηρύχτηκε, κι' ώστόσο του
φαινότανε πώς είχανε περάσει χρόνια
ολόκληρα.
Η ζωή μέσα στο ύποβρύχιο, τό καθη-
μερινό αντίκρουμα του θανάτου, οι έκα-
τοντάδες τών θυμάτων του, πού θαρρού-
σε πώς άκουγε όλη τη νύχτα τά βογ-
γητά τους, όλα αυτά τόν έκαναν νά νοιώ-
θη τόσο διαφορετικά τόν έαυτό του..
Κι' όμως, δέκα μήνες πρίν, ήταν ένας
νεαρός αξιωματικός, έγγονιαστος κι' ευ-
τυχισμένος.
Βρισκότανε έπί κεφαλής μιας άποστο-
λής, στην Άγγλία, όταν έ γνώρισε την
Έβελιν, πού την αγάπησε τρελλά από
την πρώτη στιγμή.
Έπειτα από ένα μήνα την έκανε γυ-
ναϊκά του.
Α, ό πρώτος εκείνος καιρός της ά-
γάπης των! Το φαινότανε σάν ψέμα πώς
ήπιρξε έποχή πού ζούσε μέσα σέ μιá
τέτοιαν όνειρεμένη ευτυχία.
Μά ήρθε τόσο σύντομα και τόσο ά-
προσδόκητα τό τέλος..
Πήγε γιά κάποιο υπηρεσιακό ζήτημα
στή Γερμανία, κι' ένώ έπρόκειτο νά ξα-
ναγυρίση στην Άγγλία, άφαιρικά ξέσπα-
σε ή υπόρα του πολέμου.
Η Έβελιν απέμεινε στην πατρίδα της,
αυτός τοποθετήθηκε κυβερνήτης ύποβρυ-
χίου κι' από τότε δέν είχε καμμιάν εί-
δησι από τη γυναϊκά του.
Πόσο θά θαστούσε αυτή ή περιπέτεια
του πολέμου; Οι μήνες περνούσαν, κι'
ένω στην άρχή όλοι πιστεύανε πώς ήτα-
νε κάτι πού θά τελείωνε πολύ σύντομα,
θλέπανε τώρα την κατάσταση νά περι-
πλέκεται όλο και πιό πολύ..
Ο φόν Σμάιχ άναψε ένα τσιγάρο κι'
έκύτταζε πέρα, στο θάθος του όρίζον-
τος, πού ή θάλασσα συνεχέτο με τόν
συννεφιασμένον ουρανό.
Ξαφνικά άνατινάχτηκε, πέταξε τό τσι-
γάρο και κάρφωσε τά θλέμματά του σέ
μιάν ώρισμένη διεύθυνσι.
Δέν μπορούσε νά γελαστή. Ο μαύρος
όγκος ενός καραβιού ξεχώριζε καθαρά,
μέσα στα πρώτα θραδυνά σκότη.
Φώναξε τόν ύπαρχό του, κι' άφοδ έ-
δωσε τις κατάλληλες διαταγές γιά νά
ελλάξουν διεύθυνσι και νά πλεύσουν
πρός τό πλοίο, πού ταξίδευε, άνώποπτο,
μέ σθυσμένα τά φανάρια του, έπερίμενε.

Όταν ή άπόστασις πού τούς έχόριζε
δέν ήτανε παρά πεντακόσια μέτρα, διέ-
ταξε με φωνή δυνατή:
— Τορπιλλοθλητικός σωλήν ύπ' άριθ-
μόν ένα. Πύρ!
Η τορπίλλη εξαπολύθηκε κάνοντας ένα
αυλάκι πού μόλις διακρινόταν ό άφρός
του.
Έπειτα από λίγο άκούστηκε ένας ευ-
νατός κρότος, μιá λάμψις φώτισε τά σκο-
τάδια της νύχτας και τό καράβι άνατινά-
χτηκε στόν άέρα.
— Άς άπομακρυνθούμε! διέταξεν ό
κυβερνήτης του ύποβρυχίου.
Μά, καθώς τό ύποβρύχιο έκανε ύπι-
σθεν, προσέκρουσε πάνω σέ μιάν ύφαλο.
Η σύγκρουσις ήτανε τόσο δυνατή, ώ-
στε ό φόν Σμάιχ τινάχτηκε άπάνω κι' έ-
πεσε στη θάλασσα.
Τό ύποβρύχιο βυθίστηκε σάν μολύβι.
Κολυμπώντας με δυσκολία, γιάτι τόν
έμπόδιζε ό θαρύς του μανδύας, ό κυβερ-
νήτης προσπαθούσε νά συγκρατηθή στην
έπιφάνεια. Ένα ύξολο μ' ένα κομμάτι πα-
λαιμαριού άπάνω του—άπομεινάρια ίσως
του καραβιού—έπέπλεαν κοντά του. Άρ-
πάχτηκε άπ' αυτά.
Σέ λίγο ένοιωσε ένα δυνατό πόνο.
Είχε χτυπήσει έπάνω σ' ένα θράχο, πού
ή κορυφή του έβγαине μισό μέτρο πάνω
από τά κύματα.
Σκαρφάλωσε εκεί, μή μπορώντας άκό-
μα νά πιστέψη πώς είχε τόσο άνέλπιστα
σωθή.
Σκεπτότανε τούς συντρόφους του, πού
είχανε θρή τό θάνατο στο θυθό της
φουρτουνιασμένης θάλασσας, και δυο
καυτά δάκρυα κύλισαν στα μάγουλα
του.
Τί θά γινότανε τώρα; Η μόνη του έλ-
πίδα ήτανε νά περνούσε την ήμέρα από
κει κανένα πλοίο—έμπορικό ή πολεμικό
—και νά τόν έβλεπε.
Θά ώδηγεϊτό τότε στην Άγγλία και
θά κλεινότανε στα στρατόπεδα αίχμαλώ-
των.
— Ίσως έτσι νά ξαναϊδω τη γυναϊκά
μου! σκέφτηκε μ' ένα χαμόγελο στα
χείλη.
Εκείνη τη στιγμή μιá δυνατή φωνή έ-

σχισε τό σκοτάδι:
— Βοήθεια!
Κάποιος Άγγλος έπιβάτης του τορ-
πιλλισμένου καραβιού θά προσπαθούσε
νά σωθή κολυμπώντας.
Ο φόν Σμάιχ πρόσεξε καλλίτερα και
διέκρινε σέ λίγων μέτρων άπόστασι δυο
μελανά σημεία πού πάλευαν με τά κύ-
ματα.
Ήσαν δυο ναυαγοί, ένας άντρας και
μιá γυναϊκά.
Τους έρριξε τό σχοινί και τούς φώναξε
έγγλέζικα:
— Πιαστήτε δυνατά.
Έπειτα τούς έσυρε με όλη του τη
δύναμι και κατώρθωσε νά τούς τραβήξη
πάνω στο θράχο.
— Ευχαριστώ! ψιθύρισε ό ναυαγός.
Και, σκύβοντας πάνω στη λιποθυμι-
σμένη γυναϊκά, πού την υποβάσταζε τό-
σην ώρα, παλαιώντας με τά κύματα, της
φώναξε με στοργή:
— Έβελιν, αγάπη μου, σωθήκαμε!
Ο φόν Σμάιχ ένοιωσε ένα ρίγος νά
του περνάη τό κορμί, καθώς άκουσε τό
όνομα εκείνο.
Τό σκοτάδι ήτανε πυκνό και δέν μπο-
ρούσε νά διακρίνη τό πρόσωπο της ά-
γνώστου.
Μά σέ λίγο, όταν, με τις περιποιήσεις
του συντρόφου της, συνήλθε, άκουσε τη
φωνή της.
Και τότε του φάνηκε πώς θά τρελλαί-
νόταν.
Ήταν ή φωνή της Έβελιν, της γυ-
ναϊκας του!
— Τζών, πού βρισκόμαστε; ρωτούσε
τόν σύντροφό της.
— Σωθήκαμε, Έβελιν, σωθήκαμε, της
έλεγε εκείνος, φιλώντας την στα μάτια.
Βρισκόμαστε σ' ένα θράχο. Αύριο θά
μάς δούνε και θά μάς πάρουν..
Ο φόν Σμάιχ έσφιγγε με τά χέρια του
την καρδιά του, γιάτι φοβότανε την τόν
προδώσουν οι χτύποι της.
Στις έρωτήσεις του Άγγλου άπάντη-
σε με μονοσύλλαβα, αλλάζοντας τόν τό-
νο της φωνής του, γιά νά μην άναγνω-
ρισθή.
— Άκούγε μόνο τις συζητήσεις των, ζη-

Έπειτα τούς έσυρε με όλη του τη δύναμι και

τώντας νά μαντέψη τί είχε συμβή.
Και τάμαθε όλα. Η Έβελιν είχε γνω-
ριστή με τόν Τζών αυτόν, πού ήτανε άν-
τιπρόσωπος ενός πολεμικού εργοστασίου,
ζούσε μαζί του και πήγαιναν στην Άγ-
γλία, όταν τούς έτορπίλλισε αυτός.
Στην άρχή σιέφτηκε νά φανερωθή, νά
της δείξη ποιός είνε.
Άλλά μετάνοισε.
Πρός τί;
Αυτός ήτανε πιά ένας ξένος, ένας έχ-
θρός..
Θυμήθηκε τούς συντρόφους του, πού
κοιμώντουσαν τώρα τόν αιώνιον ύπνο
τους, μέσα στο χαλύβδινο φέρετρό τους,
στο θυθό της θάλασσας.
Με μιάν άπότομη κίνησι τινάχτηκε ά-
πάνω, και χωρίς νά στρέψη τό θλέμμα
πρός τό μέρος της γυναϊκας του, χωρίς
νά πη μιá λέξι, σταύρωσε τά χέρια και
πήδησε στα μανιασμένα κύματα, πού
χτυπούσαν με λύσσα τό θράχο.
Βυθίστηκε άμέσως.
Σάν μέσα σέ όνειρο, άκουσε τη φωνή
της Έβελιν, της γυναϊκας του, πού φώ-
ναζε στόν σύντροφό της:
— Τζών! Τί έπαθε αυτός ό άνθρωπος;
Πρόφτασε! Σώσε τον!
Άλλ' ήταν άργά πιά..
Τό κύμα είχε σκεπάσει την ευτυχία του
Σμάιχ, όπως είχε σκεπάσει τό ύποβρύ-
χίο του και τό τορπιλλισμένο καράβι..
Γ. ΟΥΕΛΣ

επιβουλώσε να τους τραβήξη πάνω στο θράχο.

Στον αχριο Μπέη

Πέρασαν από τότε τριάντα, άν θυμά-
μαι καλά, ή τριάντα ένα χρόνια.
Με τόν «Κωνσταντίνο Σταβάτο» ξεκι-
νήσαμε άπ' την Μπραίλα της Ρουμανίας
με φορτίο σιτηρών γιά τό Μπρίστολ —
Τσάν της Άγγλιας.
Τό ταξίδι στη Μαύρη Θάλασσα, τό
Αιγαίο και τη Μεσόγειο ήταν κάτι περισ-
σότερο από ώραίο. Μιά θάλασσα ήσυχη,
πού λαμπύριζε άπ' τις ακτίνες του Γενε-
ριατικού ήλιου. Με τραγούδια, όπως πάν-
τα, περάσαμε τό στενό της Τζιμπεράλτας
(Γιβραλτάρ) και μπήκαμε στόν άπέραν-
το ώκεανό, τόν άγριο και τρομερό Μπέη,
βάζοντας πλώρη γιά την Άγγλία. Ήταν
άνημερα τών Φώτων.
Τη μέρα αυτή, όσο κι' άν θ' έλω, δέν

κατορθώνω νά την λησμονήσω. Χαράκτη-
κε μέσα μου με άνεξίτηλο μελάνι.
Τό πρωί, παρ' ότι ό όρίζοντας ήταν
μουντός, φανέρωνε πώς θά τελειώναμε τό
ταξίδι ευνοϊκά. Μά τι κακό ήταν εκείνο!
Μόλις έφτασε τό απόγευμα, μαύρα σύν-
νεφα σκέπασαν τόν ουρανό. Ένας άνε-
μος δυνατός, γρήγορος, όρμητικός, ένας
πραγματικός σίφουνας, σηκώθηκε και τό
καράβι άρχισε νά χοροπηδά, νά πηδή
νο άπ' τό ξαφνικό χτύπημα. Με τόν άέρα
γιγάντια βουνα, ολόκληρα κύματα, ση-
κώθηκαν και με λυσσασμένη άγριότητα
χτυπούσαν τά πλευρά.
Τό πλήρωμα στην πρώτη άνεμοζάλη
ξασάτισε. Όχι όμως γιά ώρα. Γιατί σέ
λίγο ό καπετάν—Νούφρης, ένα γερό παλ-
ληκάρι άπ' τό Άργιστολί, σωστός Κε-
φαλανίτης στην ψυχή αλλά και στην
έμφάνισι, κατεβαίνοντας άπ' τη γέφυρα
μάς πρόσταζε νά κατεβούμε κάτω όλοι,
γιατί... θάχαμε τη νύχτα πιότερη θά-
λασσα.
Στη στιγμή έκλεισαν οι μπουκαπόρ-
τες, τά πυράγια και τό στόκολο (θερ-
μαστήριο — λεβητοστάσιο). Πάνω δε στο
κατάστρωμα δέν έμεινε κανείς, έκτός άπ'
τόν άφοβο καπετάν—Νούφρη και τό γέρο
—Νώτη τόν τιμονιέρη πού βρισκόταν στη
γέφυρα.
Η νύχτα πλάκωσε. Μιά νύχτα μαύρη,
μιá νύχτα άπαισία, πού προκαλούσε τόν
τρόμο. Έξω τά κύματα μούγγριζαν, ό
μανιασμένος άέρας σφύριζε, και τό κα-
ράβι βογγούσε. Λές και ψυχομαχούσε..
Άλλάκκοι τρομακτικοί άνοιγαν, πού θαρ-
ρούδες πώς ζητούσαν νά μάς καταπιούν.
Η μιá νύχτα διαδέχτηκε την άλλη κι'
πάλι πάλι έφερε πίσω της άλλες έξη.
Ταξιδεύαμε στην τύχη 8 ολόκληρες νύ-
χτες, άφαιμένοι ολότελα στη διάθεσι του
άγριου Μπέη. Λέγω δε νύχτες, γιάτι δέν
μπορούσαμε νά ξεχωρίσωμε πότε ήταν ή-
μέρα. Ταξιδεύαμε μέσα σέ μιá άπαισία
κόλασι.
Κάτω στο στόκολο οι στάχτες είχαν
πλημμυρίσει. Δέν μπορούσαμε οι θερμα-
στές νά κινηθούμε. Κρυφά λοιπόν, μή
μάς πάρη τό άγρυπνο μάτι του καπετά-
νιο, πού άκούραστος έξακολουθούσε νά
μένη στη γέφυρα, προσπαθούσαμε νά ξε-
λαφρώσωμε άπ' τό κακό, ρίχνοντας με-
ρικούς κουβάδες άπ' τη στάχτη στη θά-
λασσα. Μά ό καπετάν—Νούφρης μάς
είπε, θυμάμαι άκριβώς, τά λόγια του
«Παιδιά στη δουλειά σας. Απόψε χανό
μάστε ή σωζόμαστε».
Και δέν είχε άδικο, μιλώντας έτσι. Τά
θεριασμένα κύματα όρμώντας στο καρά-
βι, έπέπλεναν τό κατάστρωμα. Τό τιμόνι
παρέλυσε και όλο τό σκάφος παράδερνι
σάν μεθυσμένο. Ο άέρας είχε άγριέψει
περισσότερο. Όλοι μάς άφεθήκαμε στί
έλεος του Θεού άν όχι στο έλεος του
...Μπέη. Άναλογιζόμασταν δε πόσο πλοί-
σιο τραπέζι θάστηναν οι καρχαρίες, ά
ναυαγούσαμε! Και γελούσαμε άδελι-
μας. Γελούσαμε, με τό γέλιο άνθρωπω
άπογοητευμένων.
Μά νά! Τι ήταν πάλι αυτό τό ξαφνι-
κό. Είχε πάρει ή μέρα κι' ένας λαμπρό
ήλιος έλουζε τόν ώκεανό πού ήσυγος, ό
πέρατος, άπλωνόταν γύρω μας. Νόμιζε
πώς είχαν χύσει πάνω της βαρέλια τ
λάδι... Τά μάτια μάς δέν τολιμούσαν ν
πιστέψουν. Συνήλαθμε όμως γρήγορα
κι' άνοιγόντας όλα εκείνα πού έρμητικ
είχαμε κλείσει, γιά τό φόβο του...Μπέ
(όχι τών Ιουδαίων), πέσαμε ό ένας στη
αγκαλιά του άλλου και φιλιώμασταν, ι
νώ από τά μάτια μάς έτρεχαν ποτάμι τ
δάκρυα, πού ήταν όμως δάκρυα χαράς
ζωηρής συγκινήσεως.
Είχαμε σωθή, τη στιγμή πού είχαμ
τελείως άπελπισθή. Η γαλήνη αυτή πα
νέτειλεν ύστερα από όκτώ ολόκληρες
μέρες μιáς άληθινής φρίκης, είνε κι' αι
τη μιá άπ' τις πολλές ιδιοτροπίες το
Μπέη (Άτλαντικού).
ΜΙΧ. ΣΚΑΡΑΝΤΑΒΟΣ

'Εκείνη δὲν ἀ- πήντησε...

τὸ ἀθάνατο ποίημα τῆς καρδιάς
'Υπὸ ΜΑΤΘΙΑΛΗΣ ΣΕΡΑΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μὲ βαρὺ πένθος, σκεπασμένη μὲ μαύ-
ρα πέπλα, ἔφθασε τὸν τρίτο χειμῶνα ἡ
λαίδη Μονταγκιὸ στὴν Μπορδιγκέρα.
Ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι ὁ σὲρ Ροδόλφος
Μονταγκιὸ ἀποφάσισε νὰ προσθέσῃ καὶ
τὸν ἀλπινισμὸ σὲ διάφορα ἄλλα σπορ
ποῦ διέτρεπε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ
τὸν βροῦν νεκρὸ μέσα σὲ μιὰ χαράδρα
τοῦ Μοῦχ μαζί μὲ τρεῖς συντρόφους του.
Διὰ τῆς διαθήκης του ἄφηνε γενικὴ
ληρονομία τοῦ τὴν γυναῖκά του.
Ἔτσι, λοιπόν, ἐκεῖνο τὸν χρόνον ἔ-
θασε μόνη στὴν Μπορδιγκέρα ἡ λαίδη
Μονταγκιὸ.
Γιὰ λίγες μέρες τὴν ἐπισκέφθηκε ἡ
θίβινα Σφόρτσα μὲ τὸν ἄνδρα της —
ἔχον προὐλγων μὲν παντρευθῇ —
ἐλλὰ κ' οἱ δυο, ἀπορροημένοι στὴν
ἐγάπη τους, δὲν ἀντελήφθησαν τὸν θα-
νόν τῆς λαίδης Μονταγκιὸ πού ἐ-
εῖνο τὸ χρόνο ἔφυγε πολὺ νωρίς — πρὶν
ἐκὼς ἔλθῃ ὁ Ἀπρίλιος — ἀπὸ τὴν
Μπορδιγκέρα.
Κανείς δὲν ἤξερε ποῖ πρῶτ' ἢ ποῖο
ράδου ἔφθασε στὴν Μπορδιγκέρα τὸν
ἐπάρτο χρόνον ἡ λαίδη Μονταγκιὸ μα-
λὶ μὲ τὴν μίς Φόρδ.
Ἐπὶ τρεῖς βδομάδες, μάλιστα, δὲν ἤ-
εραν κ' ἂν βρισκόταν στὸ ἰδιαιτέρου δι-
μέρισμά της. Δὲν ἔβγαλε περίπατο,
ὅτε ἐπῆγαινε στὴ λειτουργία.
Μιὰ μέρα, τέλος, ἡ λαίδη Μονταγκιὸ
βράνθηκε στὸ μπαλκόνι τοῦ διαμερίσμα-
τός της. Ἐκάθισε ἐκεῖ μερικὲς ὥρες.
Ἐφοροῦσε ἕνα λευκὸ φόρεμα, γιατί εἰ-
πε πέρασε ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέρα
οὗ πέθανε ὁ σὲρ Ροδόλφος Μον-
ταγκιὸ.
Ὅσοι περνοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο
οὗ ἐξοδοχείου, εἰσῆκωναν τὰ θλιμμένα
ὀς τὸν ἐξέωστη τῆς λαίδης Μονταγ-
κιὸ, γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν ὁμορφιά
ἷς.
Ἐνα φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα ἡ λαίδη
Μονταγκιὸ καθόταν κοντὰ στὴ φωτιά
κ' ἰσχυρόντα ἐξαιτλημένη περισσότερο
τὸ καθεὶν ἄλλῃ φορά. Στὰ χέρια της
ἰατοῦσε μιὰ δέσμη ἐπιστολῶν πού ἦ-
ναι τυλιγμένες σὲ μιὰ μώβ μεταξωτὴ
ὀρδέλλα. Ἀπάνω ἦταν κεντημένες οἱ
ἐξεις: «Ἐχασα τὴν Εὐρυδίκη».
Ἔτσι ἐκεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ ἀπόγευ-
μα ἡ Ἄννα Φόρδ ἐδιάβασε τὴν πρώτη
ἐπιστολὴ ἐνὸς ἀγνώστου πρὸς μιὰν ἁ-
γίστη.
Ἀπὸ τότε, κάθε μέρα, ἡ λαίδη Μον-
ταγκιὸ ὑποχρέωνε τὴν Ἄννα Φόρδ νὰ
χορτίζετο μὲ τὴν εὐχάριστη ἐκείνη ἀνά-
ωσι.
Τὸν Ἰανουάριο, ἡ λαίδη Μονταγκιὸ
ἔχισε νὰ χάνῃ σιγά-σιγά καὶ τὶς λίγες
νάμεις πού τῆς εἶχαν μείνει. Δὲν ἤθε-
λε, ὅμως, νὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι. Ἦ-
ταν πλὴν ἐσθλὴν στὰ χέρια της, σάν
ἦταν μικρὸ κοριτσάκι, καὶ τὴν ἐτα-
βετοῦσε στὴν πολυθρόνα της. Ὁ Ἰα-
τρός ἔδωκε τὴν ἐπισκεπτόταν τακτικά,
ἐλλὰ δὲν τῆς ἔδινε πιά φάρμακα. Διέ-
σσε, μόνον, δυναμωτικὴ τροφή.
Μιὰ μέρα, ἡ Διάννα ρώτησε τὴν μίς
Φόρδ:
— Πές μου, Ἄννα, θέλεις νὰ μοῦ κά-

νης μιὰ χάρις;
— Ὅτι θὰ διατάξῃ ἡ χρυσὴ μου
κυρία.
— Ὅταν πεθάνω...
— Τί λέτε, χρυσὴ μου κυρία...
— Ναι, Ἄννα... Ὅταν πεθάνω νὰ
φροντίσῃς νὰ θρῆς τὸν Παῦλο Ροῦφο.
— Θὰ φροντίσω, χρυσὴ μου κυρία,
σὰς τὸ ὀρκίζομαι.
— Ὅταν τὸν θρῆς, νὰ τοῦ πῆς ὅτι ἡ
Διάννα Σφόρτσα τὸν ἀγαποῦσε πάντα,
ὅτι τὸν ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ.
Ἦ Ἄννα Φόρδ δὲν μπόρεσε νὰ συγ-
κρατηθῇ πιά καὶ ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ, μὲ
λυγμούς.
— Δὲν θέλησα νὰ ἀμαρτήσω, Ἄννα.
Εἶχα ῥοκιστῇ πίστι σ' ἕναν ἄλλο. Ἐρ-
ράγισα τὴν καρδιά μου, τὸ ξέρω. Νὰ τοῦ
πῆς, ὅμως, — ὅταν τὸν θρῆς — ὅτι καὶ
ἡ δική μου καρδιά, πού ἦταν ἀπὸ τὴν
ἀρχὴ δική του, ἔμεινε ραγισμένη θα-
θεία, πολὺ θαθεία.
Σταμάτησε γιὰ λίγα λεπτά. Ἔπειτα
ἡ Διάννα ἐψιθύρισε:
— Φοβᾶμαι ὅτι ὁ Παῦλος πέθανε,
Ἄννα.
— Ἀς ἐλπίσωμε ὅτι ζῇ, χρυσὴ μου
κυρία.
— Σοῦ λέω ὅτι πέθανε. Πέρι, ὅταν
σκοτώθηκε ὁ ἄνδρας μου καὶ ἡμῶν ἐ-
λευθέρη, ἐδημοσίευσαν μιὰν εἰδοποίη-
σιν ἐφημερίδας ὅλου τοῦ κόσμου... Μόνον
ἐκεῖνος μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ ση-
μασία της. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἦλθε, δὲν
ἀπήντησε.
— Ἰσως νὰ μὴ διάβασε, χρυσὴ μου
κυρία, τὴν εἰδοποίησιν.
— Ἰσως ὅμως καὶ νὰ πέθανε. Καὶ
δὲν θὰ μάθῃ ποτέ... ποτέ...
Ἦ Ἄννα ἐσώπασε. Καὶ ἡ Διάννα, μὲ
φωνὴ παραδόξως δυνατὴ, πού ἔμοιαζε
μᾶλλον μὲ σπαρακτικὴ κραυγὴ, ἐπανε-
λάβε:
— Ζήτησέ τον... ζήτησέ τον παντοῦ.
Νὰ τοῦ πῆς ὅτι τὸν ἀγάπησα ἀπὸ τὴν
πρῶτὴ στιγμὴ. Ὅτι δὲν ἔπαυσα ποτὲ νὰ
τὸν ἀγαπᾶ...
Ἦ ἡ καρδιά τῆς Διάννας Σφόρτσας ἐπα-
ψε νὰ χτυπᾷ ἕνα πρῶτ' τοῦ Φεβρουαρίου.
Ἦ ἀναπνοὴ τῆς ἐσθῆτος ἀνάμεσα στὰ
λευκὰ τῆς χεῖλης. Ἐκλείσαν γιὰ πάντα
τὰ μεγάλα θλιμμένα μάτια της.
Ἦ Ἄννα Φόρδ μετέφερε στὴν Περού-
ζια τὸ χρυσοποικίλου φέρετρο, ὅπου εἶ-
χε ἐναποθεθῇ ὅτι ἀπέμεινε ἀπὸ τὸ ἄλ-
λοτε γεμάτο ζῶν καὶ βροσιὰ σώμα.
Μετά ἀσχολήθηκε ἐπὶ πολλοὺς μῆνες
νὰ θρῆ τὸν Παῦλο Ροῦφο. Τὸν ἐζήτησε
παντοῦ χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ
μάθῃ τίποτα γι' αὐτόν.
Ἔτσι, ἡ τελευταία θέλησις τῆς λαί-
δης Μονταγκιὸ δὲν ἐκπληρώθηκε.
Καὶ καμμιά ποτὲ ἀνθρώπινη φωνὴ δὲν
ἀπεκάλυψε στὸν Παῦλο Ροῦφο τὸν θερ-
μὸ ἔρωτα καὶ τὴν ὑπεράνθρωπον θυσία
τῆς Διάννας Σφόρτσας. Ἐ κ ε ἰ ν η ς
π ο ὕ δ ἐ ν ἀ π ῆ ν τ η ς ε.

Τ Ε Λ Ο Σ

Τὰ ωραιότερα ἀνέκδοτα

Ὁ δηλητηριαστὴς

Ὅταν τὸ 1545 μιὰ πολυμελὴς ἀποστο-
λὴ κληρικῶν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ρώμην
στὴν Γαλλία, ὁ καρδινάλιος ντὲ Μελάυ,
ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας εὐχάριστος καὶ ἀ-
σταῖος τύπος, ἐπένωσε εἰς βάρους τοῦ
Ραμπელὰ μιὰ ὥρα φάρσα.
Ἦ συνοδεία τῶν κληρικῶν βρισκόταν
στὴ Νίκαια καὶ διενυκτέρευε σ' ἕνα παν-
δοχεῖο. Τὸ βράδυ μάλιστα ἔπασαν ὅλοι καὶ
κοιμήθηκαν, ὁ καρδινάλιος ἔβαλε τοὺς
ἄλλους κ' ἔκλειψαν ὅλα τὰ λεφτὰ τοῦ
Ραμπελὰ. Καὶ τὰ μεσάνυχτα ἀνεχώρη-

σαν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, ἀφήνοντας τὸν
Ραμπελὰ ἀπένταρο.
Τὸ πρῶτ' ὁ πᾶτερ Φρανσουά — ἔτσι λε-
γόταν χαϊδευτικὰ ὁ Ραμπελὰ — ὅταν ἀν-
τελήφθη τὸ πάθημά του, στενοχωρήθηκε
στὴν ἀρχή. Ἐξάφνα ὅμως τὸ πρόσωπό
του φωτίστηκε: Εἶχε βρῇ τὸν τρόπο νὰ
μεταβῇ στὸ Παρίσι τὸ συντομώτερο καὶ
ἀνεξόδως: Πῆρε στάχτη, τὴν ἀνακάτεψε
μὲ γῆλο, ἄμμο, καρβουνόσκονη καὶ φοῦ-
μο καὶ μὲ τὸ περίεργον αὐτὸ μίγμα ἔκανε
τρία πακετάκια κολλώντας στὸ καθένα
ἀπὸ μιὰ ἐτικέττα. Τὰ πακετάκια αὐτὰ
μὲ τὸ μυστηριώδες μίγμα τ' ἄφησε ἐπι-
τηδες πάνω στὸ τραπέζι καὶ κατόπιν βγῆ
κε στὸν κήπο.
Ὅταν ἡ καθαρίστρια εἰσῆλθε νὰ κα-
θαρίσῃ τὸ δωμάτιο, βρῆκε τὰ πακετάκια
καὶ τρομοκρατημένη τὰ ἔδωκε στὸν ἀφεν-
τικό της ἐπειδὴ στὶς τρεῖς ἐτικέττες πού
ἔφεραν εἶχε διαβάσει τὰ ἑξῆς:
ΣΚΟΝΗ ΓΙΑ ΝΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΘΗ
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.
ΣΚΟΝΗ ΓΙΑ ΝΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΘΗ
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ.
ΣΚΟΝΗ ΓΙΑ ΝΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΘΗ
Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ.
Ὁ πανδοχεύς, τρομοκρατημένος κ' ἐ-
κείνος, ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε τὴν ἀστυ-
νομία. Ἦ Νίκαια τότε ὑπαγόταν στὸν βα-
σιλέα τῆς Γαλλίας κ' ἁμέσως ἀποφασί-
στηκε ν' ἀποστελλοῦν τὸν ἀπαίσιον δηλητη-
ριαστὴ στὸ Παρίσι.
Τὸ σχέδιο τοῦ φαρσέρ Ραμπελὰ ἐπε-
τύγχανε: Τὸν ἀνέβασαν σ' ἕνα γερό ἰ-
ατοῦ, καὶ τὴν ἴδια κίονα ἡμέρα μὲ ἰ-
σχυρὴ συνοδεία ἀναχωροῦσε γιὰ τὸ Πα-
ρίσι.
Καθ' ὅλη τὴ διάρκειαν τοῦ ταξιδιοῦ, ὁ
πᾶτερ Φρανσουά δὲ ἔχασε καθόλου τὴν
ψυχραιμίαν του. Ἀπεναντίας, νοιώθοντας
ὅτι δὲν ἦταν ἔνοχος καὶ εἰς τὰ ἑλπίαν ὁ
τελευταῖος πού θὰ γελούσε, ἀρχισε νὰ
διηγῆται στοὺς συνοδοῦς τοῦ διαφόρου ἰ-
στορίας ὡς τὸς γοήτευσε ὅλους καὶ
δὲν ἤξεραν πῶς νὰ τὸν περιποιηθοῦν. Ὅ-
ταν δὲ τοὺς ἀνεκοίνωσε ὅτι ἔχει ὑπ' ὄψιν
τοῦ νὰ σκαρώσῃ μιὰ νέα φάρσα πού θὰ
κἀμὴ κρότο σὲ ὅλο τὸ Παρίσι, ἐκεῖνοι ἐ-
καρδίστηκαν σὰν γέλια. Πού νὰ φαντα-
σθοῦν ὅτι τὰ θύματα αὐτῆς τῆς φάρσας
τοῦ ἀθλοῦ Ραμπελὰ θὰ ἦσαν ἐκεῖνοι,
οἱ ἴδιοι!
Στὸ μεταξύ ἐκεῖνο ὁ καρδινάλιος ντὲ
Μελάυ μάλιστα ἀφίχθη στὴ γαλλικὴ πρω-
τεύουσα, εὐθὺς ἀμέσως κατευθύνθηκε σ' ἕ-
ναν ἀνάκτορα γιὰ νὰ ἐκθέσῃ στὸν βασιλέα
τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀποστολῆς του στὴ
Ρώμην. Τὴν ὥρα ὅμως πού συζητοῦσε ἐν-
καρδιωτικὰ μὲ τὸν βασιλέα, ἀπὸ τὴν αὐ-
λὴ τοῦ Λουβρὸ ἀκούστηκε μιὰ ἀσυνήθι-
στη ὀχλαγωγὴ.
— Νὰ ὁ πᾶτερ Φρανσουά, ὁ δηλητηρια-
στὴς! φώναζε ὁ συγκεντρωμένος κόσμος.
Ὁ καρδινάλιος ἔβγαλε τότε ἔξω ἀπὸ
τὸ παράθυρο τὸ κεφάλι του καὶ ἐκπλη-
κτος παρατήρησε τὸν Ραμπελὰ νὰ μετα-
φέρεται σφικτοδεμένος καὶ μὲ ἰσχυρὴ συ-
νοδείαν στὰ γραφεῖα τοῦ ἀρχιεπισκόπου.
— Κάποια φάρσα, ἔκανε πάλι, Μεγαλει-
ότατε ὁ Ραμπελὰ, εἶπε γελώντας ὁ καρ-
δινάλιος ντὲ Μελάυ. Ἀς ἐτοιμαστοῦμε
νὰ γελάσωμε!
Πράγματι, ὅταν σὲ λίγο οἱ ἀπεσταλμέ-
νοι τῆς Νίκαιας ἀδήγησαν τὸν Ραμπελὰ
ἐπὶ μὲρος τὸν βασιλέα, κατόπιν τῆς ἐ-
πιθυμίας τοῦ τελευταίου ὅπως γνωρίσῃ
τὸν τρομερὸ δηλητηριαστὴ, ὁ πᾶτερ Φραν-
σουά μ' ἕνα ἀμύλητο ὕψος ἐξέθεσε στὸν
μονάρχην τὰ καθέκαστα τῆς ἀποπέρας
του.
— Μὲ κατηγοροῦν, Μεγαλειότατε, ὅτι
εἶχα σκοπὸ νὰ σὰς ρίξω στάχτη στὰ μά-
τια! τοῦ εἶπε σὲ τέλος.
Ὁ βασιλεὺς τότε κ' ὅλοι οἱ ἄλλοι πα-
ριστάμενοι ἔσκασαν στὰ γέλια, ἐνῶ οἱ ἄν-
θρωποι τῆς Νίκαιας τὰ εἶχαν χαμένα.
— Γι' αὐτὴ τὴ φάρσα σὰς ἔλεγα στὰ βρά-
δια, γύρισε καὶ τοὺς εἶπε ὁ Ραμπελὰ.
Πῶς σὰς φαίνεται;

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὸ ωραιότερο ἱππολικὸ μυθιστόρημα

ΤΟΝ **ΣΟΝΑ ΚΑΡΗΤΟΣ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ Λουδοβίκος ἔκανε σάν τρελλός, γιὰ-
τι δὲν μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ ἕναν ἄνθρω-
πο πού κινδύνευε νὰ πεθάνῃ, ἂν καὶ βρι-
σκόταν μόνον λίγα μέτρα μακριὰ του.
Μιὰ τελευταία σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀ-
κούστηκε.
— Αὐτὸς πού φωνάζει εἶνε ὁ Μαθουρὲν,
ἀνέκραξε ὁ κωδωνοκρούστης.
Καὶ σκύβοντας τὸ μέτωπό του:
— Ὁ Θεὸς τὸν τιμωρεῖ ὅπως τοῦ ἄξι-
ζε! εἶπε.
— Ἀ! δὲν θὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ πεθάνῃ
χωρὶς βοήθειαν. Ὅχι! Πρέπει νὰ προσπα-
θῶμε μὲ κάθε τρόπο γιὰ νὰ φθάσωμε
ὡς ἐκεῖ πού εἶνε.
Ἐνας δυνατὸς πάταγος διέκοψε τὴν
φωνὴν τοῦ Λουδοβίκου. Κατέρρεε ἡ κα-
λύβα πού καίγεται.
— Ἀς τρέξωμε στὰ «Ἐρεΐπια», διέτα-
ξε ὁ κωδωνοκρούστης. Ἀπὸ ἐκεῖ μόνον
μποροῦμε νὰ βγοῦμε γιὰ νὰ βοηθήσωμε
αὐτοὺς πού φωνάζουν.
Οἱ δυο ἄνδρες ἀρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς
τὰ «Ἐρεΐπια».
... ..
Ὁ κωδωνοκρούστης δὲν εἶχε κάνει λά-
θος, ὅταν εἶπε αὐτὸς πού φώναζε ἦ-
ταν ὁ Μαθουρὲν.
Ἦταν πραγματικὰ ἐκεῖνος.
Ὁ δυστυχὴς νέος εἶχε μείνει ἐσπλωμέ-
νος στὴν ἴδια θέσιν πού εἶχε πέσει — καθὼς
θυμώμαστε — ἀφοῦ μὲ μεγάλες ρουφηξι-
ές ἄδειασε τὸ φλασκί πού ἦταν γεμάτο
κρασί.
Κανείς δὲν εἶχε πιά φροντίσει γι' αὐ-
τόν, οὔτε ὅταν ἐτοιμάζονταν νὰ κρεμά-
σουν τὸν Κλαῦδιο, οὔτε μετὰ, πού κατὰ
διαταγὴν τοῦ μαρκησίου ἔβαλαν φωτιά
στὴν καλύβα.
Ἦ καλύβα λοιπὸν ἦταν περικυκλωμένη
ἀπὸ τίς φλόγες, ὅταν ὁ Μαθουρὲν ἀρχι-
σε νὰ συνέρχεται ἀπὸ τὸ μεθῆσι. Τρομα-
γμένος στὴ θέα τῆς πυρκαϊῆς, σηκώθηκε
καὶ ζήτησε ἔξοδο γιὰ νὰ φύγῃ.
Οἱ καίμενοι τοῖχοι τοῦ παρουσίαζαν
παντοῦ ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια. Δὲν ὑπῆρ-
χε πιά παρὰ ἕνας μόνον τρόπος γιὰ νὰ
σωθῇ. Νὰ ὀρμήσῃ μὲ κλειστά τὰ μάτια
μέσα στὴ φωτιά καὶ νὰ φύγῃ ἀπ' ὅπου
μποροῦσε.
Ἀλλὰ ἄδικα. Εἴκοσι φορές ὥρμησε
καὶ εἴκοσι φορές ἀναγκάστηκε νὰ ὀπι-
σθοχωρήσῃ, πνιγνόμενος ἀπὸ τὸν καπνόν.
Τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασιν ὅτι θὰ πνιγόταν
ζωντανός, ὅταν ἡ μιὰ πλευρὰ τῆς καλύ-
βας γκρεμίστηκε.
Ἦταν ἀνέλπιστη σωτηρία.
Φανόταν μάλιστα ὅτι ἡ πυρκαϊὰ ἔπαυ-
νε ἄλλῃ διεύθυνσιν, γιὰτὶ οἱ φλόγες ἐ-
πρόσβαλλαν τὴν στέγη, πού μέχρι τῆς σι-
γῆς δὲν εἶχαν ἀγγίξει. Ὁ Μαθουρὲν λοι-
πὸν δὲν εἶχε παρὰ νὰ ὑπερπηδήσῃ λίγα
καπνίζοντα γκρεμίσματα γιὰ νὰ διαφύγῃ.
Ξαφνικά, ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα ἀκού-
στηκαν κλάματα, πού ἔγιναν ἀφορητὴ νὰ
παγώσῃ τὸ αἷμα στὶς φλέβες τοῦ δύστυ-
χου νέου.
Ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν, ἐνῶ ἀπὸ
τὸ μυαλό του ἔπερασε μιὰ σκέψις.
Ἐσυλλογίστηκε τὸ παιδί τῆς Μαγδα-
ληνῆς! Τὰ κλάματα τοῦ μαροῦ πού ἔδυ-
νάμωναν, τοῦ ἔφεραν στὸ μυαλό τὴ σκηνὴ
— Κυρὰ Ζακελίνα, κυρὰ Ζακελίνα, ἔλα

πού ἐμεσολάβησε προτοῦ πέσῃ ἀναίσθη-
τος ἀπὸ τὸ πσιότ. Τὰ ἐθυμῆθηκε ὅλα. Κι'
ἦταν αὐτὸς ἡ αἰτία. Αὐτὸς ἔφταιγε γιὰ
ὅλες τίς συμφορὰς πού εἶχαν συμβῇ.
Στὴν ἀπελπίαν του δὲν σκεπτόταν πιά
νὰ φύγῃ. Ἀνεγνώριζε πῶς ἦταν ἔνοχος
καὶ ἤθελε νὰ πεθάνῃ, νὰ πεθάνῃ γιὰ νὰ
τιμωρῆθῃ γιὰ τὸ σφάλμα του.
Ἀμέσως ὅμως ἄλλαξε γνώμη. Συλλο-
γίστηκε ὅτι, καταδικάζοντας τὸν ἑαυτό
του, θὰ ἄφηνε νὰ χαθῇ καὶ τὸ παιδί τῆς
Μαγδαληνῆς.
Ἀλλὰ δὲν ἦταν πιά ὁ Μαθουρὲν τῆς πε-
ρασμένης νύχτας, ὁ χωρὶς θέλησιν νέος,
πού εἶχε ἀφήσει νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τὸ πά-
θος τοῦ κρασιοῦ. Δὲν ἦταν πιά ὁ Μαθου-
ρὲν πού εἶχε παραβῇ τὸν ὄρκον του. Εἶχε
ἀπότομα μεταμορφώσῃ.
Ὁρμησε στὴ σκάλα. Μὲ δυὸ πηδήμα-
τα, βρέθηκε στὸ ἐξώλινο πατάρι καὶ μπη-
κε στὸ δωμάτιο, ὅπου ἡ κούνια τοῦ μα-
ροῦ ἐξαφανίζονταν μέσα σ' ἕνα σύννεφο
καπνοῦ.
Μόλις προλάβαινε. Ἦ φωτιά πού ἔκα-
γε τὴ στέγη, μεταδίδονταν στὸ ἐσωτερικόν
τοῦ δωματίου. Τὰ ἐπιπλά ἐκαίγονταν, τὸ
νυφικὸ κρεβάτι τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς
Μαγδαληνῆς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας φλογι-
σμένος ὄγκος.
Ὁ Μαθουρὲν ἐπήδησε σάν θηρίο. Ἀρ-
παξε τὸ παιδί καὶ κρατώντας τὸ σφιχτὰ
ἀπάνω στὸ στήθος του ὀπισθοχώρησε πρὸς
τὴν πόρτα.
Φρίκη! Τὸ ἐξώλινο πατάρι εἶχε καταρ-
ρεῦσει καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς σκάλας καίγεται
σάν πυροτέχνημα.
Φωτιά, παντοῦ φωτιά!...
Ἦ στέγη ἔτριξε ἀπάνω στὰ ἀπανθρα-
κωμένα δοκάρια καὶ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ κα-
ταπέσῃ.
Ὁ Μαθουρὲν ἦταν αἰχμάλωτος τῆς πυρ-
καϊᾶς. Γιὰ λίγα λεπτά αἰσθάνθηκε τὸν
ἑαυτὸ του χαμένο. Ἐσφίξε περισσότερο
ἀπάνω στὸ στήθος του τὸ παιδί τῆς Μα-
γδαληνῆς καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ πεθάνῃ.
Ἀλλὰ ὄχι. Ἐπρεπε νὰ ζήσῃ. Ἐπρεπε
νὰ ζήσῃ, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ἄδύο πλάσμα
πού κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του.
Καὶ ἐπειδὴ ἄλλη ἐλπίδα σωτηρίας δὲν
ὑπῆρχε, ἐγρονότισε καὶ μὲ δάκρυα στὰ μά-
τια ἀρχισε νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸ νὰ τὸν
σώσῃ.
Ξαφνικὰ τὸ πάτωμα ὑπεχώρησε κάτω
ἀπὸ τὰ πόδια του. Ὁ Μαθουρὲν ἔβγαλε
μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, ἡ ὁποία ὅμως ἐ-
σχάθηκε μέσα στὸν τρομερὸ πάταγο πού
ἔκανε τὸ πάτωμα καθὼς γκρεμίζονταν
στὸ βάθος.
Βρέθηκε ὁρθὸς ἀνάμεσα στὰ ἑρεΐπια
πού ἐκαίγονταν.
Ὁρμησε σάν τρελλὸς μέσα στὶς φλό-
γες, χωρὶς νὰ ἐξερῇ κ' αὐτὸς πού πάει.
Χωρὶς ἀμφιβολία ὁ Θεὸς εἶχε εἰσακού-
σει τὴν δέσπῃ του καὶ τὸν βοηθοῦσε, γιὰ-
τι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ βρέθηκε ἔξω
ἀπὸ τὴν καλύβα πού καίγεται καὶ ἀρχι-
σε νὰ βαδίζῃ μέσα στὸ δάσος, πού κ' ἔ-
αὐτὸ ἀρχίζε νὰ κατατρέγεται ἀπὸ τίς
φλόγες. Βρῆκε ἕνα μονοπάτι πού δὲν εἶ-
χε ἀκόμα προσβλεπθῇ ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ
ἀρχισε νὰ τρέχῃ.
Κάθε τόσο στεκόταν γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ
βαθεῖα ἀναπνοὴ καὶ πάλι ἔτρεχε σάν τρελ-
λός. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐσκόνταψε καὶ ἔπεσε
χάμω, σηκώθηκε, στάθηκε στὰ κλονιζό-
μενα πόδια του κ' ἀρχισε νὰ φωνάζῃ:
— Κυρὰ Ζακελίνα, κυρὰ Ζακελίνα, ἔλα

νὰ μὰς βοηθήσῃς!...
Εἶχε θυμῆθῃ τὴν τρομερὴ πρόρρησιν τῆς
μαμῆς. Στὸ μυαλό του ἐγύριζαν τὰ τρο-
μερὰ λόγια της. «Ἦ συμφορὰ ἦταν κον-
τά...».
Ἄδικα ὅμως. Ἦ φωνὴ τοῦ χανόταν
μέσα στὸ δάσος πού καίγεται σάν ἕνα
πελώριο πυροτέχνημα.
Τώρα δὲν ἔτρεχε πιά στὴν τύχη. Ἦξε-
ρε καλὰ τὸ δάσος κ' ἔτρεχε γιὰ νὰ βρῇ
τὴν καλύβα τῆς μάγισσας. Ἀρχισε νὰ
παίρνῃ θάρρος, γιατί ἦταν βέβαιος ὅτι
ἡ μαμὴ θὰ ἐφρόντιζε γιὰ τὸ παιδί τῆς
Μαγδαληνῆς.
Κάθε λίγο στεκόταν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ
μήπως ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ καὶ ἔρχον-
ταν εἰς βοήθειάν του.
Τίποτα...
Τίποτα, παρὰ μόνον ὁ τρομερὸς θόρυ-
βος πού ἔκανε ἡ πυρκαϊὰ.
Ξανάρχισε πάλι τὸ φρενήρη δρόμο
του. Νὰ, τὸ μονοπάτι πού ὀδηγεῖ στὴν
καλύβα. Ἐτοιμάζεται νὰ τρέξῃ πρὸς τὰ
ἐκεῖ, ἀλλὰ κυριεύεται ἀπὸ ἕνα τρόμο καὶ
σταματᾷ σάν χαμένος.
Ἦ κατοικία τῆς μάγισσας καίγεται ὁ-
λόκληρη. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἐμποδίσουν τὸ
δρόμο του, οἱ φλόγες φθάνουν ὡς τὴν
ἀρχὴ τοῦ μονοπατιοῦ.
Ἄν ἦταν μόνος του, ὁ Μαθουρὲν δὲν
θὰ ἐδίσταζε νὰ ὑπερπηδήσῃ κάθε ἐμπόδιο
γιὰ νὰ μὴ μέσῃ στὴν καλύβα καὶ νὰ βε-
βαιωθῇ ἂν ἡ κυρὰ Ζακελίνα βρισκόταν ἐ-
κεῖ. Ἀλλὰ ἡ σωτηρία τοῦ παιδιοῦ, πού
κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του, τὸν ἔκανε
νὰ ὀπισθοχωρήσῃ κραυγάζοντας:
— Εἶμαι καταραμένος!...
Σκέφθηκε τότε νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ
ἐρημίτη, τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστῆ. Ἀ-
σφαλῶς αὐτὸς θὰ δεχόταν νὰ κρατήσῃ τὸ
μικρό, γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ Μαθουρὲν νὰ
τρέξῃ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Κλαυδίου καὶ
τῆς Ἰωάννας.
Ἦ σκέψις αὐτὴ ἀναζωογόνησε κάπως
τὸν Μαθουρὲν πού ἀρχισε νὰ τρέχῃ πάλι
χωρὶς νὰ τὸν ἀνησυγῇ καθόλου ἡ φωτιά.
Μόλις ὅμως ἐπλησίασε στὸ σπίτι τοῦ
ἐρημίτη, σταμάτησε τρομαγμένος. Φοβε-
ρὰ οὐρλιάσματα τὸν ἔκαναν νὰ σταθῇ
ἐκεῖ πού βρισκόταν.
Καὶ δὲν ἀργησε νὰ ἐξακριβώσῃ περὶ
τίνας ἐπρόκειτο. Ἐνα κοπάδι ἀπὸ πει-
νασμένους λύκους εἶχαν ἐπιπέσει στὴν κα-
λύβα, πού εἶχε γίνει κ' αὐτὴ παρανάλω-
μα τοῦ πυρός, καὶ τὰ φοβερὰ ἀγρίμια
προσπαθοῦσαν νὰ κατασπαράξουν τὸ
πᾶν τοῦ δύστυχου ἐρημίτη πού πνιγό-
ταν ἀπάνω στὶς φλόγες.
Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας πελώριος λύκος
οὐραίαζε δυνατὰ καὶ ὥρμησε μέσα στὰ
ἑρεΐπια. Ἀμέσως τὸν εἶδε ὁ Μαθουρὲν νὰ
τραβῇ μὲ τὰ δόντια τοῦ ἕνα ἀπανθρα-
κωμένο πᾶν, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι λύκοι
ἀρχισαν νὰ τὸν καταδιώκουν.
Ὁ Μαθουρὲν δὲν μπόρεσε πιά νὰ ἀν-
θεῖξῃ βλέποντας αὐτὸ τὸ τραγικὸ θέαμα.
Ἀρχισε νὰ τρέχῃ χωρὶς ὀρισμένη διεύ-
θυνσιν.
Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα σταμάτησε ἐ-
ξαιτλημένος. Μετὰ βίαια στηριζόταν στὰ
πόδια του. Κάθησε στὴ ρίζα ἐνὸς δέν-
δρου. Ὁ δροσερὸς ἄερας, πού τοῦ χά-
τευε τὸ πρόσωπο, τὸν ἀναζωογόνησε καὶ

του έδωσε να καταλάβη ότι βρισκόταν κοντά στον Σηκουάνα.

Είχε σωθή.
Ξαπλώθηκε στη ρίζα ενός δένδρου σφίγγοντας το παιδί της Μαγδαληνης στην άγκαλιά του και ενώ αισθανόταν τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν, έφώναξε:
—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

1' ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

Είχαμε αφήσει τον κωδωνοκρούστη μαζί με τον Λουδοβίκο να βαδίζουν στην ύπoγειο σήραγγα που ώδηγούσε στα «Ερείπια».

Οι δυο άνδρες ήθελαν να βρουν έξοδο για να τρέξουν στην καλύβα του ξυλοκόπου να βοηθήσουν τον Μαθουρέν, που, όπως είχαν καταλάβει από τις φωνές του, είχε περικυκλωθεί από τις φλόγες και έκινδυνευε να ψηθή ζωντανός.

Σιωπηλοί, έτρεχαν όσο μπορούσαν γρηγορώτερα κατά μήκος της ύπoγειας στοάς.

Ο Λουδοβίκος, κυριευμένος από τον τρομερότερο πόνο, παραδινόταν εξ ολοκλήρου στην απελπισία της ψυχής του, γιατί δεν ήξερε ποιά ήταν ή τύχη της Μαγδαληνης.

Ο κωδωνοκρούστης βρισκόταν κι' αυτός σε σκληρή αβεβαιότητα, γιατί ή μορφή του έδειχνε την οργή και το μίσος που έβραζαν μέσα του.

Οι δυο άνδρες έφθασαν στην άκρη του ύπογειου, χωρίς να διακόψουν καθόλου την σιωπή τους.

Ο κωδωνοκρούστης που προπορευόταν σταμάτησε μπροστά σε μία μεγάλη τετράγωνη πέτρα, που το ύψος της υπερέβαινε κατά ένα μέτρο το ανάστημά του.

—Εφθάσαμε επί τέλους, είπε.
Ο Λουδοβίκος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα κίνημα ανυπομονησίας.

—Ας κάνωμε γρήγορα, φώναξε. Δεν πρέπει να χάνωμε τον καιρό μας.

—Βλέπω ότι δεν πρέπει να χάνωμε τον καιρό μας, αλλά ξέρω καλλίτερα από σένα τι πρέπει να κάνω...

—Πρέπει τότε να ξέρης ότι ή Μαγδαληνή βρίσκεται στα χέρια ενός αθλίου, κι' ότι πρέπει να πάμε γρήγορα να την σώσωμε.

—Ξέρω, απάντησε ο κωδωνοκρούστης, ότι ένας δυστυχισμένος νέος κινδυνεύει. Κι' αυτόν πρέπει πρώτα να βοηθήσωμε, αν μπορούμε.

Αμέσως έπιασε με τα δυο του χέρια, και καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, κατώρθωσε να περιστρέψη την πέτρα.

—Μπορείς να περάσης τώρα, είπε.

Ο Λουδοβίκος ήταν κατάπληκτος. Υπάκουσε στην πρόσκληση του κωδωνοκρούστη κι' επέρασε από το άνοιγμα. Βρέθηκε τότε μπροστά σ' ένα τετράγωνο βράχο, που με δυσκολία μπορούσαν δυο άνθρωποι να σταθούν κατά μέτωπον. Από πάνω από τον βράχο ήταν κενόν.

Για μία στιγμή δεν ήξερε τι να κάνει.

Από την άμχανία του όμως τον έβγαλε ο κωδωνοκρούστης, που έσπευσε εις βοήθειάν του.

—Θα κάνης ό,τι κάνω εγώ, του είπε. Κύτταξε καλά που βάζω τα χέρια και τα πόδια μου.

Ο κωδωνοκρούστης ανέβηκε τότε στο βράχο πιάνοντας τα χέρια του στις γωνίες και ψηλαφώντας με τα πόδια του για να βρη τα πέτρινα σκαλοπάτια που ήταν σκαλισμένα άπάνω στο βράχο.

Ο Λουδοβίκος τον ακολουθούσε.

—Αλτ!, φώναξε ο κωδωνοκρούστης, όταν αισθάνθηκε το έδαφος κάτω από τα πόδια του.

Και παίρνοντας τον Λουδοβίκο στα στιβαρά μπράτσα του, τον μετέφερε λίγα βήματα, λέγοντάς του:

—Θα με περιμένης εδώ, γιατί πρέπει να πάω να κλείσω το ύπόγειο, αν κι' από εκεί δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα. Έπειτα από λίγες στιγμές, που φανήκαν αιώνες στον Λουδοβίκο, ο σύντροφός του έπέστρεψε.

Έπιασε τον νέο από το χέρι και τον ώδηγησε, περνώντας μέσα από διάφορες στοές και δωμάτια, σ' έναν εξώστη που έβλεπε προς το δάσος.

Οι δυο άνδρες μόλις αντίκρυσαν την καταστροφή που είχε κάνει ή φωτιά στο γύρω των «Ερείπιων» δάσος, έβγαλαν μία σπαρτακτική κραυγή.

—Όλο το δάσος, που γειτόνευε με τα ερείπια του παλιού πύργου, είχε καή. Όλο το έδαφος ήταν γεμάτο από κορμούς καιομένων δένδρων.

—Πού είναι ή καλύβα του Κλαυδίου; ρώτησε ο Λουδοβίκος.

Ο κωδωνοκρούστης άπλωσε το χέρι του προς ένα σωρό καιομένων ξύλων.

—Η καλύβα του Κλαυδίου ήταν εκεί, είπε.

Μία κραυγή λύσσας ξέφυγε από το στόμα του νέου. Ο κωδωνοκρούστης τότε τον έσφιξε στην άγκαλιά του και έπρόσθεσε:

—Δεν υπάρχει λόγος να φροντίσωμε για τους νεκρούς. Ο Μαθουρέν δεν υπάρχει πιά!

Ο σύζυγος της Μαγδαληνης έσκυψε το κεφάλι. Η καρδιά του συγκινήθηκε στο άκουσμα του θανάτου ενός ανθρώπου, που τον ήξερε από τα παιδικά του χρόνια.

Ξαφνικά έσήκωσε το κεφάλι.
—Ίσως να ζή ακόμη, ψέλλισε. Πρέπει να βεβαιωθούμε...

—Περιττόν, παιδί μου!...

Ο κωδωνοκρούστης είχε σηκωθεί στις μύτες των ποδιών του και με τη γροθιά του προτεταμένη προς το καιόμενο δάσος, φώναζε:

—Οί αθλιοί!... Οί αθλιοί!...
—Για ποιούς μιλάς; ρώτησε ο νέος κυριευμένος από τον πόνο του.

—Για εκείνους που έβαλαν φωτιά στο δάσος, για εκείνους που έδωσαν διαταγή να κάψουν το σπίτι του ξυλοκόπου!...

Σταμάτησε για μία στιγμή κι' έκυτταξε δεξιά και αριστερά.

—Ναί, επανέλαβε, οί αθλιοί που δεν λυπήθηκαν ούτε το παλιοκαίμβο μιας φτωχής μάγισσας, ούτε το ταπεινό καταλύγι ενός αγίου ανθρώπου!...

—Τι θέλετε να ήπτε;

—Κύτταξε!, αποκρίθηκε ο κωδωνοκρούστης, δείχνοντας με το δάκτυλό του, εκεί κατοικούσε ή Ζακελίνα... Έδώ, εξακολούθησε, αλλάζοντας τη διεύθυνση του χεριού του, βρισκόταν ή καλύβα όπου ο μοναχός Ιωάννης ο Βαπτιστής έζούσε σαν έρημίτης.

Αμέσως έβαλε το χέρι του στην τσέπη του μανδύα του, έβγαλε ένα κέρατο ταύρου, το έβαλε στο στόμα του και σφύριξε.

Μετά έπερίμενε με αγωνία.
Έπειτα από λίγες στιγμές έγύρισε και είπε στον Λουδοβίκο με βεβαιότητα:

—Η κυρά Ζακελίνα πέθανε ή έφυγε!...

Εφύσηξε πάλι το κέρατο, αλλά αυτή τη φορά ο ήχος ήταν έντελώς διάφορος από τον πρώτο.

Ακροάσθηκε με προσοχή και έφ' όσον τα δευτερόλεπτα περνούσαν χωρίς να λαβαίνει απάντησι, το πρόσωπό του γινόταν κατακίτρινο, ενώ από το μέτωπό του έσταζαν σταγόνες κρύου ιδρώτος.

Όταν πιά έπέισθη, φώναξε απελπισμένος:

—Ο έρημίτης πέθανε!... Ο μοναχός Ιωάννης Βαπτιστής δεν είναι από εκείνους που λιποτακτούν από την θέσι τους, αλλά από εκείνους που σκοτώνονται σ' αυτήν!... Αφού δεν απάντησε στο σύνθημά μου, σημαίνει ότι το πτώμα του αυτήν την ώρα είναι θαμμένο στα έρείπια!...

Ο Λουδοβίκος άκουγε τα λόγια του τυνηρόφου λυπημένος. Στο άκουσμα ότι πιθανόν να πέθαναν τα δυο πρόσωπα που είχαν φροντίσει για τον γάμο του και για την γέννησι της κόρης του, του έφεραν στο νου την Μαγδαληνή, την Ιωάννα και τον Κλαύδιο. Αρχισε ν' ανησυχή για την τύχη τους.

Ο κωδωνοκρούστης που κατάλαβε τη σκέψη του νέου, έβαλε το κέρατο στο στόμα του και σφύριξε για τρίτη φορά. Άλλα άδικως περιέμενε να του απαντήσουν.

Αφού επέρασαν δυο-τρία λεπτά, ο κωδωνοκρούστης είπε:

—Ο Κλαύδιος δεν μπορεί να απαντήσει. Μπορώ να σε βεβαιώσω, Λουδοβίκε, ότι ή Ιωάννα και ο ξυλοκόπος οδηγούνται στο Παρίσι.

—Και ή Μαγδαληνή; ρώτησε ο νέος.

—Η γυναίκα σου Λουδοβίκε, του απάντησε ο κωδωνοκρούστης έπρωτίμωσε να αιχμαλωτισθή από τον μαρκήσιο παρά ν' αφήση να χαθούν ή Ιωάννα και ο Κλαύδιος.

Ο Λουδοβίκος έπεχείρησε να τον διακόψη αλλά ο κωδωνοκρούστης δεν τον άφησε.

—Ορκίζομαι στο Θεό, είπε, ότι τα μυστικά σχέδια του μαρκησίου δεν θα πραγματοποιηθούν!...

Μιλούσε με σταθερή φωνή και με το κεφάλι σηκωμένο υπερήφανα σαν να ήθελε να δείξη ότι είναι ικανός να πολεμήση για την σωτηρία των άγαπημένων του προσώπων.

Μετά έπρότεινε τη γροθιά του προς την διεύθυνσι που είχε πάρει το άποσπασμα.

—Συμφορά σου μαρκήσιε, έκραύγασε, θα σε ευσπλαγχνισθώ όσο ευσπλαγχνίσθηκα κι' εσύ τους φίλους μου!...

Ο Λουδοβίκος που έμψυχώθηκε από τα λόγια του κωδωνοκρούστη τον έπλησίασε και έπεχείρησε κάτι να πη.

—Μην πης τίποτα, τον διέκοψε ο κωδωνοκρούστης, σου υποσχέθηκα ότι θα σώσω την Μαγδαληνή και θα το κάνω όσο κι' αν πρόκειται να μου στοιχίση.

Ο Λουδοβίκος έρρίχθηκε συγκινημένος στην άγκαλιά του συντρόφου του και τον έσφιξε με δύναμι.

Ένα δάκρυ έκύλισε από τα βλέφαρα του κωδωνοκρούστη που έσπευσε αμέσως να το σκουπίση για να μην αντιληφθ ή νέος ότι κλαίει. Μετά έπιασε όν Λουδοβίκο από το μπράτσο και τον ώδηγησε προς το έσωτερικόν των «Ερειπίων».

Από αυτό το μέρος των «Ερειπίων» ο Λουδοβίκος περνούσε για πρώτη φορά.

Επροχώρησαν ανάμεσα από μεγάλες πέτρες και χαλάσματα και τέλος έφθασαν μπροστά σε μία σιδερένια πόρτα.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Ποιός ο μεγαλείτερος ευεργέτης του ωραίου φύλου

Ένα όμορφο, καλοχτενισμένο γυναίκεο κεφάλι, προσελκύει πάντοτε τον θαυμασμό και την προσοχή μας. Η επιμελημένη όντουλασιόν, που γίνεται με όλα τα μέσα της σύγχρονης τεχνικής εξέλιξεως σε όλα τα γούστα (περμανάντ, μιζάν-πλ κ.λ.π.), δίνει πάντοτε μία χάρι στην μορφή κάθε αντιπροσώπου του ωραίου φύλου.

Τό ζήτημα του όντουλαρίσματος των μαλλιών είναι για την σημερινή γυναίκα υπόθεσις ολόκληρης ιεροτελεστίας. Και οί άνθρωποι που ασχολούνται μ' αυτή τη δουλειά θεωρούνται, δικαίως, αληθινοί καλλιτέχνες!...

Αλλά εάν οι σημερινοί ιεροφάντες της γυναικείας καλλονής έχουν αναγάγει την τέχνη του όντουλαρίσματος σε αληθινή επιστήμη, λίγιο άσφαλώς θα ξέρουν με πόσον κόπο και με τί θυσίες κατώρθωσαν ένας συνάδελφός τους, πριν 60 χρόνια, να σ ταπεινά κουρέυς κάποιου χωριού της Γαλλίας, να επιβάλη στη γυναικεία φιλαρέσκεια το όντουλαρίσμα των μαλλιών.

Τό όντουλαρίσμα των μαλλιών έχει και αυτό την ιστορία του, ή όποια, όπως και ή ιστορία κάθε έφευρέσεως, δεν στερείται ρωμαντισμού. Ήταν μία φορά κι' έναν καιρό, στο Σωθενύ της Γαλλίας, ένας έντιμος μαρμαρογλύπτης, που άπέκτησε ένα αγοράκι στις 18 Οκτωβρίου 1852 και τότε έδωσε το όνομα Μαρσέλ. Όταν το παιδάκι του έγινε 12 χρονών, ο πατέρας του θέλησε να τό κάμη και αυτό μαρμαρογλύπτη.

Τό επάγγελμα όμως αυτό ήταν πολύ κοπιώδες και βαρύ και ο μικρός Μαρσέλ, καθώς ήταν πολύ λεπτός, άλλαξε σε λίγο καιρό την σμίλη του μαρμαρογλύπτου με τό ζυράφι και τό χτένι, που τον έμαθε να κρατά κουτσά-στραβά στα χέρια του ο κουρέυς του χωριού. Έν τούτοις, ο μαθητευόμενος του Σωθενύ αισθανόταν ότι ήταν προικισμένος με έξαιρετικό τάλαντο, έγινε φιλόδοξος και σε ήλικία 17 χρονών, όνειρευόμενος να χτενίση δωραίες κυρίες της Αύλης, έρχόταν με ύφος κατακτητοϋ στο Παρίσι.

Όπως συμβαίνει πάντοτε με όλα τα έξαιρετικά τάλέντα, στην αρχή ή Γαλλική πρωτεύουσα εξέτιμωσε ελάχιστα την ικανότητά του. Τό πρώτο του χτένισμα στην Πόλι του Φωτός ήταν γι' αυτόν μία καταστροφή, μία πανωλεθρία. Η κυρία, την όποια έχτενισε, ξαναχτενίσθηκε έπειτα μόνη της και ο προσητάμενος του Μαρσέλ τον έστειλε να τελειοποίηση άλλοις τις σπουδές του! Την πρώτη του άτυχία διαδέχθηκαν κατόπιν και άλλες χειρότερες. Ο άτυχής Μαρσέλ δεν μπορούσε να θρη πουθενά θέσι κομμωτοϋ. Έπειδή όμως άπ' τ' άλλο μέρος οι θωτικές ανάγκες τον έπείζαν, αναγκάσθηκε να υπομείνη την φοβερή για τό τάλαντό του προσβολή και να δεχθή να πλέγη τους καθρέφτες των κουρείων, εις τα όποια προσλαμβάνονταν, και να κάνει έν γένει τη δουλειά του καλύτερου ύπαλλήλου του κουρείου!

Απογοητευμένος ο Μαρσέλ έγκαθίσταται έπειτα από λίγον καιρό σε μία τρύπα της όδου Δουγκιέρκης, που για να κερδίξη τά προς τό ζην της γυναίκας του και της μητέρας του, έφτιαχνε γυναικείες περρούκες των 50. Άλλά ή μητέρα του, άκόμη νέα, ήταν πολύ όμορφη με τα θαυμασία ξανθά μαλλιά της, εκ φύσεως «όντουλε». Τα μικρά τους κύματα είναι αρμονικά και ο νεαρός κουρέυς καθώς τά παρατηρεί, σκέπτεται ότι όλες οί γυναίκες θα έπρεπε να είχαν τέτοιαώραία μαλλιά, έστω και τεχνητά. Αυτή ήταν ή έμπνευσις. Η μεγαλοφυία μίλησε. Δεν έμεινε πιά παρά να θρεσθ ή τρόπος και τό κατάλληλο έργαλείο. Με άποφασιστικότητα ο Μαρσέλ ζεσταίνει ένα... ψαλίδι και όντουλαρεί με μαλλιά της γυναικείας του. Η έπιτυχία ήταν παταγώδης. Η γυναικεία του άπέκτησε θαυμασία όντουλαρισμένα μαλλιά, που διέφεραν λίγο από τα φυσικά, όντουλαρισμένα της πεθεράς της. Τό μυστικό είχε πιά θρεσθ. Δεν έμεινε για τότε έφευρέτη παρά πώς να λανσάρη την έφευρέσι του.

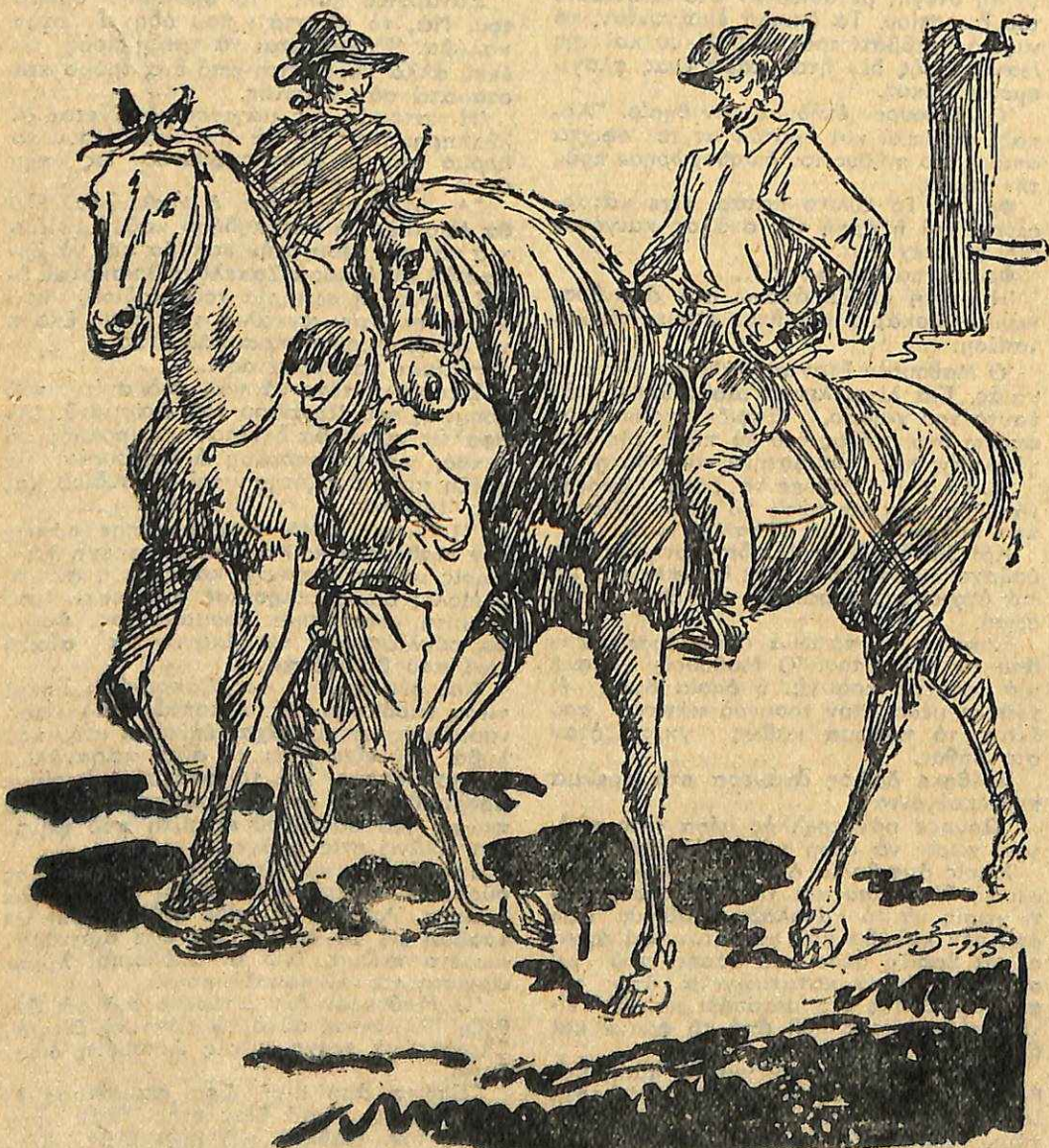
Σ' αυτό τό ζήτημα ο Μαρσέλ συνάντησε μεγάλες δυσκολίες. Μάταια παρακαλούσε τις πελάτισσές του να του επτρέψουν να όντουλαρή τά μαλλιά τους, έστω και χωρίς καμιά άμοιβή. Μιά μόνη, κατά τό 1875, δέχτηκε να όποδληθ ή στο πείραμα, αλλά τά μαλλιά της ήσαν τόσο άγρια και άπαισία, ώστε ο Μαρσέλ δέχτηκε να τό όντουλαρή μόνο και μόνο γιατί θάπαιρνε άμοιβή ενός ταλλήρου. Παρά τά άθλια μαλλιά της πελάτισσάς του, ή έπιτυχία του Μαρσέλ ήταν πρωτοφανής. Τό όντουλαρίσμα που έκανε διατηρήθηκε 5 εβδομάδες. Η έπιτυχία του αυτή άρχισε να του φέρνη νέες πελάτισσες. Σιγά-σιγά οί δουλειές του μεγάλωσαν και κατά τό 1882 ο έφευρέτης κατώρθωσε ν' άνοίξη δικό του κομμωτήριο.

Από τότε ο θρίαμβός του γινόταν σταθερά μεγαλειότερος. Τέτοιο θρίαμβο δεν γνώρισε μέχρι τότε καμιά μόδα. Οί διάφορες καλλονές του Παρισιού περνούσαν άπ' τό καλλιτεχνικό κομμωτήριο του Μαρσέλ. Όλες οί διάσημες ήθοποιόι του Γαλλικού θεάτρου έτρεχαν στον Μαρσέλ για να όντουλαρισθούν.

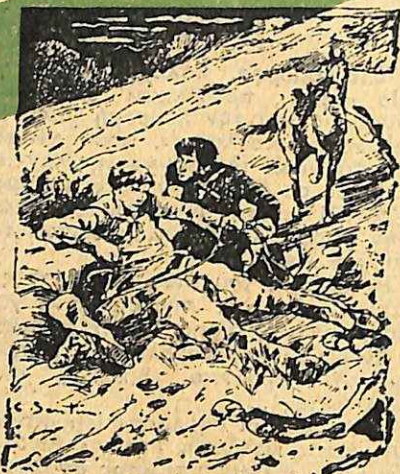
Τό όντουλαρίσμα άρχισε συγχρόνως να εισάγεται και στην άριστοκρατία. Μαρκαρίες, κόμισσες και βαρονίσσες περνούσαν άπ' τό κατάστημα του Μαρσέλ, έπερίμεναν την σειρά τους και προσέφεραν δέκα και δεκαπέντε λουδοβίκεια για ένα πρωτότυπο όντουλαρίσμα. Με μία λέξη, ή έπιτυχία της νέας μόδας ήταν πρωτοφανής. Πολλές γαλλικές έφημερίδες έγραψαν τότε ύμνους γι' αυτήν και για τον έφευρέτη της.

Έξαφνα στις 14 Ιουλίου 1897 ο Μαρσέλ έκλεισε τις πύλες του καταστήματός του για να μη γυρίση πιά, αφήνοντας έτσι άπαρηγόρητη την πελατεία του. Είχε άποκτήσει περισσότερα από 2 εκατομμύρια σε διάστημα 10 χρόνων, και ήθελε να άπολαύση λιγάκι την ζωή. Έκανε αρκετά ταξείδια και κατόπιν γύρισε στη Γαλλία, όπου άγόρασε έναν μεσαιωνικό πύργο με τό άπέραντο κτήμα του 120 έκατρίων. Από τότε έπιδόθηκε στην κτηνοτροφία. Ο έφευρέτης της όντουλασιόν, ο μεγαλειότερος ευεργέτης του γυναικείου φύλου!—είχε γίνει μέγας γεωργοκτηματίας!...

Α. ΣΑΜΠΡΕΝ

Ο Κλαύδιος, θειμένος πιστάγκωνα είχε τοποθετηθ ή ανάμεσα σε δυο ίππους

Δέν έχω ξαναδῆ χτύπημα μαχαίριου πιδ δυνατό...

— 'Ακόμα ένα ούτσου! είπε ὁ Τζὸ καὶ ἡ παρέα μαζεύτηκε τριγύρω του ν' ἀκούσῃ ἀκόμα μιὰ περιπέτεια ἀπὸ τις πολλές πού τοῦ εἶχανε συμεθῇ καὶ ἤξερε τόσο καλὰ νὰ τις διηγῆται.

— Καὶ τώρα ἀκούστε μιὰ ἱστορία, πού παρὰ λίγο νὰ μοῦ κόστιζε τὴ ζωὴ. Ἦταν τὴν ἐποχὴ πού θρῖσκόμουν ἐκεῖ κάτω στὸν Κάμπο τῶν Ἑρυθροδέρμων, καὶ ἀνασκάλευα τὸ χώμα νὰ βρῶ χρυσάφι...

Μέσα στὴν αἰθούσα τοῦ μπάρ ἀπόλυτη σιωπὴ.

— Λοιπὸν, τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἦμουν νέος καὶ γερὸ παλληκάρι. Δέν φοβόμουν οὔτε τὰ ἀγρία θηρία μὰ οὔτε καὶ τις πονηρίες τῶν ἀνθρώπων... Μιὰ μέρα, ἔνας Μεξικανὸς μ' ἐπλησίασε μὲ ὕφος αὐταρχικὸ καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἐχετε πιστόλι;

— Δέν τὸ ἀφήνω ἀπὸ πάνω μου ποτέ, τοῦ ἀπάντησα.

— Μαχαίρι;

— Ναί, καὶ εἶνε καμωμένο ἀπὸ ὑπέροχο ἀτσάλι.

— Ὁραῖα, τότε αὐριο μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου θὰ περιμένω στὴ Μαύρη Σπηλιά.

— Θαρρῶ, τοῦ ἀπάντησα.

»Ξέρετε γιατί μὲ καλοῦσε στὴ Μαύρη Σπηλιά; Ἀπλούστατα, γιατί ἐνῶ παίζαμε τὸ ἴδιο πρωτὶ χαρτιά, τὸν τσάκωσα πού ἔκλεβε καὶ τοῦ μάγκωσα τὸ χέρι. Αὐτὸ τὸν πρόσβαλε καὶ μὲ καλοῦσε σὲ μονομαχία.

»Σηκώθηκα, λοιπὸν, πρωτὶ-πρωτὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ πήγα. Καθόλα στ' ἄλογό μου, τὸν εἶδα ἀπὸ μακριὰ, νὰ περιμένῃ, κι' αὐτὸς πάνω σ' ἕνα ἄλσγο.

— Ἦρθα, τοῦ φώναξα.

— Φυλάξου, μοῦ ἀπάντησε καὶ ταυτοχρόνως ἀκούσα μιὰ πιστολιά.

»Απὸ τὴ στιγμή ἐκεῖνη οἱ σφαῖρες ἐρχίσαν νὰ σφυρίζουν γύρω μου καὶ γύρω τοῦ.

»Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά κατῳρθώσα νὰ τὸ σκοτώσω τὸ ἄλσγο. Ἐπεσὰ χάμω καὶ ἀμέσως ἔθγαλε τὸ μαχαίρι.

»Εἶδε ὅμως πὼς γιὰ νὰ μὲ πλησιάσῃ, τοῦ ἦταν ἀδύνατο, γιατί κρατοῦσα τὴν ὑπεροχὴ μὲ τὸ πιστόλι. Τότε ἔλυσε ἀπὸ τὴ μέση του τὸ λάσο.

»Τὰ χρειάστηκα. Αὐτοὶ οἱ Μεξικανοὶ

χειρίζοντο τόσο καλὰ τὸ σκοινί, μὲ τὴ θηλιὰ, ὥστε τὸ πρῶτο πού ἐσκέφθηκα τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἦταν νὰ δραπέτεύσω.

»Καὶ πράγματι, ἔστρεψα τάλογο κι' ἀρχισὰ νὰ τρέχω. Μὰ πρὶν περάσουν δυὸ δευτερόλεπτα ἀκούσα στὸν ἀέρα ἕνα σφύριγμα καὶ ταυτοχρόνως ἔνοιωσα τὸ κορμί μου νὰ συγκλονίζεται, νὰ πέφτῃ καὶ νὰ σέρνεται χάμω σφιχτοδεμένο.

»Τετέλεστο! Εἶδα τὸν ἀντίπαλό μου νὰ τρέχῃ, νὰ πηδᾷ σὰ ζαρκαδί, νὰ μὲ πλησιάζῃ, νὰ σηκώνῃ τὸ μαχαίρι καί...

»Μὰ τί νὰ σὰς πῶ... Στὴ ζωὴ μου δέν ἔχω ξαναδῆ χτύπημα μαχαίριου πιδ γερό καὶ πιδ ἐπιτυχημένο. Μονάχα ὅτι — κατέληξε ὁ Τζὸ Σμιθ χαμογελώντας — ἀντὶ νὰ μοῦ τὴ δώσῃ ἐκεῖνος τὴ μαχαίριά, τοῦ τὴν ἔδωσα ἐγώ!...

»Τὴν τελευταία στιγμή, καθὼς ὁ Μεξικανὸς μοῦ ἐσφενδόνισε τὸ λάσο, εἶχα τὴν ἐμπνευσὶ νὰ τραβήξω τὸ μαχαίρι μου κι' ἔτσι ὅταν ἔπεσα χάμω ἔκοψα τὸ σκοινὶ στὰ δύο κι' ἐλευθέρωσα τὰ χέρια μου...».

ΙΤΑΛΟ ΦΕΝΤΕ

Ἐνα δρᾶμα στὸν οὐρανὸ Ἐκλειψις ἡλίου

π. σκηνῇ, φυσικῶς, στὸ οὐράνιο στερέωμα
Ὁ Γέρο Ἥλιος. — Δέν ξέρω τί ἐπαθα σήμερα, ἀλλὰ εἶνε πολὺ καιρὸς τώρα, πού δέν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου καλὰ.

Ἡ γυναῖκά του. — Πονεῖς πουθενά;

Ὁ Ἥλιος. — Ναί. Ὅλα μὲ πονοῦν. Τὸ πρόσωπό μου εἶνε γεμάτο κηλίδες.

Ἄν δέν ἦμουν τόσο γέρος, θὰ νόμιζα πὼς ἔχω ἡλάρ.

Ἡ γυναῖκά του. — Αὐτὸ μὰς ἔλεπε τώρα, ν' ἐρρωστήσης!

Ὁ Ἥλιος. — Ἐχω πυρετό, σοῦ ὀρκίζομαι. Ὅλο μου τὸ σῶμα εἶνε μιὰ φλόγα καὶ τὸ κεφάλι μου καίει σὰ νάχῃ ἀρπάξῃ πυρκαϊά. Στοιχηματίζω ὅτι φέγω ἀπὸ μακριὰ. Ἐκτός ἀπ' αὐτό, ἔχω καὶ ζαλάδες! Σὲ θεβαῖω, μοῦ φαίνεται πὼς ὁ κόσμος γυρίζει! Ἄν κλείσω τὸ ἔνα μου μάτι, μοῦ φαίνεται πὼς μικροσκοπικοὶ γλόμπι οὖν τελεῖς περιστρέφον

ται γύρω ἀπὸ μένα.

Ἡ γυναῖκά του. — Ἀδύνατο, Ἦ σίδωρε. Παραμιλάς.

Ὁ Ἥλιος. — Παραμιλῶ; Κάνεις λάθος. Εἶνε ὅπως σοῦ λέω καὶ κοντεύω νὰ τρελλαθῶ.

Ἡ γυναῖκά του. — Ξαίρεις τί νὰ κάμῃς; Ξαπλώσου!

Ὁ Ἥλιος. — Νὰ ξαπλώσω; Καὶ νομίζεις πὼς μπορῶ νὰ ξαπλώσω στὶς δυὸ τ' ἀπόγευμα; Ποίος θὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ στὴν ὑπηρεσία;

Ἡ γυναῖκά του. — Ἐτοὶ πού κάνεις καταστρέφεις τὴν υἱεία σου.

Ὁ Ἥλιος. — Τί νὰ κάνω; Νομίζεις πὼς δέν θέλω κι' ἐγὼ ν' ἀναπαυθῶ λιγάκι; Ἀλλὰ δέν εἶνε δυνατό. Πρέπει νὰ δουλέψωμε γιὰ νὰ ζήσωμε.

Ἡ γυναῖκά του. — Γιατί δέν παίρνεις καμμιά θδομάδα ἀδεια;

Ὁ Ἥλιος. — Γιατί δέν μοῦ δίνουν. Κάνεις δὲ μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπηρεσία μου. Δέν λέω... σὲ κανένα ἑκατομύριο χρόνια, ὅταν θάχῃ καταθέσει στὶς Τράπεζες μερικὲς οἰκονομίες, ἔ τότε ἀσφαλῶς θὰ μπορῶ νὰ πάρω ἀδεια.

Ἡ γυναῖκά του. — Σὲ κανένα ἑκατομύριο χρόνια;

Ὁ Ἥλιος. — Ἐ, δέν πρόκειται δὲ γιὰ τὴν αἰωνιότητα! Μὴ στενοχωριέσαι καὶ περνᾶνε γρήγορα! (Ἀγκομαχᾷ.)

Ἡ γυναῖκά του. — Τί ἔχεις;

Ὁ Ἥλιος. — Αἰσθάνομαι καούρα στὸ στομάχι μου σὰ νάχῃ καταπιῇ κάθουνα.

Ἡ γυναῖκά του. — Θέλεις λίγη σόδα;

Ὁ Ἥλιος. — Ἐχομε;

Ἡ γυναῖκά του. — Κανένα καν τᾶρι!...

Ὁ Ἥλιος. — Καὶ τί θὰ μοῦ κάνῃ τόσο λίγο;

Ἡ γυναῖκά του. — Κι' ὅμως ἴσως ἀν ἐδοκιμάζεις νὰ τὸ πάρῃς...

Ὁ Ἥλιος. — Ὅχι, ὄχι. Δέν τὸ θέλω. Ἄσε με ἥσυχο.

Ἡ γυναῖκά του. — Τί ἀνυπόφορος πού εἶσαι ὅταν σοῦ πονεῖ κάτω!...

Ὁ Ἥλιος. — Μήπως εἶχες τὴν ἀπαίτησι νὰ μὲ θλέπῃς κεφάτο;

Ἡ γυναῖκά του. — Κάνε ὅ,τι θές. Τί θάκας πού εἶμαι νὰ θέλω νὰ σὲ δοιθῶ, ἐνῶ εὖ μὲ θρίζεις.

Ὁ Ἥλιος. — Δέν βλέπεις ὅτι εἶμαι ἄρρωστος;

Ἡ γυναῖκά του. — Νὰ σοῦ θάλω καμμιά κομπρέσα στὸ κεφάλι;

Ὁ Ἥλιος. — (Τὰ μάτια του ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ χαρὰ). — Μιὰ κρύα κομπρέσα! Ἰσως μοῦ κάμει καλὸ.

Ἡ γυναῖκά του. — Βλέπεις, ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆς ἐνωρίτερα. (Φεύγει κι' ἐπιστρέφει φέρνοντας τὴν κρύα κομπρέσα, μὲ τὴν ὁποία σκεπάζει τὸ κεφάλι τοῦ ἡλίου, ἔτσι πού νὰ μὴ φαίνονται παρὰ μόνον τὰ μάγουλά του.)

Ὁ Ἥλιος. — Ἐτοῖ... Ἐτοῖ... Ἐτοῖ εἶνε καλὰ. Ὡ, τί ἀνακούφισι!

(Κάτω στὴ Γῆ, μερικοὶ ἄνθρωποι παρατηροῦν αὐτὴ τὴ σκηνή, μὲ τὰ κυάλια.)

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς. — Ναί. Σωστά.

Ἐνινεν ἔκλειψις!

Σ. ΣΙΡΟΛ

Δέν πρόσεξα

Ὁ κυνηγὸς γυρίζει στὸ σπῖτι του καὶ δείχνει ἕναν ἔξοχο λαγὸ.

Ἡ γυναῖκά του τὸν μυρίζει καὶ φαίνεται ἐπιφυλακτικῇ.

— Δέν εἶνε φρέσκος ὁ λαγὸς σου...

— Ναί, τὸ παρετήρησα, ἀφοῦ τὸν πυροβόλησα, ἔξηγελὲ ὁ νεότερος Νεμρόδ.

Δυστυχῶς, ὅμως, ἐκεῖνη τὴν στιγμή ἦταν πολὺ ἀργά, ὅπως καταλαβαίνεις!...

Ἐνα ὄμορφο κατ'ἄξινθο κεφάλι, μὲ φόντο τὸ ἀπέραντο γαλάζιο τῆς θαλάσσης, ἐτράβηξε τὴν προσοχὴ τοῦ Τῶνη. Αὐτὸ τὸ ξανθὸ κεφάλι γιὰ πρώτη φορὰ ἔκανε τὴν ἐμφανισί του στὴν πλάζ, ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι.

Ὁ Τῶνης δέν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ ἔκφρασι θαυμασμοῦ, οὔτε νὰ κρύψῃ τὴν ἐπιθυμία τῆς γνωριμίας μὲ τὸ ἀντικείμενο τοῦ θαυμασμοῦ του.

Τὰ μάτια του, ἐπὶ πολλὴν ὥρα κυνηγοῦσαν τὰ βλέμματα τῆς κι' ἐπὶ τέλους κατῳρθώσαν νὰ πετύχουν ἕνα στιγμιαῖο ραντεβού μαζί τους. Τὰ βλέμματα καὶ τῶν δυὸ ἔμειναν κατ' ἀρχὴν σύμφωνα γιὰ μιὰ συνέχεια, πού θ' ἀποφάσιζε γιὰ τὴν ἐξέλιξι αὐτῆς τῆς γνωριμίας.

Στὴν πλάζ — ὅπως καὶ στὰ βαγόνια τῶν σιδηροδρόμων — οἱ γνωριμίες εἶνε σχετικῶς εὐκόλες. Ἐτοῖ, μιὰ μπαλλία πού ἐδέχθηκε στὸ κεφάλι τὴν ὥρα τοῦ μπάνιου ὁ Τῶνης, ἔγινε αἰτία ν' ἀρχίσουν τὴν κουβέντα.

Ἐκεῖνη ἦταν πολὺ δυνατὴ στὸ κολύμπι. Ἀνοίχτηκε στὰ βαθειά. Ἐκεῖνος δέν ὕστεροῦσε καὶ τὴν ἀκολούθησε. Ὅταν τὴν ἐπλησίασε, τῆς εἶπε:

— Ὡς τώρα ἀσφαλῶς θὰ σὰς παρακοῦλουθοῦσαν οἱ θαυμασταί σας στὸ δρόμο... Μπορεῖτε νὰ εἰσθε ὑπερήφανοι, γιατί σὰς ἀκολουθοῦν καὶ στὴ θάλασσα.

Βρῆκε τὸ ἀστεῖο κάπως ἔξυπνο καὶ πολὺ κολακευτικό.

— Ὡς πού θὰ μπορούσατε νὰ μ' ἀκολουθήσετε; τὸν ρώτησε.

— Ὡς τὸ νησάκι, ἀπάναντι.

— Σύνφωνοι, λοιπὸν. Ραντεβού στὸ νησάκι, σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας...

Λίγο ἀργότερα, ἦσαν κι' οἱ δυὸ καθισμένοι σ' ἕνα βράχο τοῦ ἔρημου μικροῦ νησιού.

— Πότε ἦρθατε; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ἐχτές τὸ βράδυ. Ἐσεῖς;

— Μένω ἐδῶ εἰκοσι μέρες τώρα.

— Μόνος;

— Ὅχι... Μ' ἕνα φίλο μου. Κάθομαι σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ βιλλίτσα μὲ τὴν κόκκινη σκεπή... τὴ διακρίνετε;... Ἐκεῖ στὸ βάθος. Εἶνε τοῦ φίλου μου. Μὲ προσκάλεσε νὰ περάσωμε μαζί τὸ καλοκαίρι κι' ἐπωφελήθηκα αὐτῆς τῆς προσκλήσεως γιατί εἶχα τὴν προαίρεσι πὼς θὰ μοῦ συμβῇ κάποιο γεγονός πολὺ εὐχάριστο.

— Καὶ σὰς συνέβη;

— Ναί... Αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Ἡ δουλειά σας;

— Μηχανικός... Τώρα ὅμως ἔχετε σειρά. Περιμένω τις δικές σας ἀνακοινώσεις.

— Ἐγὼ τί νὰ πῶ; Μένω μὲ τὸ θεῖο μου, τὴ θεία μου καὶ τὴν ἐξαδέλφη μου σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι πού βλέπετε, στὴν ἄλλη ἀκρῇ.

— Ἐρχόσαστε ἐδῶ κάθε καλοκαίρι;

— Ὅχι. Πρώτη φορὰ ἐρχόμαστε ἐφέτος. Κάθε χρόνι ἀλλάζουμε ἐξοχή.

— Ἐχω τὴν ἰδέα πὼς ὁ ἄνθρωπος πρέπει ν' ἀλλάξῃ ἐντυπώσεις. Δέν βρίσκετε κι' ἐσεῖς;

— Ναί... Τις περισσότερες φορές ἔτσι πρέπει νὰ γίνεταί. Θὰ μείνεται ἐδῶ πολὺν καιρὸ;

— Ἐλπίζω. Ἐκτός ἂν πληξῶ...

— Ἀναλαμβάνω τὴν ὑποχρέωσι νὰ προσπαθῶ ὥστε ἡ πληξὶ σας νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατόν λιγότερη.

— Λέτε νὰ τὰ καταφέρετε;

— Ἄν μὲ βοηθήσετε κι' ἐσεῖς...

Συνέχισαν τὴν κουβέντα μιὰ ὁλόκληρη ὥρα στὸν ἴδιο τόνο. Κι' ὅταν ἀποφάσιζαν νὰ γυρίσουν πάλι, εἶχαν γίνεи δυὸ καλοὶ φίλοι κι' εἶχαν ὑποσχεθῇ νὰ συναντηθοῦν τὸ βράδυ γιὰ ἕνα ρωμαντικὸ περίπατο κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι.

Ὅπως οἱ γνωριμίες, ἔτσι κι' οἱ ἀγάπες εἶνε εὐκόλες στὴν ἐξοχή. Δυὸ νέοι πού ἀρέσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον δέν ἀφήνουν

νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ ἐξομολογηθοῦν τὸν ἔρωτά τους.

Ἐτοῖ, τὴν τρίτη βραδυὰ τῆς γνωριμίας τους, ὁ Τῶνης καὶ ἡ Νίνα βρέθηκαν ἀγκαλιασμένοι, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβουν.

Ὁ φλοῖσβος τοῦ κύματος πού ἐχάιδευε τὴν ἀμμουδιά, καθώς ἐρχόταν ἐξευχισμένο ἀπὸ μακριὰ, συνάδευε τοὺς πρώτους ὄρκους:

— Θὰ μ' ἀγαπᾷς πάντα, Νίνα;

— Ναί. Πάντα. Κι' εὖ;

— Εἰσαι ἡ μόνη μου ἀγάπη!

— Εἰσαι ὁ πρῶτος ἄνδρας πού ἀγαπᾷ ἀληθινά!...

Οἱ ἴδιοι ὄρκοι καὶ οἱ ἴδιες ὑποσχέσεις κάθε μέρα, κάθε βράδυ.

Τὴν ἡμέρα ἐπῆγιναν μαζί, μὲ μιὰ βενζινάκατο, θαλασσινοὺς περιπάτους. Ἐπαίρναν μαζί τὸ μπάνιό τους, ἔκαναν μαζί τὴν ἡλιοθεραπεία τους κι' ὅταν ἐνόχτωνε κι' ἡ παραλία μὲ τὰ λίγα φῶτα ἔπαιρνε τὴν ὀψιμίαν ψεύτικης ὑποβλητικῆς σκηνογραφίας, πότε ἐχόρευαν μαζί στὴν πίστα τοῦ κέντρου καὶ πότε ἔφευγαν μακριὰ κι' ἐχάσανταν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας γιὰ νὰ μιληθοῦν γιὰ τὴν ἀγάπη τους. Ἐδειχναν κι' οἱ δυὸ πὼς ἦσαν τόσο εὐτυχισμένοι, ὥστε ὅλοι τοὺς ἐζήλευαν.

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ Τῶνης ἦταν πάντα γεμάτος τρυφερότητα γιὰ τὴ Νίνα. Κι' ἐκεῖνη πάλι ἀφηνόταν μέσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξεχνῶταν στὰ ὠραία του λόγια, πού κάθε φορὰ τῆς φαίνονταν πὺ νέα καὶ διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα...

Ὁ

Στρώμα- το φύλακε!

Συνέχεια 11η

στίχοι Ε. Μπέζου σκίτσα Ν. Ξάνθη

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

«Ο Μαγγανάρης μ' έπιασε, σά νάταν άστυφύλακας,
νά γράψω τή συνέχει γιά τούς Στρωματοφύλα-
(κας.

Και όμως υποχρέωσιν έχω με παραπάνω
περίληψη όσων γράφτηκαν τώρα κι' εγώ νά κάνω.
«Εδιάβασα, εδιάβασα, και όσο κι' άν σκοτίστηκα
άπ' όλες τις συνέχειες καθόλου δέ φωτίστηκα,
άν και πολύ τις έστισα καλές είτε και μη
γιατί οι ρωμηοί είναι άξιοι
κι' άπ' τ'α χαρτιά ακόμα νά βγάζουνε ζουμί.

Κι' ακολουθάω τόν Τσεκό...τό νούμερο τό δέκα
πού μάς διώκει αλύπητα, θαρρείς και είν' ή Τσέκα,
με τ'α βλαχογραφήματα, πού έχουν σπαθιά, κουμπού-
(ρες
κι' άντι γιά γέλια φέρνουνε στη σκέψη μας σκοτούρες!

Παίρνει ο Φουντοτσάρουχος, λοιπόν, διαταγή
μαζί του δέ κι' ο Άρμενιάν σήχουν όλη τή γή
και τρέχα δώ και τρέχα κεί
άπένταροι και νηοτικοί
χορτάτοι όμως πάντοτε μονάχα...άπό τήν πείνα...
φτάνουν κι' αρχίζουν έρευνα σε όλη τήν Άθήνα!
Και δίχως καν έμπόδια, δίχως πολλά προσκόμματα
άμέσως τότε έρευνούν
τά γράμματα παντού ζητούν
σ' ανώτερα, κατώτερα, σε παντός είδους στρώματα!
Τό στρώμα μιάς μαθήτριας πού πάει στο Άρσάκειο
ψάχνουν και βρίσκουν μέσα του μονάχα τό Βοκκάκιο!
Στής μοδιστρούλας της Λιζέτ, φτωχής μά με τσιπές,
στρώμα δέ βρίσκουν—προτιμή, ως λέν, τόν καναπέ!...
Ψάχνουν τό στρώμα ενός δανδή, πού ήταν κομψός
(κι' ωραίος,

—σουλάτσο λόγω έποχής, Έκαν' ένας κορέος!...
Είς της Κατήγκως της μαμής τό στρώμα άντι γιά
(γράμματα
εύρηκαν, ώ του θαύματος!, διάφορα άλλα πράγματα!
Και στής μαντάμ έφοπλιστού τό μαλακό τό στρώμα,
πού έρευνα έκάνανε και είς αυτό ακόμα,
εύρηκαν μόνο πούπουλα—πούπουλα στιβαγμένα
άπ' τ'α κορόιδα πού ή μαντάμ θά είχε μαδημένα
σε μέρες δόξης εύκλειους
είς τούς παληούς καιρούς...

Πράγμα πολύ περίεργο, όμως, γιά τας Κλεινάς,
έκεί πού ψάχναν, πόλισαν τούς πιάνει ο Σατανάς!
Παλεύει ο Φουντοτσάρουχος μαζί του κι' ο Άρμενιάν,
τρέχουν εκείνοι πάντα μπρός και έρχονται γκανιάν
και πίσω τρέχει ο πόλισμαν, φουριόζος και βαρβάτος,
με μπότες ως τ'α γόνατα — παπουτωμένος γάτος!
«Ός πού ξγιν' ή συνάντησις στού Άρεως τό Πεδίο,
άπό τή μιά ο πόλισμαν—άντικρυ ίππότες δύο!
—Ω!, ανακράζει ο Άρμενιάν, εύθες άρμενιστί,
προσθέτει ο Φουντοτσάρουχος: «Στού θανάτου πιστοί,
πιστοί ίδω θά μείνουμε
και ούότι θέλι άς γίνουμε!»
Και σύρουν οι ίππότες μας τ' άστραφτερόν τό ξίφος,

Τό έμμετρο-εύδυμο ίπποτικό
μυθιστόρημα
τών 13 εύδυμογράφων
και 13 σκιτσογράφων
σε 13 συνέχειες

παίρνουν κι' οι δύο αύθωροι του μαχητού τό ύφος,
μά ο πόλισμαν ο άθλιος μοντέρνος δέ και σόνμπ,
άντι γιά ξίφος έσυρε τό ξύλινο τό κλόμπ!
Και δόστου μιά και δόστου δυό
και δόστου δίχως ψέματα,
τούς φίλους τούς ίππότες μας τούς παίρνουνε τ'α αι-
(ματά!...

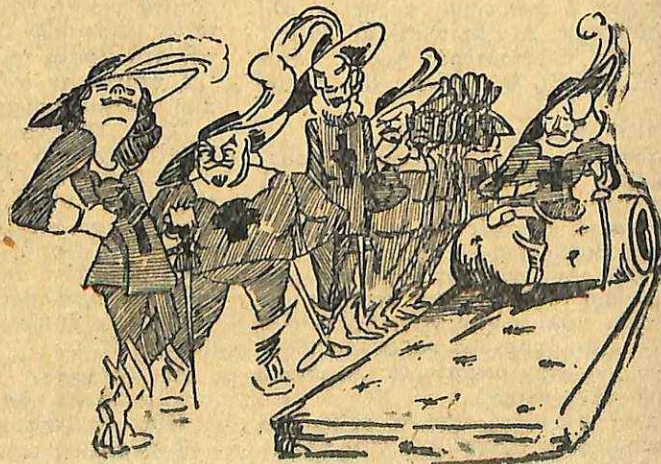
Έν τούτοις ήσαν βέβαιοι πώς θάβγουν νικηταί,
πράγμα πού δέν τό πίστευαν κι' οι δύο τους ποτέ!
Και πράγματι έκάνονισαν τόν πόλισμαν τό φίλο
με μόνη τή διαφορά πώς φάγαν αυτοί ξύλο!
Γι' αυτό άπ' τή μάχη βγήκανε—άν κι' ήσαν νικημένοι
άπό τό ξύλο τό πολύ...όλίγον κερδισμένοι
κι' έτσι ή μάχη έληξε δίχως πολλά κακά
γλυτώσαν κι' ένα τάλληλο γιά τ'α ξυριστικά!

Μοντέρνοι πιά κι' οι δυό γιά έρεύνας όλο πάνε,
σε μιά ταβέρνα μπαίνουνε και κεί τ'α κοπανάνε.
Άδειάζουν τ'α ποτήρια τους, τ'α πίνουνε γιά γούρι
κι' ανακατέβουν τό κρασί κι' οι δυό με τό κουμπούρι
γιά ν' αποδείξουν δέ τό πώς τόν θάνατο άψηφάν
πέντ έξη σφαίρες μονομιάς στη βία τους ρουφάν.
γιά τού άγώνος του τρανού έτούτου τό χατήρι
πού με τό ανακάτεμα πού κάνουν στο κρασί
με τ'α παληοκουμπούρια τους, έπέσαν στο ποτήρι.
Άπ' τήν ταβέρνα βγαίνοντας, ο Άρμενιάν φωνάζει!
—Γιά στάσου, Φουντοτσάρουχε! Άκου και κάνε χάσι!
Τό στρώμα θέ νά βρίσκεται, στο λέω δίχως άλλο
σ' άλλη τρανή βασιλίσα, σε πρόσωπο μεγάλο!
—Καλά τού λίες, σωστά μιλάς, κακούς καιρούς νά
(μουρτη!

Κι' έτσι τραβάν κι' οι δυό γραμμή
σε καλλονής βασιλίσα
και πάν στη...μής Δουργούτη!
Με χίλιες στραβοτιμονιές, με κάθε ματσάραγκα
σε μιά ευλένια φτάνουνε μισόγκρεμη παράγκα
—Εδώ' νε τ'α άνάκτορα της νέας βασιλίσης —
κι' έπέπεσαν κι' οι δύο τους μετά μεγάλης λύσης!
—Ανοίξτε πύλες διάπλατα, σκοποί κάνετε πίσω
όποιος και άν βρεθ' μπροστά θέ νά τόν καθαρίσω!...

Και δόστου τό σκουπόξυλο, σάν ξίφος έκινούσε
ένψ ή Σελήνη άπό ψηλά κυττούσε και γελοούσε!

Ε. ΜΠΕΖΟΣ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Γύρισα πρός τό ποτάμι. Τότε άκουσα
μιά φωνή πού δέν μπορούσε νά προερ-
χόταν παρά άπό τήν τσιγγάνα. Τό νερό
ήταν ήρεμο. Κοντά στην άλλη όχθη μιά
νέα πού βρισκόταν μέσα σε μιά βάρκα
κωπηλατούσε ακριβώς πρός τό μέρος
πού υπέθετα ότι μου έρριξαν τό μαχαίρι.
Τ'α είχα χάσει.

Ότι ο άνθρωπος εκείνος μου έρριξε
τό μαχαίρι, αυτό ήταν βέβαιο. Άλλά
πού βρισκόταν; Άνθρωπίνως ήταν άδύ-
νατο νά παραμείνη στο νερό τόσην ώ-
ρα. Κι' όμως, δέν βρισκόταν στην έπι-
φάνεια, ούτε στη βάρκα.

Άπό στιγμή σε στιγμή έννοιωθα ένα
συναίσθημα άβεβαιότητας. Ήταν άπογο-
ητευτικό νά πιστεύω ότι μπορούσα νά
δεχθώ ακόμα ένα μαχαίρι άπό κάποιο
άλλο φάντασμα.

Έτρεξα κοντά στο Σμίθ.
Περνώνας πήρα τό μαχαίρι πού μου
είχαν ρίξει και βαστώντας το στο χέρι
ήρθα κοντά στο φίλο μου.

Στεκότανε όρθιος με τό ένα του χέρι
γύρω άπό τή μέση της τσιγγάνας, ή ο-
ποία φαινόταν ότι έκάμπτετο πιά άπό
τήν εξάντλησι.

Τ'α μαύρα της μάτια τόν κυττάζανε
έντατικά.

—Τι συμβαίνει αυτό Σμίθ;
Με διέκοψε.

—Πού είνε ο άνθρωπος εκείνος;
—Άπό τή στιγμή πού μεταμορφώθηκε
σε ψάρι, άγνοώ.

Ή τσιγγάνα γύρισε, με κύτταξε κι'
άρχισε νά γελά. Ένα δυνατό γέλιο, πού
έκανε τό Σμίθ νά έκπλαγ'η. Μου φάνη-
κε πώς τό γέλιο έκείνο τό γνώριζα.

—Σε γέλασε... Τί κρατάς στο χέρι;
Τού έδειξα τό μαχαίρι και τού διηγή-
θηκα τήν περιπέτεια.

—Ξέρω, είπε. Βρισκόταν μέσα
στο νερό τρία μέτρα μακριά σου. Ή-
πρεπε νά τόν δ'ης κι' έσύ. Τι ύπήρχε στο
ποτάμι;

—Τίποτα.

Ή γυναίκα ξαναγέλασε.

—Μιά φυσσαλίδα και τίποτα άλλο.

—Ε, αυτή ή φυσσαλίδα είχε άπό κά-
τω της ένα κεφάλι.

—Πάει τώρα, μάς έφυγε, Πετρί.

—Σμίθ, είπα, γιατί κρατάμε αυτή τήν
τσιγγάνα;

—Ωραία τσιγγάνα!, είπε γελώντας.
Μά κυττάγτε τήν καλά, αγαπητέ μου.

Με τό χέρι του τράβηξε τ'α μαλλιά
και βγήκε μιά περροόκα.

—Αν είχαμε κι' ένα σφουγγάρι, τότε
θάβλεπες.

Ή αχμάλωτος του Σμίθ με κύτταξε
με τ'α μεγάλα της μάτια και άοχισα νά
γνωρίζω τήν ώραία σκλάβα του Φού —
Μαντσού.

Άπό τ'α μάτια της έτρεχαν δά-
κρυα. Φαινότανε πιά άποφασισμένη νά
υπομείνη τή μοίρα της.

—Αυτή τή φορά, φίλε μου, τήν αίχμα-
λωτίσαμε και θά τήν κρατήσουμε.

Άπό μακριά άκούστηκε μιά κραυγή.
—Είνε ο λεγάμενος!

Ό Σμίθ άνασηκώθηκε προσεκτικά.

Μιά δεύτερη κραυγή. Μιά τρίτη. Ή-
πειτα τό σφύριγμα των άστυνομικών.

Μιά ψηλή στήλη καπνού άνασηκώθηκε
πίσω άπό τό τείχος.

Τό σπίτι καίγοταν.

—Κρίμα!, φώναξε ο Σμίθ! Τώρα βρι-
σκόμαστε πραγματικά στα ίχνη του. Βέ-
βαια, είχε όλον τόν καιρό νά τό σκάση.
Είμαι βέβαιος. Ή τόλη του είνε άφάν-
ταστη. Έμεινε όμως μέχρι τήν τελευταία
στιγμή κι' έπέσαμε πάνω στη φρουρά
του.

—Χάσαμε τόν ένα.

—Εχουμε εδω τόν άλλο. Λίγο τό θαρ-
ρείς; Δέν φαντάζομαι νά τσακώσουν κα-
νένα άλλον. Τό σπίτι θά κα'η έντελώς και
δέν θά βρούμε τίποτα στα έρείπια. Έν
πάση περιπτώσει αφαιρέσαμε άπό τόν
Φού—Μαντσού ένα λαγωνικό πού θά του
στοιχίση πάρα πολύ.

Έκυτόταζε τό κατάπληκτο πρόσωπο
της. Ή ματιά της ήταν καθαρή.

—Δέν είνε ανάγκη νά με σφίγγετε τό-
σο, πολύ, είπε. Θά προχωρήσω μόνη μου.

Άρχισα νά συνηθίζω με τήν νέα κα-
τάσταση πού είχε δημιουργηθ'η. Τό ά-
πόγευμα όμως στο σπίτι μου εξέλιχθη
μιά πολύ περίεργη σκηνή.

Χωρίς ν' άργοπορήσωμε άλλα και χω-
ρίς νά ειδοποιησώμε καθόλου τήν άστυ-
νομία, φθάσαμε στο Λονδίνο με τήν αι-
χμαλώτω μας.

Ή δύναμις του Σμίθ ήταν άπερίορι-
στη. Δέν είχε νά δώση λογαριασμό σε
κανένα.

Σχηματίσαμε ένα πολύ παράξενο τρίο.
Και βρισκόμαστε τώρα στο φτωχικό μου
γραφείο. Καθόμουνα με τούς άγκώνες
πάνω στο τραπέζι και τό κεφάλι ακουμ-
πισμένο στις χούφτες.

Ό Σμίθ πήγαινε κι' έρχότανε μέσα
στο δωμάτιο άνάβοντας διαρκώς τήν πί-
πα του.

Στή μεγάλη πολυθρόνα καθόταν ή ψευ-
τοτσιγγάνα.

Μιά πρόχειρη τουαλέτα μετέβαλε π'α-
λι τή ρυτίδωμένη γρηά τσιγγάνα σ' ένα
δροσερό όμορφο κορίτσι. Κρατούσε ένα
τσιγάρο στα δάχτυλά της και μάς κύτ-
ταζε άνάμεσα άπό τ'α μακρουλά της τσί-
νoura.

—Ο άνθρωπος πού ήταν μαζί σας, εί-
πε ο Σμίθ γυρίζοντας άπότομα πρός τό
μέρος της, βρισκόταν τελευταίως στις
Ίνδιες. Είχε σκοτώσει εκεί έναν ψαρά
και τό κεφάλι του είχε επικρυχθ'η γιά
χιλίες ρούπιες; Είνε αλήθεια αυτό πού
σας έρωτώ;

Έκείνη σήκωσε τούς ώμους της.

—Ας υποθέσωμε. Κι' έπειτα;

—Ας υποθέσωμε ότι σας παραδίδουμε
στην άστυνομία, είπε ο Σμίθ, χωρίς νά
τό λ'η σ' αλήθεια, γιατί ήξερε καλά ότι
της χρωστούσε τή ζωή του.

—Αν τό έπιθυμήτε, είπε. Ή άστυνομία
δέν θά μάθη τίποτα.

—Μά...σεις δέν είσθε άπό τήν Άπω Ά-
νατολή, είπε άπότομα ο φίλος μου. Ή-
σως νά είχατε μέσα σας αίμα Άσιατικό,
άλλά δέν έχετε τήν ίδια καταγωγή με τόν
Φού—Μαντσού.

—Άκριβώς, είπε, τινάζοντας τή στάχτη
του τσιγάρου της.

—Μπορείτε νά μου π'ητε πού θά βρώ
τόν Φού—Μαντσού;

Και πάλι άνασηκωσε τούς ώμους και
μου έρριξε μιά ματιά.

Ό Σμίθ έπ'ηγε πρός τήν πόρτα.

—Έχω κάποια δουλειά, Πετρί. Σας
τήν έμπιστεύομαι.

Ή πόρτα έκλεισε ελαφρά. Ήξερα τι
περιμενε άπό μένα. Όμολογώ ότι δέν
θ'α ήθελα νά αναλάβω καμιά εύθύνη.

Τι στάσι έπρεπε νά πάρω; Πώς νά φέρω
είς πέρας τή δύσκολη αυτή άποστολή;
Σαοτισμένος, κύτταξα τή νέα.

—Δέν φαντάζομαι νά μάς φοβάσαι;
Δέν θά σο' κάνωμε τίποτα. Γιατί δέν
θέλεις νά έγ'ης έμπιστοσύνη σε μάς;

—Και τί αξίζει ή προσοσσία σας; ά-
πάντησε σηκώνοντας τ'α λαμπερά της
μάτια. Τι άπόγιναν όλοι έκείνοι τούς ο-
ποιούς Έκείνος διέγραψε;

Δυστυχώς! Είχε δίκιο. Νόμισα ότι τήν
καταλάβαινα.

—Φοβάσαστε μήπως ο Φού—Μαντσού
βρ'η τό μέσον νά σας σκοτώση άν μιλή-
σετε;

—Νά με σκοτώση; είπε με άδιαφορία.
Μοιάζω με άνθρωπο πού φοβάται τό
θάνατο;

Τότε τι φοβάσαστε;
Με κύτταξε περίεργα.

—Όταν μ' έκλεψαν και με πούλησαν
γιά σκλάβο, απάντησε άποτόμως, ή ά-
δελφή μου και ένα μικρό αδελφάκι μου
γινήκαν κι' αυτοί σκλάβοι. Ή αδελφή
μου πέθανε στην έρημο. Ο αδελφός μου
έζησε. Ήταν προτιμώτερο, χίλιες φορές
προτιμώτερο, νά είχε πεθάνει κι' αυτός.

Τ'α λόγια της μου έκαναν θλιβερή έν-
τύπωσι.

—Γιά τι πράγμα μιλάς; είπα. Μιλήσατε
γιά έρημο. Άπό πού μέρος είσθε;

—Τι ενδιαφέρει ποιά είνε ή πατρίδα
μου; Είμαι σκλάβο. Μιά σκλάβο δέν έ-
χει ούτε πατρίδα, ούτε όνομα.

—Ούτε όνομα;

—Μπορείτε νά με ονομάζετ'ε Καραμανί,
είπε. Ή Καραμανί πούληθηκε ως σκλά-
βα στον Ιατρό Φού — Μαντσού, μαζί με
τόν αδελφό της. Δέν πλήρωσε πολλά γιά
νά μάς πάρη.

Γέλασα.

—Ξάβεις όμως πολλά γιά τήν άνατρο-
φή μου. Δέν μου μένει τίποτα άλλο πού
μπορώ ν' άγαπήσω παρά μονάχα ο άδελ-
φός μου, κι' αυτόν τόν έχει στα χέρια
του ο Φού—Μαντσού. Καταλαβαίνετε;

Μου ζητάει νά πολεμήσω τόν Φού—Μαν-
τσού. Μιλάτε γιά προσοσσία. Μήπως ή
προσοσσία σας έσωσε τόν Κρίστιαν Νταί-
βις;

Κούνησα λυπημένος τό κεφάλι μου.

—Καταλαβαίνετε τώρα γιατί δεν μπορώ να παρακούσω στις διαταγές του κυρίου μου, γιατί κι' αν μπορούσα, δεν θα τολμούσα ποτέ να τον προδώσω.

Σηκώθηκα και πήγα προς το παράθυρο. Κύτταξε μηχανικά. Τι να απαντήσω; Τι να πω; "Άκουσα το θρόνισμα του μεταξωτού φορέματός της και εκείνη που ωνομαζόταν Καραμανί βρέθηκε ζίπλα μου άκουμπώντας το χέρι της στο μπράτσο μου.

—Αφήστε με να φύγω, με παρεκάλεσε. Θά τον σκοτώσω, θά τον σκοτώσω!

Η φωνή της έτρεμε.
—Δεν φαντάζομαι να ξεθυμάνη στον αδελφό σας, αφού δεν έχει κανένα παρράπονο από σας. Σας συλλυπάμε. Δεν βρίσκεσαι εδώ έπειδη το θέλεις.

Ανάπνευσε βαρεια.
Μούπιασε το χέρι. Και μέσα στα μάτια της υπέρεσα να διαβάσω ότι είχε πάρει κάποια τελική απόφαση.

—Άκουστε με!

Μιλούσε γρήγορα και νευρικά.

—Αν σας βοηθούσα να πιάσετε τον Φοῦ—Μαντσοῦ, υποδεικνύντάς σας πού θά τον βρήτε μόνο, μου υπόσχεσθε ότι θά με ακολουθήσετε αμέσως γιά να πάμε να άπελευθερώσωμε τον αδελφό μου και νά μάς κάνετε και τούς δυό ελεύθρους ανθρώπους;

—Σας το υπόσχομαι, είπα χωρίς δισταγμό. Μπορείτε νά είσθε βεβαία.

—Υπό έναν όρον, έπρόσθεσε.

—Ποιόν;

—Όταν θά σας υποδείξω πού θά βρήτε τον Φοῦ—Μαντσοῦ, θά μ' αφήσετε νά φύγω.

Εδίσταξα. Ο Σμιθ πολλές φορές με είχε κατηγορήσει γιά την άδυναμία μου προς τή νέα αυτή. Ποιά ήταν τó καθήκον μου σήμερα; Ήμουν βέβαιος ότι θά άρνιωνταν νά μιλήση άν επιχειρούσαμε νά τήσ το επιβάλουμε διά τής βίας.

—Σύμφωνοι, είπα, κυττάζοντάς την μέσα στα μάτια.

—Έβαλε τὰ χέρια της στους ώμους μου. —Θά είσθε προσεχτικός; μου είπε, σάν νά με παρακαλούσε.

—Γιά σας, απάντησα, θά είμαι.

—Όχι γιά μένα.

—Τότε γιά τόν αδελφό σας;

—Όχι.

Και ή φωνή της γίνηκε ένα απαλό μουρμούρισμα.

—Γιά σένα!

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΜΠΙΝΑ

Ένα ελαφρό άεράκι δρόσιζε τὰ μάγουλά μας. Προχωρούσαμε ίσια προς την όχθη του Ταμείσεως. Πηγαίναμε γιά νά βρούμε τόν Φοῦ—Μαντσοῦ, σύμφωνα με τīs οδηγίες τής Καραμανί. Κι' ένας από τούς όρους μας μαζί της ήταν νά μὴν εϊδοποιήσωμε την άστυνομία.

Μπροστά μας ένα φώς.

—Πετρί, είπε ο Σμιθ, άν πάμε κατ' εὔθειαν όπως μάς είπαν, θά βρούμε τó γεφυράκι.

Εφερα τó χέρι μου στην πίσω τσέπη. Τό πιστόλι ήταν στή θέση του. Βρισκόμαστε στην περιφέρεια του Φοῦ—Μαντσοῦ. Αὐτός δεν ήταν άνθρωπος. Ο φόβος που ένέπνεε σέ όσους τόν ἐπλησίαζαν γινόταν άφορμή νά τόν παριστάνουν σάν έναν υπεράνθρωπο.

Θά προσπαθήσω νά δώσω μιά άμυδρή ιδέα του ανθρώπου εκείνου που τρομοκράτησε τó Λονδίνο.

Ξαφνικά ο Σμιθ σταμάτησε και μούπιασε τὰ χέρια.

Κάτι άκούσαμε

—Τί συμβαίνει;

—Δέν άκούε τίποτα;

Εσήκωσα τó κεφάλι μου.

Ο Σμιθ κυττούσε προς την όχθη, πίσω του.

σώ του. Γύρισε και με κύτταξε μ' ένα παρόξενο ύφος.

—Φαντάζεσαι ότι θά μάς στήσουν και μια παγίδα;

—Όσο άπίθανη κι' άν ήταν αὐτή ή παρατήρησή του, μ' έκανε νά ριγίσω.

—Δέν πιστεύω, του είπα σιγανά.

Ο Σμιθ εώσπασε. Έξακολουθήσαμε τó δρόμο μας.

Επειτα από δέκα λεπτά βρισκόμαστε μπρός στο ποτάμι. Και οι δυό είχαμε παρατηρήσει ότι οι ένέργειες του Φοῦ—Μαντσοῦ συνήθως γινόντουσαν γύρω από τīs όχθες του ποταμού.

Ήταν τó σημείο τής έκκινήσεώς του, τής δράσεώς του, τέλος ο τόπος απ' όπου άντλούσε τīs δυνάμεις του. Ήταν τó στρατηγείο του.

—Ας πάμε προς τὰ δεξιά, είπε ο Σμιθ. Πρέπει νά κάνουμε άναγνώριση του εδάφους πριν έπιτεθούμε.

Πήραμε ένα δρόμο που ώδηγούσε απ' ευθείας στο ποτάμι. Μπροστά μας κυλούσε τó γκριζό νερό του ποταμού. Τό μέρος που βρισκόμασταν ήταν έρημο, Μονάχα τó φώς τής σελήνης έδινε κάποια ζωή.

Σιωπηλός ο Σμιθ είχε προσηλώσει τó βλέμμα του στα μακρινά φώτα.

—Η σχεδία, έψιθύρισε.

Πράγματι, είδα νά ξεέχη κάτι στο νερό. Ένα μικρό φώς διακρινόταν.

—Αὐτή άσφαλώς θά εἴνη ή καμπίνα, είπε ο Σμιθ.

Σύμφωνα με τó σχέδιο προχωρήσαμε επάνω στις σανίδες που έσχημάτιζαν τή σχεδία. Μιά ξύλινη σκάλα ήταν τοποθετημένη στή γεφυρούλα. Η σκάλα έταλαντευόταν, καθώς και ή σχεδία.

—Και πώς νά κατέβουμε χωρίς νά μάς νοιώσουν; ψιθύρισε ο Σμιθ.

—Ας διακινδυνέψουμε, είπα άγριεμένως.

Ο Σμιθ έπλησιασε τή σκάλα κι' άρχισε νά κατεβαίνει. Τόν άκολουθήσαμε.

Τή στιγμή εκείνη ή σχεδία έγειρε.

Ερριζα μιά ματιά κάτω και είδα τó νερό πού γυάλιζε. Τό πόδι μου γλύστρησε κι' άν δεν κρατιόμουνα από τὰ σανίδια, άσφαλώς δεν θά λάβαινα μέρος στή σκληρή μάχη που έπακολούθησε με τόν Φοῦ—Μαντσοῦ. Η τσέπη μου όμως σήστηκε και έννοιωσα τόν κρότο που έκανε τó πιστόλι μου πέφτοντας μέσα στο νερό.

Χλώμιασα. Άντάμωσα τó Σμιθ στή σχεδία.

Εκείνος τὰ είχε δη όλα.

—Τόσο τó χειρότερο, είπε. Έχομε τόσο πολύ προχωρήσει πιά πού μάς εἴνη άδύνατο νά γυρίσωμε πίσω.

Τόν άκολουθήσαμε.

Βρεθήκαμε μπροστά στή φωτισμένη καμπίνα. Φαίνεται πώς ήταν ένα εργαστήριο. Είδα διάφορα όργανα χημείας, μπουκάλα και σωληνάκια. Υπήρχαν έπίσης βιβλία, περγαμνές και διάφορα άλλα χαροτιά σκορπισμένα στο έδαφος.

Ξάφνου ή φωνή του Σμιθ άκούστηκε τρομερή.

—Σέ πάνω, επί τέλους, Φοῦ—Μαντσοῦ.

Ο γιάτρος στεκόταν άτάραχος μπροστά στο τραπέζι του Φοῦ—Μαντσοῦ που φορούσε μιά κίτρινη ρόμπα και μάς κύτταζε με τὰ μεγάλα πράσινα μάτια του.

Αὐτό διήρκεσε ένα δευτερόλεπτο. Ήμουν προετοιμασμένος γιά κάθε τί έκτός απ' αὐτό που συνέβη.

Ο Φοῦ—Μαντσοῦ δεν έταράχθηκε καθόλου. Μόνον τὰ βλέφαρά του άνοιγόκλεισαν δυό—τρείς φορές.

Αὐτό ήταν όλο.

—Πάνω τὰ χέρια! διατάξε ο Σμιθ.

Κι' έπρόσθεσε δυνατά:

—Τό παιχνίδι σου τέλειωσε, Φοῦ—Μαντσοῦ!

—Βρές κάτι γιά νά τόν δέσης, Πετρί.

Πήγα νά περάσω δίπλα από τó Σμιθ.

Η εξέδρα έτρεξε κι' έκανε μιά υπόκληση προς τó νερό.

—Πάνω τὰ χέρια, Φοῦ—Μαντσοῦ.

Ο Φοῦ—Μαντσοῦ σήκωσε σιγά—σιγά τὰ χέρια κι' ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στά χείλη του.

Ο Φοῦ—Μαντσοῦ μίλησε επί τέλους.

—Θά συμβούλευα τόν Ιατρό Πετρί, είπε, νά κυττάξη πίσω του πριν κάνει βήμα.

Τὰ μάτια του Σμιθ δεν ξέφυγαν ούτε λεπτό από πάνω του και ή κνήμη του πιστολιού του σημάδευε τήν καρδιά του.

Εγώ όμως έρριξα μιά ματιά πίσω από τόν όμο του και μόλις μόρεσα νά συγκρατήσω μιά κραυγή φρίκης.

Είδα ένα άπαίσιο βλογιοκομμένο πρόσωπο με δόντια μυτερά σάν του λύκου.

Στό δεξί του χέρι κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι. Και τήν παραμικρή κίνηση άν έκανα, τó κεφάλι μου θάφευγε αμέσως από τó λαιμό μου!...

Είπα:

—Σμιθ, μή γυρίσης νά δης καθόλου. Πίσω μου βρίσκεται ένας ινδός με τó μαχαίρι πάνω στο λαιμό μου.

Μού φάνηκε πώς είδα τó χέρι του Σμιθ νά τρέμη. Τό βλέμμα του όμως δεν έγκατέλειψε ούτε στιγμή τόν Φοῦ—Μαντσοῦ.

Φαντάζομαι πώς ή σιωπή που έπακολούθησε δεν διήρκεσε παρά λίγα δευτερόλεπτα. Ήταν πάρα πολύ. Βρισκόμαστε σέ μιά κατάσταση πολύ χειρότερη από κείνη που βρεθήκαμε άλλοτε. Η κοπέλλα μάς γέλασε.

—Φανταζόσουνά πώς θά ήμουν μόνος, είπε ο Φοῦ Μαντσοῦ. Πράγματι όμως ήμουν.

Από τή στιγμή που μπήκαμε ή κίτρινη αὐτή μάσκα δεν έδειξε καθόλου σημεία φόβου.

—Αλλά ο πιστός μου υπηρέτης σας άκολουθήσε. Τόν ευχαριστώ. Νομίζω ότι ή κατάσταση εἴνη εἰς βάρος σας, κύριε Σμιθ.

Ο Σμιθ δεν άπάντησε. Σκεπτόταν.

Ο Φοῦ—Μαντσοῦ έπεχείρησε νά κουνήσει τó χέρι προς τόν όμο του γιά νά φιάξει μιά πτυχή τής ρόμπας του.

—Μήν κουνήθης! έφώναξε άγρια ο Σμιθ. Τελευταία προειδοποίησις!...

Ο Φοῦ—Μαντσοῦ κράτησε τὰ χέρια του ψηλά.

—Μπορώ νά σας ρωτήσω πώς εύρήκατε τó καταφύγιό μου;

—Η σχεδία. Αὐτή έτέθη υπό έπιτήρησιν από τó πρωί, είπε ο Σμιθ.

—Α!...

Τὰ μάτια του γιάτρου λάμπανε διά μιάς.

—Σήμερα με υποχρεώσατε νά κόψω ένα σπάτι, επί πλέον αἰμαλωτίσατε και μιά από τούς βοηθούς μου. Σας συγχάριω. Άλλά δεν θά με πρόδιδε ακόμα κι' άν τήν μαστιγώνατε με σκορπιούς!...

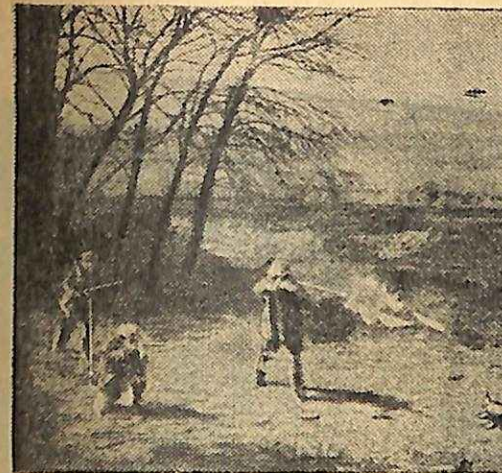
Τό κοφτερό μαχαίρι άγγίξε τó λαιμό μου. Μέχρι τής στιγμής δεν είχα ριγίσω τόσο, όσο όταν άκούσα τὰ λόγια αὐτά του Φοῦ—Μαντσοῦ.

—Τόσο έσεις όσο κι' εγώ βρισκόμαστε σέ πολύ δύσκολη θέση. Θέλω νά σας κάνω μιά πρόταση, αλλά είμαι βέβαιος ότι δεν θά έχετε έμπιστοσύνη στο λόγο μου.

—Βεβαίωτατά όχι, είπε ο Σμιθ.

—Εν τούτοις περιπτώσει, έσυνέχισε ο Κινέζος, βρίσκομαι στην ανάγκη νά έχω έμπιστοσύνη στο δικό σας. Λοιπόν, δεν ξέρω τί άστυνομική βοήθεια μπορεί νά έχετε φέρε μεζι σας. Πάντως όμως άν με σκοτώνετε, τó κεφάλι του φίλου σας Πετρί δεν θά μείνη στή θέση του. Λοιπόν ο άνθρωπος μου και ο κύριος Πετρί θά προχωρήσουν έμπρός. Εγώ και εἴς θά τούς άκολουθήσωμε. Θά προχωρήσωμε έτσι στήν άκτή ώς εκατό μέτρα. Επειτα θά αφήσετε έσεις τó περισσόφο χάρω και ο άνθρωπος μου τó μαχαίρι του.

Τότε εγώ θά έπιστρέψω έδω και έσεις θά φύγετε. Θά μου δώσετε τó λόγο σας ότι δεν θά με κυνηγήσετε γιά νά με σκοτώσετε. (Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Τὰ μικροσκοπικά ...τέρατα

Ο έλέφας, νανος μπροστά στον ψύλλο

Γά ζωά, κατά φυσικών κανόνων, εἴνη τόσο περισσότερο δυνατό, όσο μικρότερα εἴνη. Όλος ο κόσμος ξέρει ότι ο ψύλλος πηδά ένα ύψος διακόσιες φορές μεγαλύτερο από τó μπόδι του. Ένας άνθρωπος έφωδιασμένος μ' ένα ελατήριο ίσης ισχύος με τήν δύναμη του ψύλλου θά μπορούσε νά θρασκελίση μ' ένα πήδημα τόν πύργο του Άιφφελ! Τό παράδειγμα αὐτό δεν εἴνη μοναδικό.

Τὰ άπέλεια εἴνη γνωστόν ότι έχουν έναν φοβερό έχθρό που τὰ κατατράχει, τόν «άλτρη», ή «πηδηχτή». Τó μικροσκοπικό αὐτό έντομο πηδά τετρακόσιες φορές τó ύψος του και πεντακόσιες τó μήκος του!

Αν υποθέσωμε ότι ο «πηδηχτής» ήταν δυνατό νά άποκτήση τó άνάστημα του ανθρώπου γιά νά τόν κυνηγήση θά έπρεπε νά έφωδιαζόταν με παπούτσια έπιδεκτικά νά κάμουν πηδήματα 125 μέτρων μήκους!

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΝΘΑΡΟΣ ΔΥΝΑΤΩΤΕΡΟΣΙ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΛΟΓΟ

Ο Βέλγος φυσιολόγος Φελίξ Πλατώ έκαμε επί του προκειμένου διάφορα πειράματα. Γιά νά υπολογίση τήν έλκτική δύναμη των έντόμων κατασκεύασε ένα μικρό πρακτικό άμαξάκι, τó οποίο δένει μ' έναν χαλινό στο έντομο και κατόπιν τó αναγκάζει νά περπατήσει. Λοιπόν, ο φυσιολόγος διεπίστωσε ότι ένας χρυσοκάνθαρος ήταν εἰκοσι φορές δυνατόν νά έπιδεξει άπό τó ένα άλόγο.

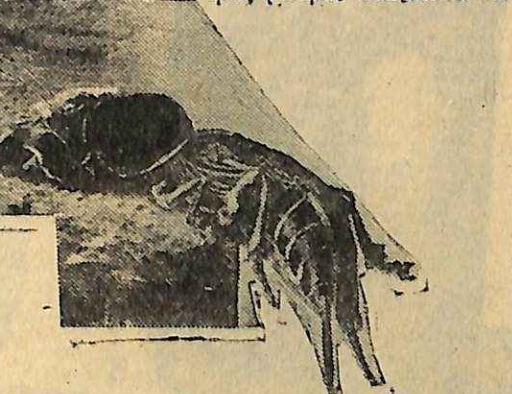
Πράγματι, ένα άλόγο δεν μπορεί νά σύρει βάρος μεγαλύτερο πέντε ως έξη φορές του σώματός του, ενώ ένας χρυσοκάνθαρος σύρει χωρίς μεγάλο κόπο βάρος 14 φορές μεγαλύτερο του βάρους του και μιά μέλισσα μπορεί νά σύρει ένα άμαξάκι βάρους εἰκοσι φορές μεγαλύτερο του βάρους του σώματός της.

Οι άριθμοι αὐτοί εἴνη γιά τὰ κοινότερα έντομα. Άλλα έντομα βάρους ενός έκτου του γραμμαρίου, μπορούν νά σηκώσουν βάρη 10 γραμμαρίων, δηλ. έβδομήκοντα φορές τó βάρος τους! Σαράντα χιλιάδες τέτοια έντομα θά αποτελούσαν τήν δύναμη ενός αλόγου.

ΟΙ ΣΤΡΕΙΔΙ ΣΗΚΩΝΕΙ 17 ΧΙΛΙΟΓΡΑΜΜΑ!

Ο Πλατώ συνήνησε κι' ένα μικρό κολεόπτερο, ένα κολεόπτερο, έναν μικρό άνθοφάγο, πού, ενώ έξυγιζε μόλις μισό δέκατο του γραμμαρίου, μπορούσε νά σπρώξη θάρος εκατονταπλάσιο του θάρους του σώματός του. Δηλαδή άν ο άνθρωπος ήταν προικισμένος με τήν δύναμή του, θά μπορούσε νά σηκώση βάρος 6.000 χιλιογραμμων, ο δε έλέφας νά μετακινή... θουνά! Μιά μυίγα, συγκρατούμενη από τὰ άπτερα, μπορεί θαυμάσια νά

λεόπτερο, ένα κολεόπτερο, έναν μικρό άνθοφάγο, πού, ενώ έξυγιζε μόλις μισό δέκατο του γραμμαρίου, μπορούσε νά σπρώξη θάρος εκατονταπλάσιο του θάρους του σώματός του. Δηλαδή άν ο άνθρωπος ήταν προικισμένος με τήν δύναμή του, θά μπορούσε νά σηκώση βάρος 6.000 χιλιογραμμων, ο δε έλέφας νά μετακινή... θουνά! Μιά μυίγα, συγκρατούμενη από τὰ άπτερα, μπορεί θαυμάσια νά

Αν ένα έντομο των άγρών μας άποφάσισε νά άποκτήση σώμα άνάλογο με τήν δύναμή του θά γινόταν τó τρομερότερο θηρίο τής γής, πού οι σφαίρες του ανθρώπου δεν θά μπορούσαν νά τó προβάλλουν.

σηκώση στα πόδια της ένα σποτόξυλο. Αν ένας άνθρωπος είχε τήν άνάλογη δύναμη, τηρουμένων πάντοτε των αναλογιών, θά έπρεπε νά σηκώνη άνετα ένα δοκίον 8,50 μ. μήκους και 0,40 μ. πάχους.

Άλλά δεν εἴνη μόνο τὰ έντομα προικισμένα με τεράστια δύναμη. Και τὰ μαλάκια δεν ύστερούν. Ο Πλατώ διεπίστωσε ότι ένα στρείδι, άνοίγοντας τó άστράκó του, καταβάλλει δύναμη, ή όποία, άναλόγως με τó θάρος του άστράκου, φθάνει τὰ 17 χιλιόγραμμα.

Αν ένας άνθρωπος ήθελε νά τó μιμηθῇ, θά ήταν υποχρεωμένος νά σηκώση με τὰ χέρια του —τί άστέιο, αλήθεια! — 80 άτμομηχανές!

Τό μύδι καταβάλλει δύναμη έλξεως 3 χιλιογραμμων, γενικά δε όλα τὰ μαλάκια εἴνη σέ θέση νά καταβάλλουν δύναμη εκατονταπλάσια του θάρους των.

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟ...ΖΟΥΜΙ ΤΟΥ

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

Η παροιμία «τί εἴνη ο κάβουρας και τί εἴνη τó ζουμί του» πού μεταχειριζόμαστε πού και πού, άποκρύπτει κάτι

πού δεν έχει ούτε αξία, ούτε δύναμη, κάτι τó μηδαμινό, δεν εἴνη διόλου σωστή. Ο κάβουρας εἴνη προικισμένος με μιά τεράστια δύναμη. Μ' ένα πόδι του μπορεί νά σηκώση θάρος 2 χιλιόγραμμων. Με τó άριστερό πόδι του, πού εἴνη και τó πιο άδύνατο, μπορεί νά σηκώση βάρος 30 φορές μεγαλύτερο από τó σώμα του, ενώ ένας γερός άνθρωπος δεν μπορεί νά σηκώση θάρος περισσότερο από 50 χιλιόγραμμα, άν και τó μέσον θάρος του εἴνη μόλις 70 χιλγ.

ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΙΑ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Γιά νά πάρете μιά ιδέα τής τεραστίας μυϊκής δυνάμεως των μικροσκοπικών ζώων, προσάτετε τήν εργασία τους. Οι τερμίτες, τὰ γνωστά γιά τήν φιλεργία τους αὐτά μυρμήκια, χτίζουν τεράστιες κατοικίες που φτάνουν πολλές φορές τó ύψος των πέντε μέτρων, δηλ. χίλιες φορές τó ύψος ενός απ' αὐτούς. Ο πύργος του Άίφφελ πού μάς φαίνεται τόσο ύψηλός, δεν έχει παρά 187 φορές τó ύψος ενός ανθρώπου. Αν αὐτός ήθελε — και μπορούσε— νά συναγωνισθῇ τούς τερμίτες, θά έπρεπε νά χτίξη ένα οικοδόμημα 1.600 μέτρων ύψους, πράγμα δηλαδή άδύνατο!

Ας μὴν πάμε μακριά. Οι όπόγειες σήραγγες, πού κατασκευάζουν τὰ μυρμήκια, φτάνουν πολλάκις σέ μήκος χίλιες φορές μεγαλύτερο τού μήκους του σώματος ενός μυρμηκιού. Οι μεγαλύτεροι όπόγειοι σιδηρόδρομοι του κόσμου άποτελουν μικρογραφία μπροστά στα έργα των τερμιτών.

Ένα είδος πάλι μελισσών, οι χαλικοόμοι, χτίζουν φωλιές θάρους 30 κιλών, τις όποιες ο άνθρωπος με δυσκολία μπορεί νά σπάση μ' ένα σιδερένιο εργαλείο!

Υπάρχουν ακόμη ώρισμένα έντομα, προικισμένα με καταπληκτική άντοχή και άφάνταστην ζωτικότητα. Εἴνη έφωδιασμένα με όλόκληρα... συνεργεία έργων, με τὰ όποια άμύνονται κατά των έχθρων τους. Λαθίδες, τανάλεις, θελόνες, άρπάγες, κεντρία, όλα αὐτά τὰ συναντά κανείς στα έντομα αὐτά πού ή ζωή τους εἴνη ένας διαρκής πόλεμος αλληλοεξοντώσεως. Ο φυσιολόγος Κέρστεν αναφέρει ότι, θέλοντας κάποτε νά σκοτώση μερικές χελώνες γιά νά τις τοποθετήσει σέ μιά συλλογή πού έφτιαχνε, άναγκάστηκε νά μηχανευθῇ χίλιους δυό τρόπους θανατώσεως γιά τί και νά τούς έκανε δεν φοβόταν. Τις κάρφωσε πέρα γιά πέρα, τις έθαλε μέσα στο νερό, τούς τρύπησε τήν σπονδυλική στήλη με θελόντες δηλητηριασμένες, τίποτα! Έξακολουθούσαν νά ζούν. Τις έκοψε ακόμη και σέ τεμάχια. Έξακολουθούσαν νά ζούν...σέ τεμάχια χωριστά! Ο μόνος τρόπος θανατώσεως των εἴνη ο πάγος. Σ' αὐτόν μόνο δεν άντέχουν και ψοφούν.

Υπάρχουν ακόμη ώρισμένα είδη «φωσφορογενών» μαλακίων, πού προκαλούν τόν φωσφορισμό τής θάλασσας. Αὐτά εἴνη...τέρατα άντοχής. Μπορεί κανείς νά τὰ ποδοπατήσει, νά τὰ συνθλίψη, νά τὰ κόψη, χωρίς όμως νά τούς άφαιρέση τήν ζωή!

Κι' ύστερα υπάρχουν άνθρωποι πού άπό μιά...παρηνυχίδα πεθαίνουν! Πόσο μικρός εἴνη, αλήθεια, ο άνθρωπος μπροστά στα μικροσκοπικά αὐτά τέρατα!

ΑΝΡΥ ΚΟΥΠΙΝ

Δέν βρήκα

Γύοισα όλα τὰ καταστήματα των Αθηνών, χωρίς νά μπορέσω νά βρω αὐτό πού ζητούσα.

—Καί τί ζητούσες;

—Πίστασι!...

1. Έτοιμος για βουτιά, στα Μέθανα. (Άποστ. Ι. Στεφανοπούλου).— 2. Η δίσ 'Ελένη Παπαφίλη (άποστ. Ιδίας).— 3. Το άνηψάκι του κ. Εύαγγ. Μαυρουδή.— 4. Αργυρούλα Δήμου, στη Χίο (άποστ. Ν. Φ. Π.).— 5. Χαλάνδρι—η κ. Α. Γ. (άποστ. Κ.Ε.Ν.).— 6. Χωριατοπούλες Πελοποννήσου (άποστ. Γ. Κολούρη).— 7. Στα Καλύδια Χανίων, επί του ποταμού Ξυθά (άποστ. Ε.Κ.).— 8. Στην Άγία Παρασκευή (άποστ. Μαρίας Φραντζή).— 9. Στην Χολομώντα Θεσσαλονίκης (άποστ. Άγγ. Σχινά).— 10. Στην πλάζ των Καλαμών (άποστ. Ζαχαρία Γαναριάν).— 11. Καισαριανή (άποστ. Π. Τοπούζη).— 12. Κίτιο (άποστ. Μ. Κ.).— 13. Στις Νήες (άποστ. Ν. Κουτμάνη).— 14. Στον Πόρο (άποστ. Π. Τοπούζη).— 15. Μοναστήρι Πόρου (άποστ. Π. Τ.).— 16. Στον Πόρο (άποστ. Π. Τ.).— 17. Στον Πόρο (άποστ. Π. Τ.).— 18. Στον Πόρο (άποστ. Π. Τ.).— 19. Στον Πόρο (άποστ. Π. Τ.).— 20. Στον Πόρο (άποστ. Π. Τ.).— 21. Στον Πόρο (άποστ. Π. Τ.).— 22. Στον Πόρο (άποστ. Π. Τ.).— 23. Στον Πόρο (άποστ. Π. Τ.).— 24. Στον Πόρο (άποστ. Π. Τ.).— 25. Στον Πόρο (άποστ. Π. Τ.).

5. Στα έρειπια της αρχαίας Νικοπόλεως (άποστ. Σ. Καρδάμη).— 6. Στον Πόρο (άποστ. Η. Π.).— 7. Στον Αετό της Καρύστου (άποστ. Χ. Μ.).— 8. Νικ. Παπακώστας, Θεσσαλονίκη (άποστ. Ιδίου).— 9. Στο Καμμένο Χωριό της Λέσβου (άποστ. Γ.Κ.Α.).— 10. Στα Φαληρικά ύδατα (άποστ. Κ. Δύση).— 11. Από την ακτή της Πελοποννήσου (άποστ. Μαρίας Λαμπρινού).— 12. Αγροτική ζωή στο Χαροκοπιό Πυλίας (άποστ. Μ. Κότσιρα).— 13. Στο Πλατό της Μακεδονίας (άποστ. Κ. Ε. Ν.).— 14. Θερισμός στην Καρδίτσα (άποστ. Παρασκευής Μπεκκόνου).— 15. Σητεία (άποστ. Ι. ΑΙΚ.).— 16. Ο κ. Α.Μ. με ποδήλατο (άποστ. Ιδίου).— 17. Στο Πανσέλυπο (άποστ. Παρασκευής Μπεκκόνου).— 18. Γαδουροκαθαλαρία (άποστ. Μ. Μ.).— 19. Στον Πόρο (άποστ. Η. Π.).— 20. Στον Αετό της Καρύστου (άποστ. Χ. Μ.).— 21. Νικ. Παπακώστας, Θεσσαλονίκη (άποστ. Ιδίου).— 22. Στο Καμμένο Χωριό της Λέσβου (άποστ. Γ.Κ.Α.).— 23. Στα Φαληρικά ύδατα (άποστ. Κ. Δύση).— 24. Από την ακτή της Πελοποννήσου (άποστ. Μαρίας Λαμπρινού).— 25. Αγροτική ζωή στο Χαροκοπιό Πυλίας (άποστ. Μ. Κότσιρα).— 26. Στο Πλατό της Μακεδονίας (άποστ. Κ. Ε. Ν.).— 27. Θερισμός στην Καρδίτσα (άποστ. Παρασκευής Μπεκκόνου).— 28. Σητεία (άποστ. Ι. ΑΙΚ.).— 29. Ο κ. Α.Μ. με ποδήλατο (άποστ. Ιδίου).— 30. Στο Πανσέλυπο (άποστ. Παρασκευής Μπεκκόνου).— 31. Γαδουροκαθαλαρία (άποστ. Μ. Μ.).

Τέρπειν ἄμα αἱ διδάσκειν

Μηχανική

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΑ ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΑ ΤΡΑΙΝΑ;

“Όλες σχεδόν οι πολιτισμένες χώρες έχουν αρχίσει να γενικεύουν την χρήση των αεροδυναμικών τρένων. “Ετσι ύστερα από την Γαλλία, την Γερμανία, την Ιαπωνία και τις “Ηνωμένες Πολιτείες μία αεροδυναμική αμαξοστοιχία διέσχισε και την Ανατολική Μαντζουρία. Αλλά τί είναι τα αεροδυναμικά αυτά τρένα; Είνε βαγόνια χαμηλά, κατασκευασμένα από ένα μίγμα αλουμινίου και μαγνησίου με ένα στρώμα γάλλυβος. Το εξωτερικό τους είναι διασκευασμένο κατά ένα τέτοιο τρόπο, ώστε να εκτοπίζεται όσο το δυνατόν ευκολότερον ο αέρας. “Η σιδηροδρομικές είναι όμοιες με των παλαιών τρένων, ή δε ταχύτες την όποιαν ανάπτυξουν υπερβαίνει τα 102 χλμ. την ώρα.

“Ηλεκτρισμός

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΠΕΤΕΥΧΘΗ ΩΣ ΣΗΜΕΡΑ Η ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ;

“Ως γνωστόν η περίφημη Κιγρί καθηγήτρια της Σορβόνης και φυσικοχημικός που πέθανε πριν λίγα χρόνια, υπήρξε η πρώτη επιστήμων που κατέδειξε την κολοσσία δύναμι που θα παρείχε στους ανθρώπους η διάσπασις του ατόμου. Δυστυχώς όμως ως σήμερα δεν κατορθώθηκε να πραγματοποιηθί τόσο ισχυρός ηλεκτρικός βομβαρδισμός των ατόμων, ώστε να διασπαθούν αυτά, γιατί απαιτείται ηλεκτρικό ρεύμα εκατομμυρίων βόλτ, δύναμις που δεν παρήχθη ακόμη. Γιάντως, αν κάποτε επιτευχθί η διάσπασις του ατόμου, η δύναμις του ανθρώπου θα φτάση σ’ ένα τέτοιο επίπεδο, που κανείς ως σήμερα δεν το φαντάσθηκε.

“Εγκυκλοπαιδεία

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΟΥΡΑΝΟΞΥΣΤΕΣ;

Οι μεγαλύτεροι ουρανοξύστες βρίσκονται στην νήσο Μανχάταν, επάνω στην οποία είναι κτισμένη, ως γνωστόν, η κεντρική Νέα “Υόρκη. Σ’ αυτήν λοιπόν υπάρχουν τριανταπέντε ουρανοξύστες, εκάστου των οποίων το ύψος υπερβαίνει τα 150 μέτρα. Δυό απ’ αυτούς είναι υψηλότεροι από 300 μέτρα και δεκαεπτά περνούν τα 180 μέτρα. Ο μεγαλύτερος απ’ όλους έχει 102 πατώματα και ύψος 380 μέτρα, ένας άλλος δέ 77 πατώματα και ύψος 318 μέτρα. Ο πρώτος είναι το “Ιμπαίρ Σαίκε—Μπλάντινγκ και ο άλλος το Κράισλερ—Μπλάντινγκ. Απ’ τούς άλλους ουρανοξύστες ξεχωρίζουν το Ουόλ—Τόμπερ με 66 πατώματα και 290 μέτρα ύψος και το κέντρον του Ροκφέλλερ με 70 πατώματα και 259 μέτρα ύψος.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

“Η Μονή των Δομινικανών της Βιέννης έχει στην βιβλιοθήκη της το μεγαλύτερο βιβλίο του κόσμου, το μεγαλύτερο δηλαδή από άψευδος όγκου.

Οι διαστάσεις του βιβλίου αυτού είναι 1 μέτρον και 10, επί 95 εκατοστά. Το βιβλίο αυτό χρονολογείται από το 1424. Μέσα σ’ αυτό έχει γραμεί κάθε μοναχός το όνομα του μαζί μ’ ένα βιογραφικό σημείωμα, από το δ’ η βιογραφία δεν έπαυσε να συμπληρώνεται συνεχώς επί πέντε αιώνας. Το βάρος και ο όγκος του βιβλίου έτσι αυξάνουν άκομμη συνεχώς.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΤΣΙΓΑΡΟΥ;

“Ο πραγματικός εφευρέτης του τσιγάρου — γιατί παρουσιάσθηκαν πολλοί φιλόδοξοι νηπιήρες της εφευρέσεως αυτής—είνε ο περίφημος “Ιμπραήμ πασάς. Το 1832, κατά την διάρκεια της εκστρατείας του “Ιμπραήμ στην Συρία, οι της πυροβολητών του είχαν καταστραφεί όλες οι άλλες εξαρτήματα τους από τις έχθρικές όβριες. Οι πυροβολητά όμως, που ήταν όλοι μανιώδεις καπνιστάι, ζητούσαν να καπνίσουν με κάθε θυσία.

Τότε ο “Ιμπραήμ σκέφθηκε να χρησιμοποιήση αντί της πίπας τα χάριτια χονιάκια, τα οποία τοποθετούσαν στο στόμιο του πυροβόλου. Τα μικρά αυτά χονιάκια τα γέμισε λοιπόν ο “Ιμπραήμ με καπνό, τα άναψε απ’ το ένα στόμιο κι’ έτσι

χωρίς να το θέλη, εφεύρε τα πρώτα τσιγάρια. Μέσα σέ 3—4 χρόνια τα σωληνάκια αυτά διαδόθηκαν στην “Αγγλία και την Γαλλία και ύστερα από μερικές δεκαετίδες είχαν κατακτήσει τον κόσμο, τελειοποιημένα βέβαια με σιγαρόχαρτο αντί του χαρτονιού ή του χαρτίου.

“Υγιεινή

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΠΕΡΑΣΗ Ο ΛΟ. ΞΥΓΚΑΣ;

Και ποιος δεν έχει πάθει λόξυγκας; Συνήθως ο λόξυγκας μάς πιάνει μετά το φαγητό, όταν θα έχουμε φάει περισσότερο του δέοντος. Συνήθως λόξυγκας παθαίνουν τα μικρά παιδιά και ιδίως τα βρέφη που θηλάζουν. Γι’ αυτό οι μητέρες πρέπει να προσέχουν πολύ και να μη φορτώνουν τα στομάχια των παιδιών τους, γιατί έτσι ασήμαντος και αν φαίνεται ο λόξυγκας κάποτε μπορεί να επιμένει και να έχη σοβαρές συνέπειες. Στους νευρικούς ιδίαι και στους ύστεριους μπορεί να διαρκήση επί εβδομάδες! Ο λόξυγκας προέρχεται από έναν σπασμό της γλώσσας και του διαφραγματος και περνά με τον τρόπο ή μια ξαφνική συγκίνηση, γιατί αυτά τα δύο άποτομα συνισθίσματα αλλάζουν τον ρυθμό της αναπνοής και σταματούν τον λόξυγκας. Καλό και άποτολεσματικό έπος μέσον είναι το κλειδί που βάζουν στην ράχη και το δ-ποίου ή ψυχρή έπαφή επίδρα στα νείρα σε τρώπο που να σταματά τον λόξυγκας. Υπάρχουν ακόμη και άλλοι τρόποι για να περάση ο λόξυγκας: Πιήτε χωρίς ν’ αντανεύσετε ένα ποτήρι νερό. “Η καλύτερα πιήτε νερό από ένα ποτήρι που θα σάς το κρατά άλλος, ενώ σεις θα έχετε φράξει τ’ αυτά σας με τα δάχτυλα. “Αν ο λόξυγκας είναι νευρικής φύσεως, τότε μπορείτε να πάρετε αντινευρικά γιστρικά, όπως, π. χ., βαλεριάνια, αλλά πάντα κατόπιν συμβουλής του ιατρού σας.

Πρακτική ύγιεινή

ΠΩΣ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΩΜΕ ΤΗΝ ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΑ ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ;

Τώρα το καλοκαίρι πολλοί υποφέρουν από το συνεχές άνοιγμα της μύτης των. Ο γιστρός Πίς συνιστά μία μοναδική μέθοδο, απλή και προστιτή σε όλους και έξοχως άποτολεσματική: “Ο πάχυν θα πιέση πλαγίως με τον δείκτην το ρουθούνι απ’ το οποίο δεν τρέχει το αίμα. “Αμέσως θα κινή μίαν ελαστική παρατεταμένη με το στόμα κλειστό, που θα διαρκήση πέντε ως ό-κτώ δευτερόλεπτα. Την ελαστική θα ακολουθήση άμέσως βροχίτα έκνηση με το στόμα. Οι ελαστικές θα συνεχισθούν από αέρα απ’ το ρουθούνι που ρουφώνται πάντα τον αέρα απ’ το ρουθούνι που αιμορραγεί και βγαίνοντάς τον χονδρικά απ’ το στόμα. Οι ελαστικές θα γίνονται σε στάσι όρθια και με το κεφάλι ίσιο.

“Εορτολογιον

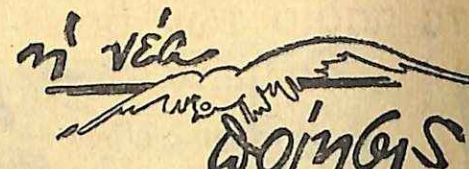
ΞΕΡΕΤΕ ΠΟΤΕ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΣΠΑΝΙΑ ΟΝΟΜΑΤΑ;

“Αγγλία: 19 Δεκεμβρίου, Αγγή: 21 “Ιανουαρίου, Αλέξιος: 17 Μαρτίου, “Ανθούσα: 22 Φεβρουαρίου, “Αριάδνη: 18 Σεπτεμβρίου, Βαρβάρα: 4 Δεκεμβρίου, Βερνίκη: 12 “Ιουλίου, Βί-κτωρ: 11 Νοεμβρίου, Βλάσιος: 11 Φεβρουαρίου, Γαβριήλ: 26 Μαρτίου, Γεράσιμος: 4 Μαρτίου, Γερβάσιος: 14 “Οκτωβρίου, Γλυκερία: 13 Μαΐου, Δαμιανός: 10 “Ιανουαρίου, Δανιήλ: 11 Δεκεμβρίου, Διογένης: 5 Δεκεμβρίου, Διομήδης: 16 Αύγουστου, Δομνίκη: 8 “Ιανουαρίου, “Ελισάβετ: 14 “Ιουλίου, “Επιστήμη: 5 Νοεμβρίου, Ελζαβί-τας: 10 “Οκτωβρίου, Εύτυχής: 24 Αύγουστου, Εύφροσσία: 19 “Ιανουαρίου, Ζοή: 18 Δεκεμβρίου, Θέκλα: 21 Αύγουστου, Θεμιστοκλής: 21 Δεκεμβρίου, “Ιγνάτιος: 20 “Ιανουαρίου, “Ισιδώρος: 4 Φεβρουαρίου, “Ιουλίας: 21 Δεκεμβρίου, “Ιγνία: 17 Μαΐου, Καλλίστρατος: 27 Σεπτεμβρίου, Κυριακή: 7 “Ιουλίου, Κύρος: 8 “Ιανουαρίου, Μακάριος: 19 “Ιανουαρίου, Μηνωδώρα: 10 Σεπτεμβρίου, Μητροδώρα: 10 Σεπτεμβρίου, Μωυσής: 28 Αύγουστου, Νικήτας: 3 “Απριλίου, Ξένη: 24 “Ιανουαρίου, “Ορέστης: 10 Νοεμβρίου, Παχώμιος: 4 Μαΐου, Πλάτων: 18 Νοεμβρίου, Πορφύριος: 9 Νοεμβρίου, Τατιανή: 12 “Ιανουαρίου, Χαριτίνη: 5 “Οκτωβρίου, Χιονία: 16 “Απριλίου.

“Ιατρική

Ο ΥΠΗΛΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΤΟΥΣ ΠΟ. ΝΟΥΣ;

“Ο καθηγητής Πλατύνωφ του Ψυχονευρικού “Ινστιτούτου της Μόσχας καθώρθωσε, ύστερα από μακρόχρονα πειράματα, να επιτύχη, ώστε οι γυναίκες να μην αισθάνονται τις άδυνες του τοκετού. Ο Πλατύνωφ για να το επιτύχη αυτό έφαρμάζει τον ύπνωτισμό. “Επί 90 τοκετών κατά τα 67 % ή μέθοδος επέτυχε εν μέρει, μόνο δέ κατά 5 % δεν απέδωσε ενοχικά άποτέλεσμα. “Ο Ρώσος καθηγητής εφαρμόζει επίσης τον ύπνωτισμό για την ναυτία που καταλαμβάνει τις γυναίκες κατά την περίοδο της έγκυμοσύνης.

Πόδοι σκλάβοι

Χορεύουν στο διπλανό σαλόνι, και φθάνουν κομμάτια μουσικής, μιλιές και γέλια, ως έμέ, που μόνη, χίλιες κατάρες λέω της ήθικης.

“Εχόρευα κι’ εγώ πιο πρώτα λίγο, χωρίς να βρω το γλέντι, τη χαρά και έτσι έπροτίμησα να φύγω, να μείνω μόνη αυτήνη τη φορά.

Είδα τον έρωτα να λάμπη σ’ άλλα μάτια και είδα χέρια ν’ άγκαλιάζονται σφιχτά, “Ακουσα λογία, που έχτιζαν παλάτια, κι’ έζήλεψα κι’ έμίλησα πνιχτά.

Δεν τ’ άκουσ’ άλλος τα λόγια μου κανέναν στο σαλόνάκι ήμουν μοναχή... Κρίμα, να μην τ’ άκουση όμως ένας και να τούς δώση λίγη προσοχή.

Τον έβλεπα στο σκοτεινό το βάθος σάν φάντασμα, όρθω χωρίς μιλιές. Τον κύτταζαν τα μάτια μου με πάθος και λαχταρούσα χίλια του φίλια.

Τον φώναζα, μά εκείνος δεν μιλούσε, τον έκραζα, χωρίς να μ’ άπαντά... Τα μάτια μου φαίνονταν να ζητούσε, π’ άντειρευόταν ίσως άνοιχτά.

Μά γρήγορα το έχασ’ από μπρός μου της φαντασίας το πλάσμα μου αυτό, γιατί φοβήθηκα τα σπόλια του κόσμου και δεν αγάπησα έναν άνθρωπο σωστό.

Και μόνο μ’ όνειρα περνάω τη ζωή μου, χωρίς να ζήσω ποτέ μου άληθινά κι’ έφω προστάτευα την ήθικη μου έχανα εκείνο που δεν βρίσκεται ξανά.

Κι’ είναι τα νειάτα εκείνο όπου χάνω, κι’ είναι η άγάπη, κι’ είναι κι’ η χαρά, κι’ αν μετανοιώω τί; “Αφού δεν κάνω τίποτε άλλο αυτήνη τη φορά;

Στην αλυσίδα της σφικτά μ’ έχει δεμένη ή ήθικη με σίδερα γερά. Μά ή δύναμι μου λείπει κι’ άς προσμένη ο π’ όνομα ν’ άνοιξη τα φτερά.

Χορεύουν στο διπλανό σαλόνι και μες στις μελωδίες της μουσικής έγω μακριά απ’ τούς άλλους πάντα μόνη χίλιες κατάρες λέω της “Ηθικης!

ΦΡΟΣΟ ΜΟΥΡΑΝΟΥ

Οι ώραιότερες έρωτικές έπιστολές

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΗ ΝΙΝΕΤΤΑ

2 “Ιουλίου

Πόσο σκληρός ο χωρισμός, πόσο πικρή ή ζωή, πόσο άβυσσότητα ή άπαντοχή. Δεν το πιστεύα ποτέ μου πως όταν θα έφευγες θα ένοιωθα τόσο πολύ τη στέρησί σου.

Χίλιες φορές άποφασίζω να έλθω να σε βρω και χίλιες φορές το μετανιώνω. “Ακούω το τραίνο που σφυρίζει, το βλέπω να φεύγει, νοιώθω ότι αυτό θα έλθη στο μέρος που μένεις έσύ και ζηλώω, ζηλεύω κι’ αυτό άκόμα το τραίνο!...

Καταραμένη ή ζωή που είναι γεμάτη άπο βιοπάλη και από άνχνες, καταραμένη ή ζωή με τούς δεσμούς της, χίλιες φορές καταραμένη για τα ύψηλά νοήματά της, που καταστρέφουν έμάς και την κοινωνία μας.

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΗ ΝΙΝΕΤΤΑ

Στά πόδια των βουβαλιών

“Ενα τραγικό είδύλλιο

Απόψε νοσταλγώ την ελεύθερη ζωή και τον καθαρόν αέρα και πιο πολύ άναστενάζω θυμώμενος τον καλπασμό π’ σω απ’ το κοπάδι των βουβαλιών, στους κάμπους του Τεξάς’ άναζητώ με νοσταλγία το ξερό κράκ—κράκ του μαστιγίου, που μοιάζει με το τουφεκίδι της μάχης. “Επιθυμώ το πράσινο χαλί της γής κάτω από τα πόδια μου και το γαλάζιο του ουρανού από πάνω μου, και νοιώθω την άναγκη της όρμητικότητας για δρᾶσι, και για κινδύνους, για μία ζωή ένεργητική και για άληθινόν έρωτα.

Και τη Λάσκα! “Αχ! Πώς έσυνήθιζε να καβαλλικεύη το γκρίζο της άλογο, πλαί μου, με το γαλάζιο της μανδύας και τα σπηρούνια με τα γυαλιστερά κουδουνάκια.

Γελούσα από μίαν άνέκφραστη χαρά όταν την έβλεπα έτσι. “Από βιβλία κι’ άπο θρησκείες πολύ λίγα πράγματα ήξερε. “Η μοναδική της σχεδόν φροντίδα ήταν να βρίσκεται στο πλευρό μου, να καβαλλικεύη μαζί μου στο άλογό της και πάντοτε να περνάη έφιππη τούς κάμπους.

Την είχα γνωρίσει ένα βράδυ στο ράν-τσο ενός φίλου μου.

Το δικό της ράντσο βρισκότανε μισή ώρα μακριά.

Κάπνιζε ένα τσιγάρο και τα μάτια της ήταν καρφωμένα στο κενό. “Ηταν ή ώραιότερη γυναίκα που είχα γνωρίσει στη ζωή μου.

“Από κείνο το βράδυ δεν έχωριστήκαμε πιά. “Ηταν τόσο τολμηρή, όσο και τα κύματα που χτυπάνε τούς βράχους, τόσο άτίτταση, όσο κι’ ή θύελλα.

“Από το ζωγραφιστό της κεφαλάκι ως τα κομψά της πόδια έφρισε το καλοδεμένο της κορμί και την συνέπαιρνε κάθε πνοή πάθος.

“Εμοιαζε με έλατο τρυφερό, που φουτράνει στις άπότομες κορυφές κάποιου βουνού του Κάνσας, και πού παλεύει με τον άνεμο ή Λάσκα, ή άγαπημένη μου! “Εκανε τα πάντα για να μ’ εύχαριστήση.

“Αλλ’ όταν μία φορά την έκαμα να ζήλῃ, μόνο για ν’ άστειευθώ, με το να ψιβυρίσω κάτι, ή να κυττάζω, ή και να χειρονομήσω, δεν θυμάμαι πιά καλά—τράβηξε από τη ζώνη της το άγαπημένο της στιλέτο και—ώ! τί τσουχτερό κέντρισμα σήκας!—μ’ έκαμε να τρεκλίσω από τον πόνο.

Μονάχα ένα δάχτυλο δεξιότερα ή άριστέρωτερα και σάς βεβαιώ πως άπόψε δεν θάμουνα σε θέσι να κάθωμαι και να γράφω...

“Ωστόσο όμως έκλαψε πικρά και με τα μάτια βουρκωμένα έσχισε με τόσο γρηγοράδα την κόκκινη ζώνη της και με τόσο επιδεξιότητα έδεσε την πληγή μου, μ’ αυτή, ώστε την έσυγχώρησα έντελώς.

Γρατσούνιες σάν κι’ αυτές δεν λογαριάζονται στο Τεξάς, εκεί κάτω στο Ρίο Γκράντε.

Μιά βραδυά, που ο άνεμος καυτός σ’ έκανε να μην μπορείς ν’ ανασάνης, έγω καθόμουνα δίπλα της, κι’ έξεχνιόμουν.

Είχα έχασαι το κοπάδι των βουβαλιών που ήταν εξαπλωμένα κάτω στον κάμπο. Ξέχασα πως ο άνεμος ήταν φοβερά άποπνικτικός’ πως ο βορρᾶς στο Τεξάς ξεσπάει έξαφνικά, με γρηγοράδα άστρα-

πής, ή μέσα στα βαθειά της νύχτας, ή και μέρα μεσημέρι. Ξεχνούσα εκείνη τη στιγμή πως, όταν μία φορά το κοπάδι τρομάζει από την νία του άνεμου, καμιά δύναμις στον κόσμο δεν είναι ίκανή να το άναχατίση ή να μετριάση την όρμη του καλπασμού του.

Τότε άλλοίμονο στον καβαλλάρη κι’ άλλοίμονο στο άλογό του, σάν βρεθούνε στο δρόμο της τρελλής του φυγής!

“Ηταν βροντή;

“Αρπαξά το γκέμι του άλόγου μου χωρίς να θάγαλω μιλιά. Πήδησα στη σέλλα κι’ ή Λάσκα πιάστηκε σφιχτά από πίσω μου.

Δρόμο! Τρέξιμο άλύτρητο προς το μέρος όπου μάνιαζε ο άνεμος!

Ποτέ κανέναν δεν έκάλασε έτσι και κανένα άλογο δεν είχε μαστιγισθί σαν το δικό μου για να τρέξη. “Ηταν άγώνος για τη ζωή.

Το άλογο σχεδόν πετούσε, άλλ’ έγώ δεν έπαυα ούτε στιγμή να το σπηρουνίζω. Σε τέτοιες περιστάσεις μία μόνον εύκαιρία άπομένει για να σώση κανέναν τη ζωή του: να σταθί, να πηδήση κάτω και σκοτώνοντας το άλογό του, να συμμαζεύη κάτω απ’ το πτώμα του και να περιμένη την τύχη του.

Κι’ αν οι βούβαλοι, στη μανιασμένη τους φυγή, δεν ποδοπατήσουν και τα δύο κορμιά με μίας και τα ποττοποιήσουν, άς χρωστήη χάρι στην καλή του την τύχη.

“Αν όμως συμβή το αντίθετο, τότε άς άποχαίρηται για πάντα τα τρυφερά φίλια και τον βαθύ έρωτικό στεναγμό και τον άνοιχτόν αέρα και τον γαλάζιο ουρανό του Τεξάς, κάτω στο Ρίο Γκράντε.

Το τρομαγμένο κοπάδι των βουβαλιών όλο και μάς έπληθαζε πιο πολύ. Καθώς άπλωνα πίσω μου το χέρι για να βγάλω το πιστόλι μου, το άλογό μου σωριάστηκε κατά γής από την έξάντληση και μαζί του πέσαμε κι’ έμεις σφιχτά γκαλισμένοι.

Τί έγινε έπειτα;

“Ενα κορμί εξαπλώθηκε άπάνω στο στήθος μου, δυό μπράτσα έπροφύλαξαν το ταραγμένο μου κεφάλι, δυό χείλη είχανε κολλήσει σφιχτά στα χείλη μου.

“Υστερα μου φάνηκαν σάν να χτυπούσαν στ’ αυτιά μου άστροπελέκια και βροντές, σάν σε όνειρο, καθώς περνούσε από πάνω μας ή μανιασμένη εκείνη θάλασσα των τρομαγμένων βουβαλιών.

“Εδεχθηκα χτυπήματα που μου γέμισαν τα μάτια αίμα. Κι’ όταν σε λίγο μπόρεσα να κινηθώ, να σηκωθώ, ή Λάσκα ήταν νεκρή...

“Εσκάφα πρόχειρα έναν τάφο, κι’ εκεί, στα σπλάχνα της μάνας γής, την έθαλα για τόν αιώνιον ύπνο της. “Εκεί βρίσκεται ακόμα, κανέναν δεν τόχε μάθει.

Το καλοκαίρι φεγγαβολάει κι’ ο χειμώνας στίβαζει τα χιόνια του και χρόνια τώρα τα λουλούδια στρώνουν με τα πέταλά τους το πιο άπαλό χαλί πάνω από το κεφάλι της.

Και το μικρό γκρίζο άγριοπούλι ζυγιάζει τις φτερούγες του ψηλά κι’ ή πονηρή άλεπού γυρνάει έδω κι’ εκεί και το φείδ σέρνεται και γυαλίζει και γλυστράει μέσα στην οχισμάδα του διπλανού κουφαλισμένου δέντρου και το γεράκι άρμενίζει μεγαλόπρεπα, σάν καράβι σε πλατειά θάλασσα.

Κι’ έπειτα άπορώ γιατί δεν μ’ ένδιαφέρουν τα πράγματα που όπηρεζαν κάποτε. Μήπως ή μισή μου καρδιά είναι θαμμένη εκεί πέρα στο Τεξάς, κάτω στο Ρίο Γκράντε.

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ο άρχηγός των Κοκκινογέννηδων

Μια ιστορία Κινέζων ληστών

—“Ε! Νυχτοφύλακα! Άνοιξε την πόρτα! Τά κουδούνια των κάρρων, χτυπώντας μονότονα μέσα στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας, έπαψαν άμέσως μόλις τὰ μουλάρια σταμάτησαν στην πόρτα του πανδοχείου.

—Πόσα κάρρα; ρώτησε ο νυχτοφύλακας προτού ν’ άνοιξη την πόρτα, δύσπιστος πάντοτε μετά τὸ βασίλειμα τοῦ ήλιου. Άπό ποῦ έρχόσαστε;

—Δυὸ κάρρα, ἀποκρίθηκε ὁ πρῶτος άμαξάς. Είμαστε τῆς γνωστῆς οἰκογενείας Βάγγ από τὸ Χάι—σου—τοῦ. Δυὸ ἄλλα δικά μας κάρρα εἶνε ἀπὸ πολλὴν ὥρα μέσα. Ἐμεῖς εἰχαμε κάποια φασαρία στὸ δρόμο κι’ ἀργοπορήσαμε. Κάνε γρήγορα κι’ άνοιξε τὴν πόρτα.

—Πάει καλά, άμέσως, ἀποκρίθηκε ὁ νυχτοφύλακας.

Υστερα ἀπὸ λίγες στινιές, ποῦ χρειάστηκαν στὸ νυχτοφύλακα γιὰ νὰ τραβήξη τὸν σύρτη, ἡ πόρτα άνοιχτηκε καὶ τὰ μουλάρια τοῦ πρῶτου κάρρου μπήκανε ὅτιν αὐλή. Τὸ πρῶτο άμάξι εἶχε ἦδη μπὴ καὶ τὸ ἄλλο βρισκόταν στὴν πόρτα, ὅταν ἔξ ἄνδρες βγήκανε πίσω ἀπὸ τὰ κοντινὰ δένδρα.

Ὁ νυχτοφύλακας τοὺς εἶδε ποῦ ἐπλησίαζαν, ἄλλα τὸ άμάξι δὲν ἐμπόδισε νὰ κλείσει άμέσως τὴν πόρτα. Προτοῦ ἀκόμα προφτάσει νὰ φωνάξη «οἱ Κοκκινογέννηδες!», οἱ ἔξη ἄνδρες εἶχανε μπὴ στὴν αὐλή.

—Φώναξε τὰ ζῶα, ἀμπάρωσε τὴν πόρτα κι’ ὠδήγησε τοὺς άμαξάδες στὸ χάνι, εἰπεν ὁ ἕνας ἀπ’ τοὺς ἄνδρες, ἕνας ψηλὸς κι’ ὠραίος μωαμεθανός, ποῦ τ’ ἀστραφτερά του πιστόλια ἔκαναν μιὰ παράξενη ἀντίθεση μὲ τὰ μεταξωτά του ρούχα. —Ἐπειτα ἄρπαξε τὸν νυχτοφύλακα ἀπ’ τὴν μέση καὶ τὸν ἔσυρε μαζὶ του πρὸς τὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου.

Σ’ ἕνα συνθηματικὸ σφύριγμα ἔξη ἄλλοι ὠρμησαν στὴν αὐλή. Ἡ πόρτα τότε ἔκλεισε άμέσως. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἄλλοι τέσσερις ληστὲς ἀνέβηκαν στὰ κάρρα κι’ ἀκολούθησαν τὸν άρχηγό τους.

—Στάσου κάτω Λάο—Σάν, φώναξε ὁ άρχηγός, καὶ πυροβόλησε καθέναν ποῦ θὰ τολήμῃ νὰ φύγει ἀπὸ τὸ χάνι.

Μόλις ἔφθασε στὴν πόρτα καὶ τὴν άνοιξε, φάνηκε τοῦ μάγερα ἡ μορφή τρομαγμένη άνάμεσα ἀπὸ σύννεφα καπνοῦ καὶ ἀτμῶν.

—Ἐδῶ εἶνε ὁ φίλος σου ὁ νυχτοφύλακας, εἶπε ὁ ληστὴς καὶ τὸν ἔρριξε κατὰ γῆς στὰ πόδια τοῦ μάγερα. Οἱ δυὸ άμαξάδες ὠδηγήθηκαν μὲς στὸ δωμάτιο καὶ

κάθισαν κοντὰ σ’ ἕνα τραπέζι. —Πῶς πάει ὁ μπεζαχτάς; ρώτησε ὁ μωαμεθανός ποῦ στεκότανε μπροστὰ στὴν πόρτα, τὸν ξενρδόχο, ποῦ κρατοῦσε δυὸ πιάτα ζουμι στὰ χέρια του ποῦ ἦτανε ἔτοιμος νὰ τὰ προσφέρει σὲ μερικοὺς ἀπ’ τοὺς ξένους ποῦ κάθονταν στὰ τραπέζια. Εἶσθε καλά ὅλοι; πρόσθεσε κυττώντας τοὺς ἄλλους ποῦ στὴν ἀπροσοκίητη ἐμφάνισί του ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι.

Μιὰ πῖπα ὀπίου βρισκότανε κατὰ γῆς γιὰ τὸ κάπνισμα τῆς βραδυᾶς, τὸ ἁσθενικὸ φῶς τῆς λάμπας ἔρριχνε ὠχρὲς ἀνταύγειες πάνω στὰ δυὸ μεγάλα τραπέζια ποῦ ἔτρωγαν ἄρκετοί άμαξάδες, ἐνῶ οἱ ὑπηρέτες γέμιζαν ἀπὸ τὸ μεγάλο τσουκάλι τῆς κουζίνας μερικά πιάτα μὲ ριζόγαλο ἢ ἔπλεναν τὰ μπρίκια. “Ὅλοι τοὺς μὲ μιὰ κίνησι γύρισαν μὲ τρόπο τὸ πρόσωπό τους σ’ αὐτὸν ποῦ μίλησε.

—Εἶνε ὁ Λάο—Λί, ὁ τρομερὸς Λί, ψιθύριζαν μεταξὺ τους.

“Ἐνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ ληστοῦ.

—Βλέπω πῶς μὲ ἔρετε ὅλοι σας, παρატήρησε ὁ ληστὴς, ἔρνοντας ἀπ’ τὴ μέση του δυὸ περιστροφά. Δὲν χρειάζονται πολλὰ λόγια. Νὰ μὴν κουνηθῇ κανένας σας ἀπ’ τὴ θέσι του γιὰτι ὅποιος τολήμῃ νὰ πεταχθῇ ἔξω θὰ τὸν πυροβολήσω καὶ θάνε κρίμα. “Ἄν μοῦ ξεφυγῇ ἑμένα δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ κάτω. Ἐγὼ νὰ τελειώσω κάποια δουλίτσα. Βάν—Λάο—Ἐρ, πῆγαινε μὲ τὸν ξενοδόχο στὸ τεζάκι του νὰ σοῦ μετρήσῃ ἑκατὸ τάλληρα.

—Ἀφεντάνθρωπε, εἶπε ὁ δυστυχισμένος ξενοδόχος, πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ ληστοῦ καὶ χτυπώντας τὸ κεφάλι στὶς πλάκες, νὰ δώσω στὴν ἀφεντιά σου ὅ,τι μοῦ ζητήσῃ, ἄλλα στὸν μπεζαχτά δὲν βρίσκονται οὔτε δέκα τάλληρα. Δὲν μπορῶ νὰ δώσω στὴν εὐγένειά σου κείνο ποῦ δὲν ἔχω. Μόλις χθὲς ἦρθε ὁ ἀδελφός τῆς γυναικάς μου καὶ τοῦ δάνεισε καί... —Βάν—Λάο—Ἐρ, ἐπανέλαβε ἐπιτακτικὰ ὁ Λί, πῆγαινε μ’ αὐτὸν τὸν ἑλεεινὸ ψεύτη στὸ τεζάκι του νὰ σοῦ μετρήσῃ ἑκατὸ τάλληρα. “Ἄν δὲν στὰ δώρη κατάφερέ του τὴν. Κι’ ἀπ’ ὅλους ἐδῶ τοὺς ἄλλους θέλω πέντε τάλληρα τὸ κεφάλι. Ἐκείνοι ποῦ δὲν ἔχουν ἄς δανειστοῦν ἀπ’ αὐτοὺς ποῦ ἔχουν πῖο πολλὰ.

»Μαζεύετε τὰ ἔσεις οἱ τρεῖς κι’ ἐγὼ περιμένω ὁδὸ πέρα».

“Ἐνας άμαξάς ποῦ καθότανε στὸ βάθος τοῦ δωματίου φώναξε: —Βῦστε τὰ φῶτα καὶ κλείστε τὶς πόρτες.

Πρῶτος αὐτὸς ἔκαμε ἀρχὴ ἄλλα δὲν

πρόφτασε νὰ τελειώσῃ, γιὰτι ὁ Λί τὸν πυροβόλησε ἀπ’ τὴ θέσι του, πενήντα πόδια μακριά, καὶ τὸν σκότωσε.

“Υστερα ἀπ’ αὐτὸ οἱ ἄλλοι ἔδωσαν τὰ λεφτὰ χωρὶς καμμιάν ἀντίρρηση, σὲ λίγο δὲ γύρισε καὶ ὁ Βάν μὲ τὰ ἑκατὸ τάλληρα.

—Εἶμαι κατενθουσιασμένος ποῦ σὰς γνώρισα, κι’ ἐλπίζω νὰ σὰς ξαναδῶ σύντομα, εἶπε καθῶς ἔφευγε χαμογελώντας ὁ Λί καὶ προσέθεσε μὲ δυνατὴ φωνή:

—Δυὸ ἄνδρες θὰ φυλάξουν δῶ πέρα τὴν πόρτα ὥστε νὰ μὴ βγῇ κανεὶς ἔξω προτοῦ περάσῃ μιῇ ὥρα.

Δυὸ ἀπ’ τοὺς ληστὰς ἔμειναν πίσω ἀπ’ τὸν τοῖχο γιὰ νὰ φυλάνε τὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου. Οἱ ἄλλοι ἀνέβηκαν στ’ ἄλογά τους κι’ ἔφυγαν. Δὲν εἶχαν προχωρήσει ἄκόμα τρία μίλια ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο, ὅταν στρέφοντας τὴν γωνιά τοῦ δρόμου συνάντησαν ξαφνικὰ ἕνα στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα ἐκείνης τῆς περιφέρειας. Ὁ Λί ποῦ πῆγαινε μπροστὰ παρ’ ὁ λῖγον νὰ πῆσῃ στὰ χέρια τους, μόλις ὁμως ἀντελήφθηκαν τὸ ἀπόσπασμα ἔστρεψαν ἀπὸτομα τὰ ἄλογά τους καὶ ὑπεχώρησαν τροχάδην, γιὰτι οἱ «κοκκινογέννηδες» συνηθίζουν νὰ πολεμοῦν μονάχα ὅταν εἶναι πῖο πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους ταν. Τὸ ἀπόσπασμα τοὺς κατεδίωκε μὲ ἐπιμονή. Ὁ Λί δὲν εἶχε τὸ δικὸ του ἄλογο ποῦ ἦτανε τὸ πῖο καλὸ σ’ ὅλη τὴν Μαντζουρία, καὶ γι’ αὐτὸ ἔμεινε πίσω ἀπ’ τοὺς ἄλλους, ὅταν ἐκείνοι ἔφθασαν στὸ πανδοχεῖο. Οἱ στρατιῶτες τὸν ἀκολουθοῦσαν κατὰ πόδας.

Μόλις μπήκε στὴν αὐλὴ τοῦ πανδοχείου ὁ πρῶτος ληστὴς εἰδοποίησε τοὺς δυὸ ἄλλους ποῦ φύλαγαν κι’ ὅλοι μαζὶ ἐνῶ ἦσαν στὴ φύλῃ. Οἱ άμαξάδες ποῦ ἦσαν περαιορισμένοι ξεχύθηκαν στὴν αὐλὴ καὶ χαρούμενοι ἀπ’ τὶς φωνὲς ποῦ ἄκουσαν ἔτρεξαν πρὸς τὴν πόρτα καὶ εἶδαν μὲ μεγάλῃ τους ἐκπληξὴ τὸν τρομερὸ Λί, ποῦ ἀπείχε μόλις λίγα μέτρα, καὶ βιαζότανε νὰ φθάσῃ στὸ πανδοχεῖο, ἐνῶ πέντε στρατιῶτες ἐβίαζαν τὰ ἄλογά τους νὰ τὸν φτάσουν.

Ὁ ξενοδόχος ποῦ σκέφθηκε άμέσως τὰ ἑκατὸ του τάλληρα ὑπελόγιζε σωστὰ ὅτι ὁ Λί θάπαρνε τὸν συντομώτερο δρόμο γι’ αὐτὸ λοιπὸν ἔτρεξε κι’ ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ πανδοχείου, ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποῦ ὁ ληστὴς περνούσε τὴν αὐλή. Ὁ Λί γύρισε πίσω πάλι γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα, οἱ στρατιῶτες ὁμως εἶχαν μπὴ πιά στὴν αὐλή.

Βρισκότανε σὲ παγίδα. Βλαστημώντας τότε γύρισε στὸν ξενοδόχο, τὸν ἄρπαξε ἀπ’ τὴν κοταίδα καὶ τὸν ἔρριξε κατὰμουτρα στὸν πρῶτο στρατιώτη.

Ἐν τῷ μεταξύ κατέβηκε ἀπ’ τ’ ἄλογό του κι’ ἔσυρε τὰ δυὸ του πιστόλια. Κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπο τὸν τρομερὸ Λί. Τὰ άμαξία ὁμως ποῦ ἦτανε γύρω τοῦ ἐμπόδιζαν τὶς κινήσεις του. Περισσότεροι ἀπὸ ἕνας τοῦ πλήρωσαν μὲ τὴ ζωὴ τους τὴν ἀπόπειρα ποῦ ἔκαναν γιὰ νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια. Ἐπὶ τέλους ὁμως κουράστηκε καὶ τὸν δέσανε πάνω στ’ ἄλογό του μὲ σχοινιά ποῦ κόψανε ἀπ’ τὸ κάρρο. Ὁ λοχίας τότε πλησίασε ἄφοβα τὸν ληστὴ.

—Π εἶνε αὐτὸ τὸ παλιοπαίγνιδο; ρώτησε περιφρονητικὰ κυττώντας τον. Ὁ ληστὴς δὲν εἶπε τίποτα.

Κατέβασε τὸ κεφάλι μὲ τὴν ἡρεμὴ μοιρολατρικὴ ἔγκαρτερησι τῶν ἀνθρώπων τῆς ράτσας του. “Ἦξερε πῶς ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες τὸ σπαθὶ τοῦ δημίου θὰ τοῦ ἔκοβε τὸ κεφάλι.

Ἐπαίξε κι’ ἔχασε... “Ἦτανε δίκαιο νὰ πληρώσῃ...

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

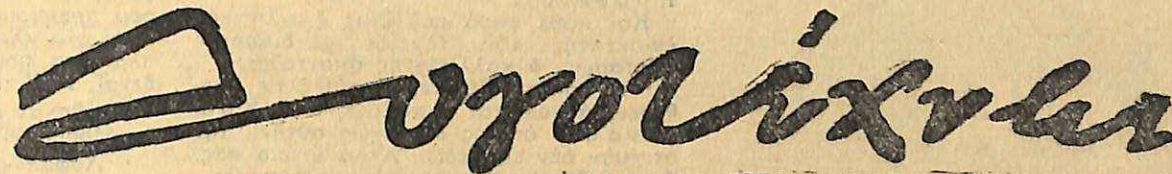
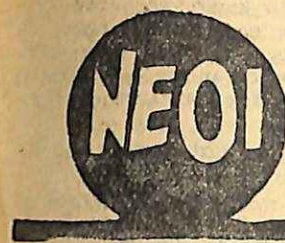
ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΟ ΧΕΡΝ

Γιὰ σὰς ὦ! άγνωστη φίλῃ

Ποιά μοῖρα σ’ ἔβγαλε μπροστὰ στὸ δρόμο μου γλυκεῖά φίλῃ άγνωστὴ γιὰ μένα πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες; Κι’ ἦταν ἕνα πρῶτ’ τοῦ Σεπτέμβρη, θερμὸ καὶ ὠραῖο, ποῦ ἄσκοπα ἔσερνα τὰ βήματά μου.

Ἡ ψυχὴ μου στὸ χαρούμενο διάβα σου πλημύρισε μὲ χαρὰς κύματα, κι’ ἡ καρδιά μου ἀναρρίγησε. Στὰ χεῖλιά μου ποῦ ξεσηύχισαν νὰ χαμογέλανε, καὶρὸ τώρα, στ’ ἀντικρυσμά σου ἔβγαλε κάποιος φευγαλέας εὐτυχίας χαμόγελο καὶ τὰ μάτια μου θαμπώθηκαν ἀπ’ τὴν αἴγλη τῆς ὀμορφιάς σου. Ποιά λοιπὸν ἦσαν αὐτά ὠραία μου άγνωστη, ποῦ ἦρθες γιὰ νὰ φωτίσῃς τὸ δρόμο μου μὲ μιὰς ἐλπίδας ἀχτίδα καὶ ν’ ἀλαφρώσῃς τὴν ψυχὴ μου ἀπ’ τὶς σκοτούρες τῆς βιοπάλης; Ποία ἦσαν αὐτὰ μαυρομάτα κόρη, ποῦ ἡ λεπτὴ σιλουέττα σου διαγραφόταν ἐπιβλητικὰ ἀνάμεσα σ’ ἄλλες τίς ἄλλες καὶ τὸ ἀνάλαφρο βάδισμά σου ἔκανε ὅλους νὰ σὲ προσέχουν; Ποία ἦσαν αὐτὰ ὦρα; Ὡ! άγνωστη φίλῃ, σὲ ποῖας εὐτυχίας τὸ ἔργο βόδισες, ποῖας θλίψης σαρὰκι σοῦ τρωγε τὰ σωματικά; Ποία ἦσαν αὐτά ὅ,τι ποῦ περάσες ἀπ’ τὴ ζωὴ μου τόσο βιαστικὰ, τόσο φευγαλέα καὶ ποῦ ἄφηρες ὁμως στὴ μνήμη μου μιὰ τέτοια ἐλπίση;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΡΑΧΩΡΙΤΗΣ

Σ τὸν τάφο τῆς ἀγάπης μου

“Ἡρόδ.” ὁ ἥλιος σὰν χαθῇ, καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλωθῇ Ἄγάπη μου, στὴ φύσι. Θάρρῶ στὸν τάφο Σου. Κι’ ἐκεῖ, τὴν πονεμένη (μου ψυχὴ)

Θ’ ἀφίσω νὰ θρηνησῇ.

Ὁμως δὲ θὰ μὲ νοιώσῃς Σὺ, γιὰτι Ἄγάπη μου (χρυσὴ)

τὸ χῶμα Σὲ σκεπάζει

Κι’ οὔτε θάρρῃς παρηγοριά, μὲς’ τὴ θλιμμένη (μου καρδιά)

νὰ φέρῃς, ποῦ σπαράζει.

Κι’ ἔτσι μονάχος θὰ θρηνῶ, τὸν ἔρωτά μας τὸν (άγνῶ)

ποῦ ξαφνικὰ ἐτάθη

Κάποια τοῦ Μάη χρυσουγῇ, μὲ τὴ δικιά Σου (τὴ φυγὴ)

μέσα στῆς γῆς τὰ βάθη.

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

ΛΘ, ΕΓΓΛΕΖΟΣ

Φόβος

Γιὰ τῆς ἀγάπης μας τὴ χάρι πῶς θὰ νὰ μὴ τὸ πνευτῶ; Παίξει καλὴ μου τὸ φεγγάρι Μέσα στὰ φύλλα τὰ κρυφτά.

Καὶ πότε-πότε μὰς σιμῶνει καὶ μὰς χαϊδεύει ἀπαλά, ὕστερα κάνει πῶς πεισιμῶνει καὶ ξαναφεύγει ντροπαλά

Εἶνε ζηλιάρικο γλυκεῖά μου καὶ μὴ τὸ παραθαυμάσῃς “Ἐλα μου δῶ στὴν ἀγκαλιά μου ἀπ’ τὶς ματιές του νὰ κρυφθῇς

Τὰ χέρια μου νὰ γίνουν κλώνοι καὶ τὰ μαλλιά μου φυλλώσις νὰ μὴ σὲ δοῦνε οἱ γειτόνοι, κι’ ἀρχίσουν τὴν κακογλωσσίδα.

ΘΑΝΟΣ ΜΠΑΡΚΟΥΚΗΣ

Μαζὶ μ’ ἕνα παράπονο...

Σκέφτηκα γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τὸ σχίσω αὐτὸ τὸ ὀλοκίμο γράμμα σου. Νὰ τὸ κάμω χίλια, ἄπειρα μικρά-μικρά κομματάκια. Νὰ τ’ ἀφίσω κατόπι στὴ ράχη τοῦ κοντινοῦ λοφίσκου, νὰ τὰ πάρουν καὶ νὰ τὰ μοιραστοῦν οἱ άνεμοι. Νὰ σκορπιστοῦν σὲ χίλιες διευθύνσεις τὰ λόγια, ποῦ μὲ τόσην εὐκολία τὰ μαζέψες, γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ πονέσω τόσο πολὺ.

“Ἔτσι, καθὼς θ’ ἀφανίζονταν αὐτὰ τὰ πικρά λόγια σου, θὰ ξεχνοῦσα κι’ ἐγὼ τὸν πόνο ποῦ μοῦ φεραν καὶ θὰ σ’ ἐκδικιόμουν κι’ ὅλας γι’ αὐτὴ τὴν κακία σου.

Γιὰ μιὰ στιγμή τ’ ἀποφάσισα, μὰ άμέσως κατόπι μεταμελήθηκα.

Καμμιὰ φορὰ κρατᾶμε καὶ φυλάμε σὰν ἱερὸ κειμήλιο κατὶ ἀσθένει, ποῦ μὰς γέννησε καποιο μεγάλο καῦμό, ποῦ μὰς ἔφερε κάποιαν ἀπροσδόκητη στεναχώρια.

Σάν κάτι ἱερὸ, σάν πολύτιμο πετράδι φυλάξα κι’ ἐγὼ μέσα σ’ ἕνα κομψὸ, χαριτωμένο κουτάκι αὐτὸ τὸ γράμμα σου, ποῦ μὲ πότισε πόση λύπη μὲ τὰ μικρά, δυσκολοδιάβαστα σημάδιακα του.

“Ἐκρυψα, μέσα στὸ ἄμορφο κουτί, μιὰ πίκρα, μιὰν ἀσχημία τῆς ἀγάπης μας.

Κι’ ἀκόμα ἔκρυψα, ἐξητημένη μου ἀγάπη, σὲ μιὰν ἄκρη τῆς πονεμένης καρδιάς μου τὰ πικρά, τὰ θλιμμένα σου λόγια.

Τάκρυψα καὶ τὰ φυλάω, σάν κάτι τρανὸ μυστικό, μαζὶ μὲ τὸ βουβὸ καὶ κρυφὸ μου παράπονο.

ΣΠΥΡΠΑΝ

Παράπονο πεδαμένης

“Ἐφυγα, μικρὴ ἀπ’ τὸν κόσμο, καὶ μὲ σκέπασε (τὸ χῶμα...

Μὰ ἡ ψυχὴ μου πάντα ζεῖ Κι’ ἔχω ἐδῶ ποῦ μένω ἀκόμα τὸ παράπονο μαζὶ...

“Ἐφυγα καὶ τῆς ἀγάπης τὸ γλυκόλαλο τραγούδι μὴτε πρόφτασε νὰ ρθῇ. Κι’ ἀπ’ τῆς νεότητος τοῦ λουλοῦδι τ’ ἅγιο μῦρο νὰ χορῇ!

“Ἐφυγα χωρὶς στὰ χεῖλιά τὸ γλυκὸ φίλ νὰ (νοιώσω)

καὶ τὴν ζῆση νὰ χαρῶ —Τὴν χρυσὴ τὴν ζῆση πόσο κι’ ἐδῶ ποῦμε λαχταρῶ! —

“Ἐφυγα, χωρὶς νὰ γείρω σ’ ἀνθοστόλιστο κλῶ (νάρι)

μὲ νυφιατικὴ στολῇ, ὁ χάρος νὰ μὲ πάρῃ, κι’ ἡμουν νῆα μικρὴ πολὺ...

Μὰ κι’ ἂν ἔφυγα ἀπ’ τὸν κόσμο, κι’ ἂν μὲ σκέ, (πασε τὸ χῶμα,

ἡ ψυχὴ μου πάντα ζεῖ Κι’ ἔχω ἐδῶ ποῦ μένω ἀκόμα τὸ παράπονο μαζὶ.

ΓΙΩΡΓΟΣ Β. ΜΗΤΣΕΑΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ Β. ΜΗΤΣΕΑΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ Β. ΜΗΤΣΕΑΣ

Ἐκδίκησις

Ναί, ἀπῶς θὰ στὸ πῶ. Κουράστηκα πιά νὰ παρασταίνω τὸν ἐρωτευμένο, τὸν πιστὸ, τὸν ἀφοσιωμένο. Στ’ ἀληθινὰ ποτὲ δὲν σ’ εἶχα ἀγαπήσει. Ποτὲ δὲν πόνεσα γιὰ σένα. Οἱ ὅρκοι, τὰ φιλιά ποῦ σοῦδῶσα, τὰ ὄνειρα ποῦπλάσσα γιὰ σένα, ὅλα ἦταν ψέμμα. Τὸ ἔξευρα πῶς ἦθελες ἀφοῦ νοιώσῃς τὴν καρδιά μου νὰ κτυπᾷ κοντὰ στὴ δικιά σου, νὰ τὴν πετάξῃς πληγωμένη, κουρελιασμένη, γιὰ μιὰν ἄλλη. Τὸ ἐνοιώθα ἀπ’ τὰ μάτια σου ποῦ ποτὲ δὲν μ’ ἐκύπταξαν μ’ ἀγάπη, μὰ ποῦ μ’ ἐκύτταζαν πάντα μὲ ἀδιαφορία καὶ ψυχρότητα. Τὸ ἐνοιώθα ἀπ’ τὴ φωνὴ σου ποῦ μοῦ ψιθύριζε λόγια τρελλὰ, λόγια ψεύτικα σάν τὴν ἀγάπη σου. Κι’ ὁμως, δὲν στώλεγα. Σ’ ἄφησα νὰ ζῆς μὲ τὶς ἐλπίδες ἁνὸς ψεύτικου ὄνειρου γιὰ νὰ κάνω τὴν ἐκδίκησί μου πῖο τρανὴ. Καὶ τώρα σὺ ποῦ νοιώσῃς πῶς καὶ τὴ δικιά μου καρδιά κουρέλιασες καὶ πῶς τὴν πέταξες στὰ σκομπίδια ὅπως πετοῦν ἕνα μαρομένο λουλοῦδι, ἀκούς τὴν ἀναπάντεχῃ αὐτὴ ὁμολογία μου. Σὺ ποῦ νοιώσῃς πῶς θάπετρα στὰ πόδια σου καὶ θὰ σ’ ἐκλιπαροῦσα γιὰ τὸ ἀνταπόδωμά τῆς ἀγάπης μου, θὰ ὄρῃς νὰ ὀρθώσεται μπροστὰ σου ὀλόκληρος ὁ ἑαυτός μου, τὸ εἶναι μου, ἀνώτερο μεγάλο, τρομερὸ. Καὶ τὸ προσώπιό τοῦ ψεύτικου σου ἐγωισμοῦ, θὰ πᾶσι κορυφαί μπροστὰ μου... Κι’ εἶνε γιὰ μένα αὐτὸ ἡ πῖο μεγάλη ἐκδίκησις... ἡ πῖο τρανὴ ἱκανοποίησις.

Θ. Π. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ὀρφανὴ

Τὴν εἶδα σήμερὰ χλωμὴ τὴν ἄμορφη παιδοῦλα ὥσαν θλιμμένη Παναγία σ’ ἐρημικὴ ἐκκλησοῦλα. Τ’ ὠραῖο τῆς χαμόγελο εἶχε σβυστὴ στὰ χεῖλιά ὅλῃσι μεγάλῃ στὴν καρδιά εἶχε καὶ δὲν ἐμίλει.

— Κόρη μου πές μου γιὰτι κλαῖς, σοῦ κ

Μια επίδρομή καταλανών

Οι Καταλανοί, που ήταν στην Καλλι-πολι, τώμαθαν κι' άρχισαν τότε άγριώ-τατη σφαγή των Χριστιανών.

Ο πόλεμος άναψε ανάμεσα στους Βυ-ζαντινούς και στους κουρσάρους και συ-νεχίσθηκε επί χρόνια δόλοκληρα κι' όταν τον 'Ανδρόνικο διαδέχθηκε στον αυτοκρα-τορικό θρόνο ο γιός του Μιχαήλ.

Σε μίαν έπιστολή του της έποχής έ-κείνης ο Βυζαντινός Θεόδωρος ο Μάγ-ιστρος γράφει:

«Ούδέν γάρ έδωσαν οι Καταλάνοι άπει-ρατον της έπιδρομής... Πάντα οίχεται, πάντα έλλήλαται! πάντα μεστά νεκρών και πτωμάτων, και φόνου μυρίου και θαυμα-στής τινας και φρικώδους διά πάντων σφαγής! οι δέ των αймаτών ρύακες, άντ' άλλου τινός ροθίου φερόμενοι πανταχού, λιμνάζουσι μόν έν τοις κόλποις, έστι δ' ότε και ποταμοίς, συνιόντες, και βάπτοντες αυτών κατάκρας τό ρείθρον, συνεκάλ-λουσιν οίμοι! πρός την θάλατταν, ανθρώ-πους άγοντες ίχθυσι θοράν, τους μόν ή-μιθνήτας, τους δ' έκ πολλού τεθνεώτας...»

Φοβερή εικόνα, που ήταν όμως κατώ-τερη από την φρικτή πραγματικότητα.

Οι Καταλάνοι (που λέγονταν και Τα-ραγωνάτες) σφάζοντας, λεηλατώντας, άρ-πάζοντας, άτιμάζοντας, διέσχισαν τη Θρά-κη και κατέβηκαν πρός τη Θεσσαλία.

Ολόκληρη ή Βυζαντινή Αυτοκρατορία άναστατώθηκε.

Αυτοκρατορικές διαταγές σταλθήκανε παντού, διατάσσοντας γενική εξέγερσι κατά των κουρσάρων.

Νά, πώς γράφει ένας άπλοϊκός χρονι-κογράφος της έποχής εκείνης τη δραμα-τική αυτή σελίδα της Ιστορίας μας:

«Υστερα γούν, περνώντας χρόνια πολ-λά, ήρθασι γραφές και χρυσόβουλλα από τό χέρι του Βασιλέα, λέγοντας πώς κουρ-σάροι περιόσοι και φοβεροί, που τους έ-λέγασι Ταραγωνάτες, με άρματα και φουσάτα διαλεγτά ήρθασι νά έπάρουσι τές χώρες του Βασιλέα! και ό Βασιλέας,

έστώντας και νά πάρη σε μεγάλο φόβο αυτούς τους πειρατές, έστειλε γραφές και μυσλειατά σε όλες τές χώρες της Ρούμελης και Μωρέως, παργγέλλοντας νά άρματωώσι έλοι, γέροι και νέοι, και νά έρθουσι βιαστικά καταπάνου στους κουρσάρους! και όποια χώρα άκούσει τους βασιλικούς όρισμούς και θαστάξει άρματα στους Ταραγωνάτας, νά μη πλε-ρώνη κανένα δόσιμο και νά κυβερνιέται από κεφαλιού της, παίρνοντας πολλά χα-ρίσματα βασιλικά και χάρες και δωρε-ές. Και έλοι άκούσασι τους βασιλικούς όρισμούς και άρματωήκασι έως τρεις χιλιάδες ψυχομέτρι, Έπαχτίτες, Γαλαξει-διώτες, Λοιδορικιώτες και άλλοι χωρια-νοί και έδράμασι κατά πάνου στους κουρ-σάρους! και έρχάμενοι στον κάμπο του Ζητουνίου, δεν έσυμφωνήσασι διά τους κεφαλάδες, και ύβρισθήκασι άδιάντροπα, και ύστερα έσκορπισθήκασι και όλιγο έ-λειψε νά έρθουνε στα χέρια! και οι Γα-λαξειδιώτες έπήγασι στη δούλευσι του κύρ 'Ανδρέα, που ήτανε ένας από τους πρώτους κεφαλάδες του Βασιλέα, και έ-κάμασι δυό πολέμους καλούς, σκοτώ-νοντας περισσους κουρσάρους! και ύστε-ρα έσκορπισθήκασι και ήρθασι στο Γα-λαξειδί με πολλά δώρα του κύρ 'Ανδρί-κου! και ύστερα οι κουρσάροι διά την ά-συμφωνίαν και τές διχόνοιες των Γραι-κών άνεμπόδιστα έμπήκασι και έσκλη-βάσασι χώρες περισσες και τά Σά-λονα...»

«Διά την άσυμφωνίαν και τές διχόνοιες των Γραικών...» γράφει ό καύμενος ό χρονιογράφος!

Η αιώνια, δηλαδή, Ιστορία του γένους μας.

«Αντί νά είνε ένωμένοι, την ώρα του φοβερού κινδύνου, επιάνονταν για τό ποιος θα γίνη... άρχηγός!

Τό αποτέλεσμα; Οι Καταλάνοι έκυρί-ευσαν την Άττική, κατέλαβαν τό δουκά-το των 'Αθηνών και επί δεκαετηρίδες ό-λόκληρες τό κράτησαν, επιβάλλοντας τό φοβερό τους ζυγό στους δύστυχους Χρι-στιανούς...»

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

Έξυπνα και κουτά

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΒΑΣΑΝΟ

Η κυρία έτελείωσε τό ντυσίμό της και κατέβη για νά μη σ' αυτοκινήτο, μέσο στο όποιο την περιμενε ό άντρας της.

Μά πώς είσαι έτσι, καύμενε, αβύ-ριστος!...

Ξυρίστηκα, άγάπη μου, την ώρα, που άρχισες νά ντύεσαι!... Ός που νά τελειώσης όμως, φυτρώσανε τά γένειά!

ΑΥΤΟΣ ΔΙΝΕΙ... ΓΡΟΘΙΕΣ.

Ο δάσκαλος στους μαθητάς:

Τό καλλίτερο και ήθικώτερο πράγ-μα είνε νά δίνη κανείς παρά νά παίρνη άπ' τους άλλους.

Ενας μαθητής πετιέται:

Τό ίδιο λέει κι' ό μπαμπάς μου!

Τί δουλειά κάνει ό μπαμπάς σου, παιδί μου;

Είνε μποξέρ!

ΚΟΜΠΛΙΜΑΝ

Ενας νέος πρός μίαν νέαν ήλικίας 16 έτών:

Δεσποινίς, είσθε πολύ ώραία και δροσερή σαν ένα δε κα ε ε α ε τ έ ς τρι-ανάφυλλο!...

ΚΑΛΗ ΙΔΕΑ ΕΙΧΑΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΩΝ

Τά δυό μικρά άδελφάκια συναντώνται μέσα στον κήπο τό μεσημέρι.

Τό ά γ ό ρ ι: Παίζομε τον μπαμπά και τά μαμά!

Η κόρη: Όχι! Η μαμά είπε νά κάτσωμε ήσυχα και νά μην τσακωθούμε!

Ο ΦΡΑΚΟΣ ΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΥΡΙΓΜΑ ΕΧΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο πιο γνωστός ήχος στην βιομηχανία είνε, πιθανόν, τό σφύριγμα των σιδηρο-δρομών — ή «φωνή της άτμομηχανής» — με τους διάφορους ήχους του.

Γιά πρώτη φορά, τό σφύριγμα μπήκε σε χρήση στα τραίνα έδώ κι' έναν αιώνα, στο Λέιτσεστερ της 'Αγγλίας, έξ αίτίας μιας συγκρούσεως ενός τραίνου μ' ένα άμάξι. Στο μέρος εκείνο τοποθετήθηκε ένα μηχανήμα με μίαν «άτμοσάλπιγγα», που την χειριζόταν ένας ειδικός υπάλλη-λος μόλις πλησίαζε τό τραίνο. Τό προει-δοποιητικό σφύριγμα της άφίξεως του τράινου είνε τό πρώτο στοιχειώδες σφύ-ριγμα. Κατόπιν τό σφύριγμα χρησιμο-ποιήθηκε για τη συνεννόησι του οδηγού της άτμομηχανής με τους σηματοδότες. Σε μία μόνη κεντρική σιδηροδρομική γραμμή της 'Αγγλίας υπάρχουν 150 δι-αφορετικά σφύριγματα.

ΠΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΘΕ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΥΣ

Ο πλοίαρχος Φράνκ Α. Σόου διηγεί-ται μίαν άθρεντική Ιστορία για τρεις ά-μερικανικούς του άποικιακού στρατού στην 'Ινδία, οι όποιοι ταξείδευαν με τό τράιλό του κι' έψαχναν σε όλα τά διαμε-ρήματα της πρώτης θέσεως νά θρούν άρματα τέταρτο επιβάτη για... νά παίξουν καρτέ! Τόν μόνο κατάλληλο επιβάτη που ήθελαν, ήταν ένας άποικιοκρατικός ήλκι-μος άνθρωπος, τόν όποιον καθ' όλη την διάρκεια του ταξειδιού δέν είχε πλη-ρώσει κανείς. Όστόσο, με την γνωριμία του συνήψαν μαζί του οι τρεις αξιωματι-κοί, διαπίστωσαν ότι ήταν ένας ευχάριστος άνθρωπος και καλός παίκτης.

Την τελευταία μέρα του ταξειδιού ό ά-μερικανός αυτός επιβάτης έπεσκέφθηκε τά διαμερίσματά τους τους τρεις αξιω-ματικούς κι' άφού τους ευχαρίστησε για την τιμή που τούκαμαν νά δεχθούν την ντροφή του, στο τέλος του είπε νά ήθελαν έκ μέρους του ένα σουβενίρ. Μεί-νον τον τρόπον αυτόν ήθελε νά δείξη την εκ-τίμησή του και την ευγνωμοσύνη του για τό ευχάριστο ταξείδι που τού χάρισε ή ντροφή τους.

Και τους έδωσε από έναν σφραγισμένο φακέλλο, τόν όποιο τους είπε ν' άνοίξουν όταν θ' άποβιάζονταν στο λιμάνι του παραρισμού των. Φαντασθήτε τη χαρά των αξιωματικών όταν άνοίγοντας ό καθένας τόν φακέλλο του είδε νά περιέχη από 20.000 λιρών!

ΡΤΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Τό μεγαλύτερο ύψος, στο όποιον έφτα-να τα χαρταετός, είνε 5.642 μέτρα.

Τό πείραμα έγινε τόν περασμένο χρό-νο στο 'Αστεροσκοπείο του Κυανού 'Ο-ρι της Μασσαχουσέτης, με σκοπό νά μετρωθή ή μετεωρολογική κατάστα-ση διάφορα ύψη. Η θερμοκρασία στα 2.000 μέτρα ήταν 10° C, ήτοι 50° F. Άλλα φυσικά φαινόμενα καταγρά-φησαν από ένα αυτόματο μηχανήμα που ήταν προσαρτημένο στον χαρταετό, και την άνύψωσι του χαρταετού χρη-σιμοποιήθηκε άντί σπάγγου σύρμα.

Ο χαρταετός ήταν κίλος όπως τά πτηνά των πουλιών. Ζύγιζε δυό όκάδες μαζί με τό σύρμα του 27 όκάδες.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Παρ' όλη την κρίσι που μαστίζει όλα άνεξαιρέτως τά Κράτη, τά Καλλιστεία εξακολουθούν τό... βιολί τους, πρός με-γάλην χαράν του ίδρυτού των κ. Μωρίς ντε Βαλέφ.

Εται την περασμένη βδομάδα έγινε ή... διαλογή των καλλονών στο Λονδίνο και εξέλεγη «Μις 'Αγγλία του 1935» ή Μις Μούριελ 'Οξφορντ, ή εικονιζόμενη ά-νωτέρω με τό κύπελλο στην άγκαλιά.

Είνε άναμφισήτητον ότι οι «πραγμα-τογνώμονες» δέν έπessαν έξω στην έκτι-μησι της όμορφιάς της μις Μούριελ.

□□□

ΡΟΛΟΙ ΑΠΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Στό «Λούστ-γκάρτεν» του Βερολίνου έχει τοποθετηθή έσχάτως τό άνωτέρω πρωτότυπο ρολόι. Ο δίσκος του είνε σχηματισμένος από πραγματικά λουλού-δια φυτεμένα, οι δέ μετάλλιστοι μαγνητι-κοί δείκτες του λειτουργούν κινούμενοι από μία συσκευή που είνε έγχωματομέ-νοι κάτω από την επιφάνεια της πρασιιάς.

Τό μοναδικό αυτό διακοσμητικό ρολόι έγινε έπ' ευκαιρία μιας βιομηχανικής έκ-θέσεως που άργανώθηκε και εξακολου-θεί ακόμη μέσα στο «Λούστ-γκάρτεν».

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΜΕ ΦΩΤΑΕΡΙΟΙ

Στά έργαστήρια της βιομηχανίας τοφ φωταερίου, στο Λονδίνο, έπινοήθηκε και — τό σπουδαιότερο — πραγματοποιήθηκε μία σπουδαιότατη άνακάλυψι: κατορθώ-θηκε, δηλαδή, ή λειτουργία των ραδιοφώ-νων με τό φωταέριο!

Αυτή ή έφεύρεσις είνε πολύ ενδιαφέρου-σα, γιατί τό 60 % των κατοίκων της Αγγ-λίας χρησιμοποιούν για φωτισμό τό φω-ταέριο.

Αφού πρώτα άνακαλύφθηκε ότι ένα μέταλλο, θερμαινόμενον με φωταέριο, μπορεί νά παράγη ήλεκτρικό ρεύμα, όταν τοποθετηθή με την άκρη του έφαπτομένη στην άκρη ενός άλλου μετάλλου διαφο-ρετικής ποιότητας και τό όποιο είνε δρο-σερό, οι μηχανικοί τώρα πειραματιζόμε-νοι με διάφορα μέταλλα, προσπαθούν νά παραγάγουν ήλεκτρικό ρεύμα όσο τό δυ-νατόν φτηνό. Έλπίζουν δέ ότι θα μπορέ-σουν νά προμηθεύσουν στις έταιρείες ρα-διοφώνων συσσωρευτάς φωταερίου, με τους όποιους νά λειτουργούν τά ραδιό-φωνα.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΧΡΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

Οι Ιστοί των άραχνών χρησιμοποιούν-ται για πολλές δουλειές. Δίχως αυτούς, π. χ., οι άστρονόμοι δυσκολεύονται πολύ νά κάνουν τους άκριβείς ύπολογισμούς των!

Όπως πολύ λίγοι άνθρωποι θα γνωρί-ζουν, οι φακοί των τηλεσκοπίων είνε ση-μαδεμένοι σε διάφορους τομείς με μερι-κές πολύ λεπτές γραμμές, οι όποιες στην πραγματικότητα δέν είνε παρά Ιστοί ά-ράχνης που μόρεσαν νά μεταφερθούν και νά κολληθούν εκεί κατά τόν έξής ά-πλούστατο, πρακτικώτατο και περίεργο τρόπο:

Με ένα πλατύ και ρηχό κουτί πασα-λειμμένο με θερμική πάχους ενός πόντου πλησιάζουν τόν άπλωμένο Ιστό της άρά-χνης και τόν κολλούν στο θερμικό όπως είνε. Κατόπιν τόν μεταφέρουν και τόν έ-πικολλούν στον φακό, καθαρίζοντας προ-σεκτικά τό θερμικό. Οι άστρονόμοι κατα-φεύγουν στους συμμετρικούς Ιστους της άράχνης, γιατί με κανέναν άλλον τρόπο δέν μπορούν νά κάνουν έπάνω στον φακό τόσο λεπτές και ευδιάκριτες γραμμές, ό-πως χρειάζονται νά είνε.

ΟΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ

Η πρώτη Γεωγραφική Έταιρεία ίδρύ-θη στο Παρίσι τό 1821 από τόν διάσημο γεωγράφο Μάττεμπουν. Η δευτέρα στο Βερολίνο τό 1828 και ή τρίτη στο Λον-δίνο.

Γεωγραφικές Έταιρείες ιδρύθηκαν κα-τόπιν στην Φραγκφούρτη τό 1836, στην Δανία τό 1845, στην Πετρούπολι τό 1846, στην Νέα Υόρκη τό 1856, στη Γενεύη τό 1858, στη Λειψία τό 1861, στη Δρέσδη τό 1863, στο Κίελο τό 1867 και στην Φλωρεν-τία τό 1869.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η ιστορία αποδεικνύει ότι σκιώδης αναστατώθηκε το ελληνικό θέατρο επί τρεις μέρες συνεχώς κι' επεξεργάσθη μάστιγα και συλλαλητήριο, σου στο φάλλο. Ο βιεννέζικος θιάσος ήρθε κι' έρχισε τις παραστάσεις του θριαμβευτικώς το περασμένο Σάββατο, παρ' όλες τις... π α ρ α - τ τ α ε ι ς τών 'Ελλήνων ήθοποιών.

Το κράτος τούς την έσκασε και πάλι, κατά το γνωστόν σύστημα που ακολουθείται πιστώς στην Ελλάδα σε όλα εν γένει τα ζητήματα. Όταν εσημειώθηκε η εξέγερσις των ήθοποιών ο αρμόδιος ύπουργος έδηλωσε ρητώς και κατηγορηματικώς:

— Ο βιεννέζικος θιάσος δεν θα έλθη!... Έπέρασε λίγος καιρός. Οι ήθοποιοι έμειναν με την εντύπωσι ότι ενίκησαν. Και ξαφνικά, στίς έφημερίδες έδιάβασαν:

«Το προσεχές Σάββατον, έναρξις των παραστάσεων του βιεννέζικου θιάσου». «Ετσι οι ήθοποιοι μας εύρεθησαν πρό τελεσμένου γεγονότος και το έπεισδον έθεωρήθη ληξάν!»

ΕΛΛΗΝΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Με τα πολλά θέατρα που έγιναν εφέτος, παρετήρηθη ότι... έσώθηκαν οι συγγραφείς. «Η, αν δεν εσώθηκαν ακόμη, άσφαλως θα σωθούν, χωρίς όμως—φού!—... σ ω θ η και το ελληνικόν θέατρον. Μέσα στην εποχή αυτή της γενικής κρίσεως, λοιπόν, πρόκειται να σημειωθή εφέτος και κρίσις συγγραφέων. Οι θιασάρχαι, ύποχρεωμένοι για να συναγωνισθούν τα άλλα θέατρα, ν' ανεβάσουν συχνά νέα έργα, αντιμετώπιζον την έλλειψι συγγραφέων, γιατί όλοι σχεδόν έδωσαν έργα. «Ετσι, αν δεν παρουσιασθούν νέοι συγγραφείς—δηλαδή φ υ ν τ α ν α κ ι α όπως συνήθως θά δώσουν και πάλιν έργα, προσπαθώντας να ικανοποιήσουν την ποσότητα εις βάρος της ποιότητος! Ένας φαύλος κύκλος δηλαδή, ο οποίος έχει ως αποτέλεσμα να ελαττώνεται ο... κύκλος των θεατών.

ΧΤΕΣ, ΣΗΜΕΡΑ, ΑΥΡΙΟ»

Εφέτος η τακτική έτησία κωμωδία του κ. Θ. Συναδινού με τον τίτλο «Χτές, σήμερα, αύριο» δεν είχε την επιτυχία που επερίμεναν όλοι. Ο κ. Συναδινός έπεσε έξω και έτσι το έργο του καταδικασθέν από το έκτακτον και άηλές στρατοδικεϊον των κριτικών, αλλά και από τους ένορκους—ήτοι τούς θεατάς—κατέβηκε τρεις ήμερες μετά το ανέβασμά του.

Και όπως συμβαίνει με τις θεατρικές επιτυχίες, το έργο αυτό έδωσε λαβήν για δημιουργίαν πνεύματος και λογοπαγινίων. «Ετσι κάποιος ήθοποιός του θιάσου, έρωτηθείς πόσο θα παίξεται το «Χτές, σήμερα, αύριο», άπάντησε:

— Όπως είπες.

Δηλαδή:

— Χτές, σήμερα και... αύριο!

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Στους θεατρικούς κύκλους είνε γνωστός από έτιαν ένας τύπος φίλος των ήθοποιών, γνωστός υπό το όνομα «πλοίαρχος». Έλεγε ότι ήταν πλοίαρχος σε έμπορικόν καράβι, αλλά επί σειράν ετών δεν είχε κατέβει ούτε στον Πειραιά, δικαιολογούμενος πάντα ότι είνε «εξέμπορκος» γιατί επισκευάζει το καράβι!

Αυτό όμως δεν τον έμπόδιζε να λέγεται πλοίαρχος—έτσι και της εφημέρας—και να κάνει κάθε βράδυ παρέα με ήθοποιούς των οποίων είχε γίνει ευχάριστος φίλος.

Κάποτε, λοιπόν, αποφάσισε να κάνει ένα δώρο στους ήθοποιους ενός θιάσου, με τούς οποίους έτρωγε κάθε βράδυ μαζί. Το δώρο αυτό ήταν ένα αναπτήρας πολυτελείας, τον οποίον έχασε μυστηριωδώς ένα βράδυ ή κάτοχός του. Το ίδιο βράδυ όμως ο πλοίαρχος έδωσε τον αναπτήρα ο' έναν από τούς ήθοποιούς του θιάσου και του είπε:

— Άγαπητέ μου Γιάννη, θα σου κάνω δώρο αυτόν τον ώραϊον αναπτήρα. Θα σε παρακαλέσω μονάχα να μην ανέβης το ταϊγέρο σου μ' αυτόν μπροστά στο θίασο, γιατί μου τον έζητησαν και άλλοι και τον άρνήθηκα!

Το άλλο βράδυ ο αναπτήρας εξαφανιζόταν από την τσέπη του Γιάννη και έρχονταν στα χέρια του «πλοίαρχου», ο οποίος τον έδινε σε άλλον ήθοποιό, με την ίδια συστάσι όμως ανά μην άναβα μπροστά στους άλλους.

Ετσι, σε διάστημα δέκα ήμερών, ο αναπτήρας είχε γίνει δώρον κατά τον ίδιο τρόπο σε όλα σχεδόν τα μέλη του θιάσου.

Ένα βράδυ όμως ο τελευταίος κάτοχος έλη, σμόνησε τη σύστασι να μην ανέβη μπροστά στους άλλους κι' έβγαλε τον αναπτήρα ενώπιον όλων για ν' άναβη.

Τότε μια φωνή άκούσθηκε από το στόμα όλων των παρευρισμένων:

— Ο αναπτήρας μου!

Καταλαβαίνετε βέβαια τι έγινε! Εύτυχος έτι ο πλοίαρχος έπαισε... ν' αποπλεύσει για ν' αποφυγή τα ευχαριστήρια του δώρου του!

μια μεγάλη πρωτοτυπία για επιθεώρησι είνε το τραγούδι της Κοκκαϊνομανούς, (μουσική του γνωστού για τις επιτυχίες του Ντ. Άντζελις) ή έφετεινή μεγάλη δημιουργία της έκλεκτης ντιζέ δίδος Σοφίας Βέμπο στο «Άνω Κάτω».

Τη Βέμπο έξερμε για μία από τις καλύτερες ντιζές μας, μάς απέδειξε όμως ότι έχει και δραματικό ταλέντο αξιοσημείωτο.

Ο τύπος της κοκκαϊνομανούς είνε μία δημιουργία που θα την εξέλεγε και ή μεγαλύτερη ήθοποιός της πρόζας.

Η Βέμπο δεν παίζει απλώς: ένσαρκώνει τον τύπο της κοκκαϊνομανούς, υποφέρει πραγματικά και δικαιότατα άποσπ κάθε βράδυ ζωηρότατα τα χειροκροτήματα του κοινού.

Είνε μάλιστα τέτοια ή φυσικότης της, ώστε γνωστότατος εισαγγελέως έβαλε στοίχημα μ' έναν άνωτερον δικαστικόν πως ή Βέμπο παίρνει... πραγματικά κοκκαϊνή επί σκηνής. Ένωείται ήτι το στοίχημα τάχως και το άνέκδοτο από τούς δικαστικούς κύκλους διαδόθηκε στους δικηγόρους, κι' άπ' αυτούς κάνει πιά τον γύρο των Αθηνών.

ΤΑ ΤΟΥΡΝΕ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Η ελληνική πρεσβεία του Καίρου είδοποίησε τας άρχάς εδώ να μη δίνουν εύκολα άδειαν με ταβάνεως ελληνικών θιάσων στη χώρα του Νείλου και τούτο προς άποφυγήν της... νεύλας που περιμένει τούς πιο άδούτους οικονομικούς. Υπάρχουν πολλοί θιάσοι που σχηματίζονται με βάση την ελληνικήν επιπολαϊότητα και ξεκινούν με τα νούλα της μεταβίβασης μόνον, γιατί οι περισσότεροι γυρίζουν άναυλα.

Η βάσις της έπιχειρήσεως είνε ή έξής: «Αν πάμε καλά, θα πάσωμε λίρες και θα περάσωμε φινά. Αν δεν πάμε καλά, τότε το προσένοιο θ' αναλάβη να μάς στείλη πίσω.

Όπερ και συμβαίνει συνήθως. Φαίνεται όμως ότι το κακό έχει παραγίνει και γι' αυτό ή ελληνική πρεσβεία απέστειλε το σήμα του κινδύνου για λογαριασμό όλων.

Στην χώρα του βάμβακος δεν υπάρχει—αλλοίμονο—βαμβακόσπορος για τούς ελληνικούς θιάσους.

ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Και έπειδή ο λόγος περί Αιγύπτου, άξιζει να γραφή κανείς δυο λόγια για το ελληνικόν θέατρον τριτόμενον κοινόν της χώρας αυτής.

Ο κόσμος της πλατείας και των θεωρείων είνε, φυσικά, άφονος, λεπτός και διακριτικός. Μεταδόν σημειών όμως το θεατρικόν κοινό της Αιγύπτου είνε ή γαλαρία!

Η τυραννία της γαλαρίας στην Ελλάδα—περιορισμένη στη συχνή χρήση της άναφής—ως «κόλλο»—δεν είνε τίποτε μπροστά στην πραγματική τυραννία της γαλαρίας των θεατρικών της Αιγύπτου. Εκεί ή γαλαρία άσκει έλεγχον όχι πλέον επί των παιζομένων έργων, αλλά επί της ιδιαιτικής ζωής των θεατών της πλατείας.

Μόλις θα μπη στην πλατεία ένας κύριος με την κυρία του, άκούγεται άμέσως μία φωνή από τα ύψη:

— Ώ! Καλώς τον κύριο Νικολάκη! Δεν μάς λές, κύριε Νικολάκη, τι ήβλεσε έχτες το βράδυ στις έφτά, στον τάδε κήπο, με εκείνη τη μικρούλα την Ξανθεία;

Ο κ. Νικολάκης κάνει ότι δεν καταλαβαίνει. Η φωνή όμως έσκαλοθυβεί:

— Μην κάνης τόν άνήξερο! Έσένα το λέω, με το μαύρο σακάκι που κάθασαι τώρα με την καμμένη τη γυναίκα σου που δεν ξέρει τίποτα από τα καταρρώματα σου.

Κατόπιν μπαίνει άλλο ζευγάρι. Και άκούγεται άλλη φωνή:

— Ώ! Ο κ. Βασιλάκης! Πώς πήγε το γλέντι έχτες το βράδυ στο καμπρέ, που τάπασες όλα...

Και το... βιολι έσκαλοθυβεί.

Κάθε θεατής εισερχόμενος στο θέατρο, θα άποστή τα άποκαλυπτήριά του από τούς ιδιωτικούς ντετέκτιβς της γαλαρίας, οι οποίοι δεν φέρονται ούτε των κυριών.

Κοθώς καταλαβαίνετε, βέβαια, δημιουργείται μία κατάσταση άνυπόφορη, ή οποία άναγκάζει πολλούς θεατάς ν': μην πηγαίνουν καθόλου στο θέατρο, για να μη γίνουν... θέατρο οι ίδιοι.

Πρό τριών ή τεσσάρων ετών το κακό είχε παραιώνη τόσο, ώστε κανείς δεν έτόλμασε να παύσει στο θέατρο. Η πλατεία και τα θεωρεία ήταν έβια κάθε βράδυ και μόνον ή γαλαρία γεμάτη με θιασάρχαις άποφάσεις να κλείση τη γαλαρία. Έβαλε σχετική είδοση στις έφημερίδες ότι ή γαλαρία έκλεισθη και τότε όλος κόσμος έσπευσε να γεμίση το στάδιο του θεάτρου, άφήνων στεναγμόν άναστροφής από τον μα της κενής γαλαρίας.

Ας ελπίθα ευχαριστημένοι λοιπόν.

Η γαλαρία των άθηναικών θεάτρων είνε διακριτική και οδύποτε άναμνηστική στα ιδιωτικά των θεατών. Έισαγε γι' αυτό τα ξέρει... Έισαγε όμως και από λεπτότητα.

ΤΟ ΚΛΕΙΣΜΑ ΑΡΙΘ. 1

Αιγάπη που σκολύνει

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

ΥΠΟ

ΛΟΥΤΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Δεν έρχεσαι να κάνης το μπάνιο σου; Έγώ είχα άνέβει πάνω σ' ένα από κείνα τα ποδήλατα που είχε άνεβη χτές ή άμερικανοπούλα και χαιρετούσε όλον τον κόσμο. Ξέρεις, με πήραν από πίσω δεκαμία δεκαρία μ' δεν μπορέσανε να μ' έφτάσουνε. Πάω τώρα να κάνω ένα ντούς. Θ' ανταμώσωμε σε λίγο στην «Ταβέρνα».

Απομακρύνθηκε τρέχοντας, από τη θάλασσα μέχρι την πλατεία. Είχε την καρδιά έλαφρεια σαν το καναρίνι την άνοιξη, εύτυχισμένη, γιατί είχε ήδη το μυστικό της, είχε άρχισει να μπλέκεται σε μιάν έρωτική ιστορία.

Όλες οι έρωτικές ιστορίες, ακόμα και οι πιο άνόητες, είνε θείες μέσα στη συννεφιασμένη τους αύγη.

Ήταν εύτυχισμένη ή Σίλλη, γιατί ένωθε ότι μπήκε μέσα στο ρυθμό της ζωής της μαγικής εκείνης πόλεως, στην οποία θά ήθελε να μείνη αιχμάλωτη για κάμποσο καιρό.

Πόσες μέρες ήταν που είχαν έλθει; Έκατό ή μία; Είνε τόσο εύκολο να μπλέκεις στο παιχνίδι των νέων γνωριμιών, στα γεύματα με μουσική, στα χορευτικά τσάνια, στις διασκεδάσεις της άμμουδιάς, στις θριαμβευτικές χοροεσπερίδες!

Σ' έναν άνδρα χρειάζονται δέκα ήμερες να μάθης άδριαστα κάποιο όνομα από εκείνους που κάθονται στο διπλανό του ξενοδοχείου, στην γυναίκα όμως άρκοον έλκοι τέσσερις ώρες για να τά ξέρη όλα να γίνη φίλη σε δέκα, έχθρη σε έκατό, να ξέρη σε ποιά κατηγορία ανήκουν οι κυρίες που κάθονται δίπλα της και ποιους άναποδν.

Στην πλάξ έκανε την έπίδειξι της μ' ένα μαγιό ριγέ.

Στο έστιατόριο φοροδσε ένα λινό κοντό παντελονάκι κι' ένα μαντήλι γαλάζιο στο λαιμό. Έμοιαζε με αγόρι με τα κοντά κατσαρά μαλλιά της, τα άδύνατα γόνατα, τα λεπτά πόδια.

Κάτω από τις σκιερές και δροσερές καρέκλες από τις οποίες διακρίνονταν τριών ή τεσσάρων τοπεία σε τρία χρώματα, κίτρινο, γαλάζιο, πράσινο, ή άμμος, ή θάλασσα, ή κήποι, προγευμάτιζε ο άριστοκρατικός κόσμος, με τα πόδια γυμνά, παντελονάκια ή μαντά, σε μιάν εμφάνισι ύποκριτικής άνδρας. Θρίαμβος της άνηρωτικής έπιπολής, ψημένης από τον ήλιο, χρώμα καυκάσιον ψωμιού.

Περνώντας ανάμεσα από τα τραπέζια, κονιστή, ποζάτη, χαμογελούσε ή Σίλλη, χαιρετώντας με το κεφαλάκι της καλύτερά και δεξιά.

Ένα άπλο νεύμα χαιρετισμού στη Σίλλη, που φορούσε μιά πιτζάμα με το μονόγραμμά της κεντημένο στο στήθος, ένα χαμόγελο στο σύζυγο, τον κοντό και κύριο, με τα στρογγυλά γαλανά

μάτια. Μιά ματιά ρωμαντική στον διάσημο νευροσθενικό μουσικό, με τα δόλεια μαλλιά. Ένα βλέμμα στην πριγκήπισσα Μιντίβα, την άμερικάνικη κόκλα που είχε παντρευτή έναν πρίγκηπα Πολωνών. Μιά γρήγορη και πονηρή ματιά συμπαθείας στην ώραία Τζινέτα, το πιο διάσημο μανέκν του Μιλάνου, με το ύπεροχο κορμί που φορούσε την τελευταία κρεασιόν μόδας του οίκου της.

Η συμπάθεια της Σίλλης άπλωνόταν σε όλον τον κόσμο, άκόμα και στην Τζινέτα, που έκτος από τα μοντέλλα, είχε φέρει μαζί της και το φίλο της, τον ώραϊότερο νέο της πλάξ, ο οποίος είνε ένα τέτοιο ύφος, που νόμιζες ότι δεν τον ένδιέφερε τίποτα από όλο εκείνο το περιβάλλον.

—Με διασκεδάει πάρα πολύ αυτό το άνακάτωμα, έλεγε συχνά στη Νέρα ή Σίλλη, ή οποία θά προτιμούσε ένα περιβάλλον πιο ήσυχο.

Μετά το πρόγευμα οι δυο φίλες σταμάτησαν λιγάκι στο μικρό άφρικανικό μπάρ, όπου ένας μαυρός με φαρδεϊά γαλάζια μεταξωτά παντελόνια τούς έσερβιρισε τόν καφέ.

—Εσύ δεν καταλαβαίνεις τίποτα, είπε άστειευόμενη ή Σίλλη. Άκριβώς αυτή ή άτμόσφαιρα που είνε καυωμένη από χίλιους διάφορους κόσμους, μου χρησιμεύει για διεγερτικό.

—Δεν χρειάζονται τόσα πολλά πράγματα για διεγερτικό, φτάνει να δουλέψη λιγάκι ή φαντασία σου, άπάντησε ψυχρά ή Νέρα. Κατά βάθος συναντά κανείς πάντα τον ίδιο κόσμο σε κάθε μεγάλο ξενοδοχείο, τούς ίδιους σνόμπ, που γυρεύουν να διασκεδάσουν και που άγνοούν την πραγματική χαρά της ζωής. Γι' αυτούς το πάν εδώ είνε ένας καλός «Μαϊτρ-ντ'Οτέλ» και ένα μπάρ, για ν' άπολαύσουν τη θάλασσα της Βενετίας.

Η Σίλλη δεν την άκουε πιά. Έπρόσθεξε και μελετούσε κάθε κίνησι της ήθοποιού με τα κόκκινα μαλλιά, που ήταν ξαπλωμένη στην άπέναντι πολυθρόνα.

Η Σίλλη ήταν περίεργη να μάθη τη ζωή της, την οποία φανταζόταν γεμάτη ιστορίες ά λα Ντεκομπρά.

Ένα πρωί που είχε συναντήσει την Ι. δια αυτή κοπέλλα στην πλάξ συνοδευόμενη από ένα νεαρό, την άκουσε να του λέη λόγια που θά μπορούσε να τά πημόνο μιά πρωτόπειρη και άξέβγαλτη μικρούλα.

Η Νέρα εεσήκωσε τη Σίλλη να πάνε ν' άναπαυθούν.

Σε λίγο, στο ξενοδοχείο, ενώ ή Νέρα γτένιζε τα μακρυά μαλλιά της, έφριξε στη φίλη της ένα πειρακτικό έρώτημα:

—Αδύνατο να μην έξης άκόμα κανένα κανούργιο φλέρο...

Η Σίλλη γέλασε δίχως ν' άπαντήση.

—Μην κάνης πιά άνοησίες, έσκαλούσθης ή Νέρα με σκληρότητα. Ξέρω καλά πόσο μετάνοιωσες για το μεγάλο θάρρος που έδωσες στον Κάρλο.

Πάνω στην όροφή χόρευε ή άντανάκλας της θάλασσας. Χόρευε και πίσω από τα κλειστά βλέφαρα της Σίλλης, μαζί

με το χαμόγελο μιάς άνδρικής φυσιογνωμίας...

Ήταν ένα όμορφόπαιδο, μ' άσημη βέβαια φυσιογνωμία, με κορμί όμως καλοφτιαγμένο. Ένα παιδί οικογενείας, από εκείνα που φεύγουν από το σπίτι τους άναζητώντας δόξες και πλούτη και που συνήθως τά όνειρά τους δεν πραγματοποιούνται. Για τον Σέργιο Νταλέφ όμως (αυτό ήταν το πραγματικό μά και το καλ λιτεχνικό του όνομα), όπηρε μιά περιόδος πολύ ένθαρρυντική από έλπίδες επιτυχίας. Είχε κερδίσει σε κάποιον κινηματογραφικό διαγωνισμό κι' έφυγε για τη χώρα των άστέρων. Έπαιζε σ' ένα φίλμ, μ' έπειτα—άλλοιμονο—εχεάστηκε έντελως.

Εδέχθηκε το μοιραίο χτύπημα της άποτυχίας κι' άναγκάστηκε να γυρίση πίσω στον τόπο του, όπου τον έκεμεταλλεύθηκε για άρκετον καιρό κάποιος ίμπρεσάριος. Έπειτα όμως για να κατορθώση ν' άνταπεξέρχεται στα έξοδά του, ο Σέο γιος δοκίμασε λίγο από όλα, σχεδόν όλα τα τυχοδιωκτικά έπαγγέλματα.

Έγινε χορευτής βαριετέ, ντιζέρ, διευθυντής τζαζ. Δεν είχε όστόσο έντελως έκφυλισθή, δεν είχε μπλέξει άκόμα καμμία γρηά, πλούσια άμερικάνα, όπως έκαναν οι διάφοροι συνάδελφοί του.

Τώρα ικανοποιούσε τη μεγάλη του δίψα να ζή ανάμεσα σε έκλεκτό άριστοκρατικό κόσμο, κάνοντας τον έπαγγελματία χορευτή και τραγουδιστή μέσα στο μεγάλο ξενοδοχείο.

Με τον τηλεβόα στο στόμα του, ο Σέργιος τραγουδούσε:

—Toujours l' amour, partout l' amour.

Στο κατώφλι της σάλας του μπριτζ παρουσιάσθηκε ή άρεσωνή έσπονίς, με τα κομμένα μαλλιά, τα κοντά παντελονάκια, το μπλε μαντήλι στο λαιμό, το δεμένο υπέρσ φιόγγο.

Η ματιά του Σέργιου ήταν γλυκειά, άπαλή, κινηματογραφικώς έκφραστική. Και το στόμα του έσπεφερε τα λόγια του τραγουδιού με πάθος.

Ο κόσμος χόρευε στην ταρατά, όπου δινότανε το τσάι. Η θάλασσα, άσπριζε λίγο-λίγο. Κορίτσια με πιτζάμες, που μοιάζανε σε ναυτάκια με τα μπλε παντελονάκια τους, περπατούσαν στην ήρεμη πλάξ, την κλειστή για όλους τούς έλλους, λέε και σ' αυτήν είχαν άποκλειστική κόπτηα μονάχα οι έρατευμένοι.

Όλα αυτά φαινότανε στα μάτια της Σίλλης ευχάριστα, κουψά, ώραία. Της φαινόταν ότι τη στιγμή εκείνη βρισκότανε μακριά, πολύ μακριά από τη συνθησιμένη ζωή.

Ο Σέργιος σταμάτησε το τραγούδι και την προσκάλεσε να χορεύουν.

—Γιατί άργήσατε τόσο πολύ; Σας περιμένα με τόσο αγωνία...

Της μιλούσε στον πληθυντικό και σ' έναν τόνο στομφώδη, έπιτηδευμένο, θεατρικό. Της φάνηκε πιο ελκικρινής όταν έπρόσθεσε, φιλόντας άπασα τα μαλλιά της:

—Σας άγαπώ, σας άγαπώ τόσο πολύ!

Της μιλούσε στον πληθυντικό και σ' έναν τόνο στομφώδη, έπιτηδευμένο, θεατρικό. Της φάνηκε πιο ελκικρινής όταν έπρόσθεσε, φιλόντας άπασα τα μαλλιά της:

—Σας άγαπώ, σας άγαπώ τόσο πολύ!

Της μιλούσε στον πληθυντικό και σ' έναν τόνο στομφώδη, έπιτηδευμένο, θεατρικό. Της φάνηκε πιο ελκικρινής όταν έπρόσθεσε, φιλόντας άπασα τα μαλλιά της:

—Σας άγαπώ, σας άγαπώ τόσο πολύ!

“Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκα από την έγνοια μου για σάς.
“Η Σίλλη χαμογελούσε ευχαριστημένη. Δεν ήξερε καλά—καλά γιατί δεχότανε το κόρτε αυτό του νέου.
Είχε αρχίσει να σκέπτεται τον Σέρ-γιο την επομένη που έφτασε στη Βενετία.
“Ήταν καθισμένη σε μιά απόμειρη γωνιά της ταράτσας θλιμμένη, απογοητευμένη, όταν εκείνος εμφανίστηκε ξαφνικά να τη ζητήσει να χορέψουν και σε λίγο της έλεγε:

—Τό ξέρετε πώς είσθε χαριτωμένη; Δεν είσθε όμορφη μ’ είσθε ή πιο ενδιαφέρουσα γυναίκα από όσες έχω συναντήσει. Μπορείτε να με πιστέψετε, γιατί από έμπορες γυναίκες έχουν δη έμένα τα μάτια μου πάρα πολλές τότε που ήμουνα στην Αμερική.

Δε ρώτησε καθόλου αν ήσαν τα λόγια του αληθινά. Την ενδιέφερε ότι είχε μιά όποιαδήποτε κατάκτηση πάνω σ’ εκείνη την ταράτσα και απέναντι από την καταγάλανη θάλασσα.

—Και σεις, Σίλλη, μ’ αγαπάτε; Λιγάκι, τουλάχιστον; Με συλλογισθήκατε καθόλου τη νύχτα;

—Ναι, πολύ... του απάντησε κυττάζοντας τον μέσα στα μάτια.

“Ελεγε ψέματα και τώξερε.

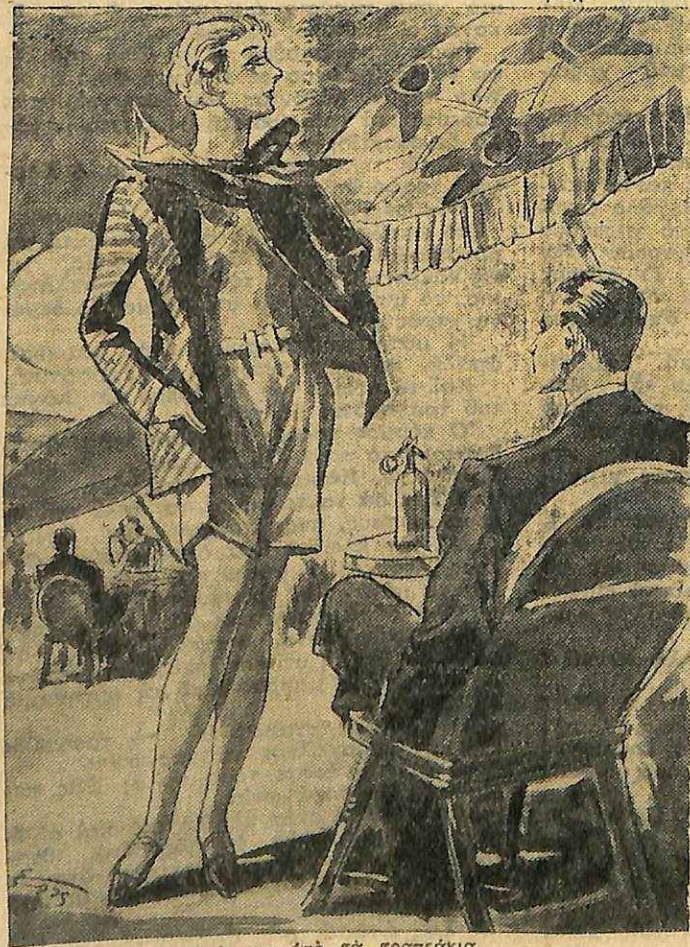
Τον είχε σκεφθή τόσο πολύ λίγο, και μάλιστα απρόσωπα. Τής ήταν ευχάριστο όμως να δίνει στους νέους τέτοιες απαντήσεις που να τους ρίχνουν σε μιά βαθειά συλλογή ανησυχίας.

—Δεν θάρρη ή φίλη σας σήμερα;

—“Οχι. Προτιμώ να ξανακάνη άλλο ένα μπάνιο αυτή τη στιγμή.

—Κι’ εγώ προτιμώ να μην την βλέπω. Ήλπιωσας προσβάλλει αυτό που λέω ότι δεν μπορώ να την υποφέρω;

—“Α, είναι πολύ καλή. Θά έκανε ό,τι

Περνώντας ανάμεσα από τα τραπέζια, έβουιστή, ποζάτη, χαμογελούσε η Σίλλη...

δήποτε για να μ’ ευχαριστήση.

—Σας μοιάζει τόσο λίγο!

—Είπε ένα σοβαρό κορίτσι.

—Δεν έχω καθόλου εμπιστοσύνη στις σιγανοπαπαδίτσες.

“Ο Σέργιος είχε καταλάβει ότι η Σίλλη απόφευγε να αναφέρει τη Νέρα ως φιλενάδα της, σαν να ντρεπότανε.

Τα δάχτυλά του σφίξανε τα δάχτυλα της Σίλλης.

—“Εχω μιά τρελλή επιθυμία, να σάς δώσω ένα φίλι! Δεν έρχεσθε απόψε στην ταβέρνα; Δίνουν χορό έως τα μεσάνυχτα. Θά μπορούσαμε να τ’ οκάσωμε για λίγο και να περιπλανηθούμε μέσα στον κήπο. Θέλω να σάς σφίξω μιά στιγμή, μιά στιγμή μόνον! μέσα στην αγκαλιά μου. Μιλούσε έτσι, σαν να του είχαν δώσει ν’ απαγγείλη κανένα ποίημα.

—Θά πάω το βράδυ στον κινηματογράφο, απάντησε η Σίλλη. “Α, μ’ άρεσει πάρα πολύ ο κινηματογράφος! Χθές είδα ένα θαυμάσιο Βιεννέζικο φιλμ, τη «Μασκέραντε».

“Ο Σέργιος είχε τα προσωπικά του με τον κινηματογράφο και δεν τον χώνευε.

—“Ω! είπε με αδιαφορία, έμένα δεν με διασκεδάζει πιά ο κινηματογράφος. Ξέρω τόσο καλά τα παρασκήνια των φιλμ!

“Ελάτε, τουλάχιστον, στο—μπάρ, μετά τον κινηματογράφο. Είναι τόσο όμορφο!... “Ερχεται ο καλλίτερος κόσμος. Χορεύει κανείς ως το πρωί...

—Σύμφωνοι. Θάρρω με τη Νέρα. “Αλλά θά είμαστε μόνες, χωρίς άνδρα στο τραπέζι μας.

—Τι πειράζει; Θά σάς χορεύω εγώ δολο το βράδυ... Σας αγαπώ, Σίλλη.

... ..

Στο διάλειμμα κάθε χορού η Σίλλη έτρεχε και πήγαινε να δη τι κάνει η Νέρα. Μόνη εκείνη, καθόταν και κυττούσε γύρω της ήσυχά—ήσυχά. Πού και πού αντίλασσε μόνον καμμιιά κουβέντα με κάτι διπλανές της Βενετσιάνες, που τις ήξερε να περνούν τις ημέρες τους μεταξύ άμμου και ήλιου και να περιμένουν τα νέα ραντεβού τους, μιλώντας αποκλειστικά για έρωτα.

“Η Νέρα φαινότανε πολύ ήρεμη την ημέρα εκείνη, αδιαφορη, ασύλτευτη από τη θέσι της. Τότο πολύ, που η Σίλλη μόλις τελείωσε ο χορός, χωρίς να την υπολογίσει, έφυγε μαζί με τον Νταλέφ για το γήπεδο του τένις.

“Εκεί ένας “Αγγλος μάθαινε τένις σε μιά λεπτή και ψηλή νέα, που ηθοούσε άριστερά και δεξιά για να χτυπήση την μπάλα. Κάθισαν μπροστά στο ουρμάτινο διχτυωτό και κύταζαν.

Τής άρεσε τόσο πολύ αυτό το παιχνίδι γιατί έβλεπε πώς μέσα στις κινήσεις φαινότουσαν τόσο διακριτικά οι γραμμές του κορμιού.

“Ειλαίρετικά όμως η νέα εκείνη είχε ένα υπέροχο σώμα.

[(“Η συνέχεια στο επόμενο)]

Γιά να μαθαίνετε

“Η ιστορία των μπαλλονιών

Τα μπαλλονία είχε τόσο αρχαία, όσο και η ανακάλυψις της “Αμερικής.

“Όταν ο Κολόμβος αποβιβάσθηκε για πρώτη φορά στην Νότιο “Αμερική, είχε παρατηρήσει τους Ιθαγενείς ν’ αλείφουν με τον χυμό των λαστιχόδεντρων κάτι άργιλωδεις φόρμες. Όταν δέ ο χυμός έστερεοποιώταν, αποσπούσαν την κρούστένια αυτή ουσία από την φόρμα και την χρησιμοποιούσαν για μπιλιάρια ή δοχεία. “Επίσης είχε γεγονός ότι οι Ιθαγενείς κατασκεύαζαν ακατέργαστα μπαλλονία με τον ίδιο τρόπο. “Όποσδήποτε ή σύγχρονη μέθοδος της βιομηχανίας είναι σχεδόν απaráλλακτη.

Το μοντέλλο του σημερινού μπαλλονιού κατασκευάζεται από όξυά, πορσελάνη ή γυαλί και κατόπιν θωπίζεται σε ρευστό λάστιχο. “Επακολουθεί ένα δεύτερο λουτρό—σε κρύο νερό, το λάστιχο που περιβάλλει τη φόρμα στερεοποιείται και θγάνει όπως ένα γάντι από το χέρι.

Τα χρωματιστά μπαλλονία κατασκευάζονται προσθέτοντας μέσα στο ρευστό λάστιχο διάφορα χρώματα ανελίνης. “Εκατομμύρια μπαλλονία κατασκευάζονται για διαφημιστικούς σκοπούς και περισσότερα χαρίζονται απ’ όσα πωλούνται.

Πνεύμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Το τό ρς.—Μπαμπά, δώσέ μου ένα φράγχο...

Μπαμπά ρς.—Δέν σου είπα ότι τά καλά παιδιά δέν ζητάνε φράγχα;

Το τό ρς.—Δώσέ μου τότε ένα διφραγκό!...

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ

“Υποψήφιος γαμπρός.—“Ερχομαι να ζητήσω την κόρη σας...

Μέλλλον πεθερός.—Πολύ καλά, θά τ’ έχω ύπ’ όψιν μου. “Αν δέν την ζητήση κανείς καλλίτερος από σάς, εύχαρίστως θά σάς την δώσω!...

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

“Αστυφύλαξ.—“Ακολουθήστε με, σάς παρακαλώ, στο τμήμα χωρίς μουρμούρες.

Σωφελίνα.—Γιατί; “Αστυφύλαξ.—Γιατί τρέχατε με 60 χιλιόμετρα τη ώρα...

Σωφελίνα.—Δε θά είσατε καλά, φαίνεται. “Εγώ δέν έχω ούτε δέκα λεπτά που έφυγα από το σπίτι μου!...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΕΥΣΠΛΑΧΝΟΣ

“Ο πρόεδρος.—Ντροπή σου, κατηγορούμενε, να κλέψης μιά σκύλλα που είχε μάλιστα και τέσσερα παιδιά...

“Ο κατηγορούμενος.—Κύριε πρόεδρε, από καιρό είχα σκοπό να τ’ υιοθετήσω!...

ΤΙΜΙΟΤΗΣ

Πρόεδρος.—Κατηγορούμενε, καταδικάζεσαι εις θάνατον και εις καταβολήν αποζημιώσεως στην χήραν του δολοφονηθέντος 100.000 δραχμών...

Κατάδικος.—Κύριε πρόεδρε, είμαι τίμιος άνθρωπος. Δέν θέλω να με εκτελέσουν προτού κερδίσω τα λεφτά που χρειάζονται για να πληρώσω την χήρα του θύματός μου!...

ΤΟΜ ΚΟΜ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Το δηλητήριο της Λόλας Ποντάλες

—Γέδε, είπε άστειεύόμενος ο Τόμ Κόξ στον νεαρό θοητό του, έχομε τρείς μέρες στο Λονδίνο κι’ ακόμη δέν μας ενόχλησε κανείς. Φαίνεται ότι οι έγκληματίαι έχουν κάνει άπεργία!...

“Ο Τζόε δέν πρόφτασε να απαντήσει. “Ενα δυνατό κουδούνισμα τον ανάγκασε να τρέξη στο τηλέφωνο.

“Ο Τόμ Κόξ τον ακολούθησε.

—Λοιπόν; πιάς τηλεφωνεί, τον ρώτησε μόλις ο νέος έβγαλε το ακουστικό από τ’ αυτί του.

—Δέν ξέρω κ. Κόξ, απάντησε ο Τζόε Πάντος αυτός που τηλεφωνεί είναι γυναίκα. Πάρτε το ακουστικό γιατί ζητάει έσας προσωπικά.

“Ο Τόμ Κόξ έβαλε το ακουστικό στ’ αυτί του και ρώτησε:

“Εμπρός!... Τόμ Κόξ έδω...

—Καλή μέρα σας κ. Κόξ, απάντησε μιά λεπτή γυναικεία φωνή, έδω Γεραλδίνα Βίλλερς...

““Ο! Τι κάνετε μυλαίδη;

—“Εγώ προσωπικά έντελως καλά κ. Κόξ, σας εύχαριστώ. Σας τηλεφωνώ όμως, γιατί στον πύργο μας έσουνεθ κάποι πολύ τραγικό...

—Συνεγίστε, σάς ακούω!...

—“Ο θεός μου!...

—“Ο θεός σας; Τι το έσουνεθ;

—“Επέθανε κ. Κόξ. Τον θρήκαν απόψε στο κρεβάτι του...

—Τι λέτε;!...

—Δυστυχώς!...

—Κι’ εγώ σε τι πρόκειται να σάς φανώ χρήσιμος;

—Θά τ’ απομνημονεύω προφορικά κ. Κόξ άμα έλθετε στη βίλλα μας. Πρόκειται περί ενός μυστηρίου που μόνον έσεις θά μπορέσετε να έξιχνιάσετε.

—Καλά, και ο έξάδελφός σας “Αλβέρτος;

—“Α! θεέ μου!... “Ο “Αλβέρτος!...

“Ο τόνος με τον όποιον η λαίδη έπρόφερε το όνομα του έξαδέλφου της “Αλβέρτου έτράθηξε την προσοχή του Τόμ Κόξ.

—Είμαι σύμφωνος, είπε ο Τόμ Κόξ, άυριο το πρωί θά είμαι στη βίλλα σας. Θά με συστήσετε, όμως, ως δικηγόρο Μπούρνς παλιό φίλο του μακαρίτη θεού σας...

—Μείνετε ήσυχος. Θά κάνω όπως μου λέτε...

—“Ωρβουάρ, λοιπόν...

—“Ωρβουάρ...

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

“Η κηδεία του λόρδου Βίλλερς είχε αρχίσει με μεγάλη πομπή. Το φέρετρό με τον νεκρό θρισκόταν τώρα στην αίθουσα των προπατόρων του που ήταν στολισμένη με φωτογραφίες των προγόνων της εύγενούς οικογενείας. “Όλοι οι συγγενείς του λόρδου στέκονταν με τα κεφάλια κατεβασμένα κοντά στο φέρετρό, εκτός της λαίδης Γεραλδίνας και του Τόμ Κόξ που αποτραβηγμένοι σε μιά γωνία συζητούσαν χαμηλοφώνως.

—“Ο άπρόοπτος θάνατος του θεού μου, μου έκόστισε πολύ, έλεγε η Γεραλδίνα σκουπίζοντας δυο μεγάλα δάκρυα που έκυλίσαν από τα μεγάλα μαύρα μάτια της. Κι’ ακόμη περισσότερο...

—Καταλαβαίνω, την διέκοψε ο Τόμ Κόξ. Θέλετε να πείτε για τις προτάσεις του έξαδέλφου σας “Αλβέρτου. Συνδέομαι πολύ με τον μακαρίτη θεό σας και γενικά με την οικογένειάν σας, ώστε να είμαι σε θέσι να έξρω όρισμένα πράγματα.

“Εσείς θά έπροτιμούσατε ως σύζυγό σας τον άλλο έξάδελφό σας, τον λόρδο “Αρβούρο; Δέν είναι έτσι; Φαντάζομαι ότι δέν κάνω λάθος!...

—“Εχετε δίκιο κ. Κόξ. “Ο χαρακτήρ

ρας του “Αλβέρτου δέν μου άρέσει καθόλου. “Ενθ του “Αρβούρου...

—Καταλαβαίνω. “Ημουν και εγώ κάποτε στην ήλικία σας και έσκεπτόμουν όπως κι’ έσεις. Τα νειάτα ζητούν πάντα εκείνο που διατάζει η καρδιά. “Αλλά, δέν μου λέτε, έμένα γιατί με φωνάζατε; Σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

—Κύριε Κόξ, είπε η Γεραλδίνα συγκεκινημένη, υποψιάζομαι κάτι, κάτι πολύ τρομερό. Σας αφήνω να έννοήσετε μόνος σας τι θέλω να πώ. “Ο “Αρβούρος δέν έμεινε έδω, δέν ήταν άγαπητός στον μακαρίτη θεό μου, γιατί ο “Αλβέρτος τον διέβαλλε. Τον κατηγορούσε, έλεγε πώς δέν ήταν άξιος να φέρη το όνομα των Βίλλερς...

—Μείνετε άπολύτως ήσυχη, της είπε ο Τόμ Κόξ. “Αν ύπάρχη και το παραμικρό μυστήριο σ’ αυτήν την υπόθεση θά τ’ ανακαλύψω... “Ωρβουάρ τώρα...

“Η Γεραλδίνα του έσφίξε το χέρι και πήγε κοντά στους άλλους συγγενείς της, ένθ ο Τόμ Κόξ έγκατέλειπε με τρόπο τον νεκρικό θάλαμο.

“Ανέβηκε την μεγάλη μαρμαρίνη σκάλα και πήγε κατ’ ευθείαν στο γραφείο του μακαρίτη λόρδου Βίλλερς.

Στην πόρτα έσουνεθσε ένα γέρο υπηρέτη, τον Τόμ, που υπηρετούσε στη βίλλα επί τριάντα συνεχή χρόνια.

—Τι θέλετε; τον ρώτησε ο Τόμ.

—Τίποτα, του απάντησε ο άστυνομικός. Είμαι δικηγόρος και ήλθα από περιέργεια να δώ το γραφείο του μακαρίτη συναδέλφου μου. Δέν πιστεύω να ξεχνάς ότι ο πρώην κύριός σου ήταν στα νειάτα του ένας από τους μεγαλειτέρους δικηγόρους της “Αγγλίας...

—Ναι, αλλά δυστυχώς δέν μπορώ να σ’ αφήσω. “Ο λόρδος “Αλβέρτος με έχει διατάξει να μην αφήσω να μη κανέναν στο δωμάτιο αυτό. Δέν θέλει, όπως μου έλεπε, να δώση άφορμή στους συγγενείς του και ιδίως στον λόρδο “Αρβούρο, να τον συκοφαντήσουν, γιατί όλοι τον ζηλεύουν. “Αμα άνοιχθώ ή διαθήκη, εύχαρίστως έλατε να έπισκεφθώτε τα διαμερίσματα.

“Ο Τόμ Κόξ δέν έφερε καμμιά αντίρρηση. Καί να ήθελε, όμως, να έπισκεφθώ το γραφείο δέν θά έπρόφθανε γιατί εκείνη την στιγμή άκούστηκαν θήματα στη σκάλα.

“Ήταν οι συγγενείς του λόρδου Βίλλερς που έρχονταν για να παραστούν στο άνοιγμα της διαθήκης.

Προσπερνώντας ο λόρδος “Αλβέρτος με τον “Αρβούρο και την Γεραλδίνα και ακολουθούσαν οι άλλοι.

Μόλις μπήκαν μέσα στο γραφείο ο συμβολαιογράφος Καίνμπουρ έβγαλε από την τσέπη του ένα φάκελλο και είπε:!

—Κύριοι, ο μακαρίτης λόρδος Βίλλερς μου είχε έμπιστευθώ την διαθήκη του, την όποιαν σύμφωνα με την επιθυμία του θά άναγνώσω τώρα ενώπιόν σας.

“Εσκισε άμέσως τον φάκελλο και άρχισε:

“Αποφασιζώ διά της παρούσης μου, δώπως εξαιρέσει ιδιαίτερον τινών κληροδοτημάτων, όριζόμενων κάτωθι, όλη η περιουσία μου εις κινητά και άκίνητα περιέξθαι εις τον φιλιτάτον μου άνεψιόν “Αλβέρτον. Εύχομαι και έλπίζω να ευφρευθώ την έξάδελφόν του Γεραλδίνα. “Αν δέν γίνη ο γάμος αυτός ή φιλιτάτη μου Γεραλδίνα πρέπει να άρκεσθώ στις 10 χιλιάδες λίρες που θά της δοθούν όταν συμπληρωσώ το 20όν έτος της ήλικίας της. “Όσον άφορά τον άνεψιόν μου “Αρβούρον δέν θά κληρονομήσθ τίποτα, γιατί η κακή διαγωγή του που έδειξε στην άνεψιά μου Βίλλερς του έστέρησε την άγάπη μου.

Μιά φωνή αγανακτήσεως διέκοψε την νεκρική σιγή που επικρατούσε μέσα στην αίθουσα. "Ο Άρθουρος Βίλλερς είχε σηκωθεί. "Απλώσε τα χέρια του κι' έδειξε στον συμβολαιογράφο.

— "Η διαθήκη αυτή, είναι έργο πλαστογράφου, φωνάζει.

— Φαίνεται ότι τρελλαθήκατε, απάντησε ψυχρά ο Άλβέρτος. "Έχετε την καλωσύνη να μου εξηγήσετε τι έννοείτε με τα λόγια αυτά;

— Δεν έννοω τίποτα, απάντησε ο Άρθουρος. "Ισχυρίζομαι απλώς ότι η διαθήκη είναι έργο ενός πλαστογράφου.

— Μπορεί να έχετε δίκιο, είπε ειρωνικά ο Άλβέρτος. Φροντίστε, όμως, να ανακαλύψετε τον πλαστογράφο αυτόν για να ακυρωθεί η διαθήκη. Δεν είσθε της ατυχής γνώμης και σεις κ. Καϊνμπουρ;

— Ο συμβολαιογράφος Καϊνμπουρ εκούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

— Θά προσπαθήσω, είπε ο Άρθουρος και βγήκε θυμωμένος από την αίθουσα. "Ο Τόμ Κόξ δεν άργησε να τον συναντήσει.

— Τι ωραία κωμωδία, του είπε πλησιάζοντας τον. "Αλλά δεν μου λέτε μυλόρδε γιατί φαίνασθε τόσο απογοητευμένος;

— Είναι να μην απελπίζεται κανείς...

— Δεν πρέπει να απελπίζεσθε. Στην περίπτωση την δική σας, μάλιστα, δεν βλέπω τον λόγο. Και αν πραγματικά σας έχει αποκηρύξει ο λόρδος ασφαλώς δεν πρόκειται να ζητιανέψετε για να ζήσετε.

— "Α! Για χρήματα μου μιλάτε; Τα περιφρονώ. "Έχω αρκετά δόξα τω θεώ!

Το μόνο που με στενοχωρεί είναι το ότι δεν μπορώ να παντρευτώ την Γεραλδίνα. Είναι συνηθισμένη να ζή πλούσια στον πύργο της εδώ. "Αν τώρα της νοίκιαζα ένα σπίτι στο Λονδίνο, ασφαλώς δεν θα ήταν ευχάριστη μένη.

— Αλλά, μυλόρδε, απάντησε ο Τόμ Κόξ χαμογελώντας, μία γυναίκα μπορεί να είναι ευτυχισμένη μέσα σε ένα σπίτι με νοίκι, φτάνει να έχει κοντά της αυτόν που αγαπά.

— "Ο Άρθουρος εξακολούθησε:

— Νομίζετε, λοιπόν, ότι μπορεί ν' άκου

ρώθι η διαθήκη;

— Μά, μόνος σας δεν είπατε ότι είναι πλαστογραφημένη;

— Καλά, γι' αυτό είμαι θέβαιος, αλλά

πώς θ' αποδειχθεί;

— Έχετε δική. Πάντως εγώ αναλαμβάνω την υπόθεση αυτή. "Οχι τόσο για

την ανακάλυψη του πλαστογράφου, όσο για την σύλληψη του δολοφόνου...

— Το δολοφόνο;

— Ναί. "Ισως να εκπλήττεσθε. Πάντως

σας λέω ότι η γνώμη ή δική μου, είναι...

— Τι; Μήπως έννοείτε για τον θάνατο

του μακαρίτη θείου μου;

— Ασφαλώς. Είμαι θέβαιος ότι ο θά

νατος δεν ήταν φυσιολογικός. Αύτην την

γνώμη την εσχημάτισα τις λίγες ώρες

πρώτες που ήξερα ότι η εξαδέλ

φίη σας Γεραλδίνα για την δουλειά αυτή

με εκάλει εδώ.

— Λέτε, να έχω διαπραχθεί ένα τέτοιο

έγκλημα;

— Γιατί όχι; Δεν υπάρχει κακούργημα

που να μη το θεωρώ ως δυνατόν.

— Εκείνη την στιγμή φάνηκε στην πόρ

τα η Γεραλδίνα:

— Άρθουρε, είπε στον εξαδέλφ της,

πρέπει να φύγεις άμέσως από τον πύργο

γιατί ο Άλβέρτος είναι ικανός για όλα.

— Γιατί; "Ακούστε, εγώ φιλοξενούμενος μου

φοβάμαι... για τη ζωή σου! "Αλλάστε ο

κ. Κόξ θα μείνει εδώ φιλοξενούμενος μου

και θα με προσφύγει από κάθε κίνδυνον.

— "Ο Άρθουρος με τον Τόμ Κόξ έφυγαν

...

για το σταθμό — ο αστυνομικός ήθελε να τον συνοδεύσει ως εκεί — και η Γεραλδίνα πήγε προς συνάντησιν του Άλβέρτου, τον όποιον βρήκε στο γραφείο του.

— Άκουσε εξαδέλφε, του είπε, σύμφωνά με την επιθυμίαν του θείου μου θά μείνω τρεις μήνες στον πύργο. "Η θεία μου "Αννα και ο Μπούρνης θά είναι φιλοξενοούμενοι μου. Και κάτι άλλο ακόμη. Σε παρακαλώ να μη μου μιλήσης ποτέ για γάμο γιατί δεν πρόκειται να γίνω ποτέ γυναίκα σου.

— Άγαπάτε άλλον, Γεραλδίνα;

— Αυτό είναι δική μου δουλειά.

— "Ο Άλβέρτος έγινε κτακόκκινος από

τον θυμό του.

— Βέβαια, είπε ειρωνικά, έπρεπε να πα

ραιηθώ της διαθήκης χάριν του αγαπη

τού σας Άρθούρου... Δεν είναι έτσι;

— Δεν σας άπαντώ έπ' αυτού, του είπε

ψυχρά η Γεραλδίνα. "Εκείνο που σας λέω

μόνον είναι, ότι η διαθήκη πρέπει να θρι

σκειται στην διάθεσι όλων των ενδιαφερο

μένων συγγενών που πιθανόν να φέρουν

ένστασεις.

— Τι λέτε καλέ της απάντησε ο Άλβέρ

τος μειδώντας, ο συμβολαιογράφος Καϊν

μπορ την συνέκρινε με άλλα έγγραφα

του μακαρίτη και την θρήκε απολύτως εν

τάξει. "Αλλάστε την πήρε μαζί του.

— Η Γεραλδίνα δεν επέμενε πιά. "Ηταν

βέβαιη ότι ο εξαδέλφός της ήταν ψεύτης

και πλαστογράφος και δεν ήθελε να του

δώση μεγαλύτερες υπόνοιες για να μην

αρχίσω να προσφυλλάσσεται περισσότερο.

Το γύρισε τις πλάτες και βγήκε από το

γραφείο του χωρίς να πη τίποτε άλλο

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Την άλλη μέρα το μεσημέρι ο Άλβέρτος, η Γεραλδίνα και ο Τόμ Κόξ έτρωγαν στην τραπεζαρία, όταν κατέφθασε ένας υπηρέτης κρατώντας ένα τηλεγράφημα.

— Μυλόρδε, είπε στον Άλβέρτο, το τη

λεγράφημα αυτό το έφεραν για σας πρό

όλγιο.

— "Ο Άλβέρτος το διάβασε και μετά εί

πε στενοχωρημένος στον Τόμ Κόξ.

— Κάτι πολύ δυσάρεστο συμβαίνει κ.

Μπούρνης. "Ο συμβολαιογράφος Καϊν

μπορ μου τηλεγραφέι ότι έχασε την δια

θήκη. Νόμιζε πως την είχε θάψει στην

τάπητα του, αλλά δυστυχώς όταν έφθασε

στο Λονδίνο είδε ότι δεν υπήρχε. "Ισχυρί

ζεται ότι το έπεσε εδώ...

— Και θέβαια είναι εδώ η διαθήκη, έπε

νέβρι η Γεραλδίνα, ήμουν κρυμμένη πίσω

από την κουρτίνα του γραφείου σας και

σας είδα που την τοποθετήσατε στο έπα

νω συρτάρι της βιβλιοθήκης.

— "Ο Άλβέρτος δεν έχασε το θάρρος του.

— Κάνετε λάθος αγαπητή εξαδέλφη της

είπε. Αυτό που έκρυψα ήταν ένας φάκελ

λος που περιείχε έγγραφα άνευ σημα

σίας.

— Ασφαλώς αυτό θα συμβαίνει, είπε

και ο Τόμ Κόξ. Πρέπει, όμως, να φροντί

σετε για την άνευρεσι της διαθήκης για

τι επιβαρύνεται η θέσι σας.

— Έχετε δική, συμφώνησε ο Άλβέρ

τος. Πρέπει να φύγω άμέσως για το Λον

δίνο.

— Σηκώθηκε άμέσως, χαιρετήσε και έφυ

γε βιαστικός.

Μόλις άκούστηκε ο θόρυβος του αυτο

κινήτου που απομακρυνόταν, ο Τόμ Κόξ

εξήγησε συγγνώμην από την Γεραλδίνα

και ετραβήξε για το δωμάτιο του γερο

υπηρέτη Τόμ.

— "Ακούσε, Τόμ, είπε μόλις μπήκε μέ

σα. Θέλω να με βοηθήσης. Για να μην πα

ραξενευθώ, όμως, σου κάνω την εξής α

πακόλυψι: "Εγώ δεν είμαι ο δικηγόρος

Μπούρνης, όπως νομίζεις, αλλά ο νέντε

κτιβ Τόμ Κόξ...

— Πώς; "Ο Τόμ Κόξ; Είπε κατάπλη

κτος ο υπηρέτης.

— Μάλιστα, ο Τόμ Κόξ, ο οποίος ζη

τεί από σένα να τον βοηθήσης να ξεσκε

πάσει έναν δολοφόνο.

— Θεέ μεγαλοδύναμε! Μου λέτε πράγ

ματα που κι' εγώ τα σκέπτομαι από πολ

λές μέρες.

— Τόσο το καλλίτερο. Άλλά άς μπο

με στο θέμα μας. Το γραφείον του λόρ

δου είναι κλειστό. Ξέρετε που είναι το

κλειδί;

— Το έχει μαζί του, κ. Κόξ, ο λόρδος

Άλβέρτος. Αν θέλετε, όμως, να ψάξετε

τα συρτάρια υπάρχει ένας τρόπος. "Ο μα

καρίτης διέταξε κάποτε να επιδιορθώσουν

το γραφείο του. Τότε αντί να κολλήσουν

από πάνω το σανίδι, το εκόλλησαν από

κάτω.

— Θαυμάσια, φωνάζει ο Τόμ Κόξ. "Ε

λάτε μαζί μου να με βοηθήσετε.

— Έπειτα από πέντε λεπτά ο Τόμ Κόξ,

με την βοήθεια του υπηρέτη, είχαν σηκώ

σει το σανίδι του γραφείου.

Στο πρώτο συρτάρι άπάνω υπήρχε ένα

έγγραφο τυλιγμένο μέσα σε δέρμα. Ο

Τόμ Κόξ το άνοιξε και διάβασε.

— "Ηταν η παλιά διαθήκη του λόρδου

Βίλλερς δια της οποίας όριζε κληρονό

μους του τούς τρεις άνεψιούς του, "Αρ

θούρον και Άλβέρτον και την άνειάν

του Γεραλδίνα. "Ο πύργος εκληροδοτείτο

στον λόρδο Άρθουρο.

— Δεν είναι αυτό που ζητώ, είπε ο

Τόμ Κόξ και έψαξε το δεύτερο συρτάρι.

— Όρίστε!, φώναξε θριαμβευτικά έπει

τα από λίγο. "Ιδού η νέα διαθήκη.

Στα χέρια του κρατούσε ένα έγγραφο.

— Είναι αυτή; Ρώτησε ο υπηρέτης.

— Ναί. Σε ευχαριστώ πολύ για την

βοήθειάν σου. Τώρα, όμως, πρέπει να ρύ

γω. Θά πάω στο Λονδίνο για να ξεετα

μικροσκοπικώς την διαθήκη στο εργα

στήριό μου.

.....

Μόλις έφθασε στο Λονδίνο, ο Τόμ Κόξ

πήγε κατευθείαν στο γραφείο του και έ

φώνησε τον Τζόε.

— Λοιπόν; τον ρώτησε, τί έκανε ο λόρ

δος Άλβέρτος χθές το πρωί που ήλθε

στο Λονδίνο;

— Σύμφωνα με τις οδηγίες που μου έ

δώσατε χθές το θράδυ τηλεφωνικώς, δεν

τόν έχασα καθόλου από τα μάτια μου.

— Έπληξε πρώτα στο γραφείο του συμβο

λαιογράφου Καϊνμπουρ και μετά στο

σπίτι της Μεξικανής χορεύτριας Λόλας

Ποντάλες.

— Ωραία. Τώρα πήγαινε στον εισαγγε

λέα και παρακάλεσέ τον να διατάξη να

ξεθάψουν το πτώμα του μακαρίτου λόρ

δου και να κάνουν νεκροψία επ' αυτόν.

— Μάλιστα, κ. Κόξ.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Τόμ Κόξ με

τημφοισμένος σε δικηγόρο Μπούρνης πα

ρουσιάστηκε στον λόρδο Άλβέρτο και

του έδωσε ένα γράμμα.

— Μυλόρδε, είπε, ο αιφνίδιος θάνατος

του θείου σας φαίνεται πως εξέπληξε με

ρικούς ανθρώπους, γι'αυτό ο εισαγγελέας

διέταξε να εκθάψουν το πτώμα του και να

κάνουν νεκροψία.

— Συμφωνώ κι' εγώ, είπε ο λόρδος

ψυχρά. "Αν ο θάνατος του θείου μου δεν

είνε φυσικός, επιθυμώ να συλληφθώ άμέ

σως ο δολοφόνος και να τιμωρηθώ παρα

δειγματικώς.

— "Ο Τόμ Κόξ τον χαιρέτησε μετά και

έφυγε.

Μόλις ο Άλβέρτος έμεινε μόνος εξέ

σπασε:

— Κατάρα! έβρυχήθη σφίγγοντας τα

δόντια του. Φαίνεται ότι δεν θα την γλυ

τώσω. Αυτός ο διάολο-Μπούρνης δεν είναι

δικηγόρος, αλλά σώματοφύλακας της Γε

ραλδίνας. Άς είναι, όμως, εγώ θα άκο

λουθίσω το πρόγραμμα που έχω χαράξει.

— Έν τω μεταξύ ο Τόμ Κόξ είχε πάει

προς συνάντησιν της Γεραλδίνας.

— Λοιπόν; τον ρώτησε η νέα με άγω

νία.

— Μη στενοχωριέσθε καθόλου, την κα

θησάχασε ο αστυνομικός, ο δολοφόνος

και πλαστογράφος θά συλληφθώ πολύ

γρήγορα. Δέ μου λέτε, είναι εύκολο να δώ

μία στιγμή τον υπηρέτη Τόμ;

— Πολύ ευχάριστος.

— Έπειτα από δύο λεπτά ο γεροϋπηρέτης

βρίσκoταν μπροστά στον Τόμ Κόξ.

— Δεν μου λές, τον ρώτησε ο αστυνο

μικός, όλα τα μελανοδοχεία που υπά

ρχουν στον πύργο έχουν το ίδιο μελάνι;

— Μάλιστα, κ. Κόξ. Σε ένα μόνο είχα

θάψει μελάνι διάφορο. Σε αυτό που θρί

σκεται στο γραφείο του κ. Άλβέρτου. Μου

ζήτησε μία μέρα να γράψω και έπειδή εί

χε σωθώ το συνηθισμένο μελάνι, αναγκά

σθηκα να αγοράσω από ένα μαγαζάκι

κινητό.

— Εκείνος το ήξερε;

— Όχι. "Αν το μάθαινε ασφαλώς θα

εύρισκε τον μεπλά μου.

— Σε ευχαριστώ, Τόμ, τώρα πήγαινε.

Δεν σε χρειάζομαι τίποτα άλλο.

Μόλις ο υπηρέτης απομακρύνθηκε, ο

Τόμ Κόξ είπε στη Γεραλδίνα:

— Τον πλαστογράφο τον πιάσαμε. "Η

υπογραφή της διαθήκης, που έδιάβασε ο

συμβολαιογράφος, είναι γραμμένη με διά

φορο μελάνι απ' αυτό που είναι γραμμένη

η υπόλοιπη διαθήκη. Εξήτασα υποσκο

πικώς το έγγραφο και το ανέκαλύψα. Φαί

νεται ότι ο μακαρίτης λόρδος κατόπιν

πίεσεως του εξαδέλφου σας Άλβέρτου

είχε γράψει αύτην την διαθήκη, αλλά δεν

την υπέγραψε. Μετά τον θάνατό του, ό

μως, ο εξαδέλφός σας, υπέγραψε μόνος

του την διαθήκη μμιούμενος θαυμάσια τον

χαρακτήρα του θείου σας.

— Λέτε; Είσθε θέβαιος γι'αυτό;

— Ασφαλώς. "Αλλάστε η χημική εξέ

ταση του μελανιού της υπογραφής και

του μελανιού που υπάρχει στο γραφείο

του Άλβέρτου, θα αποδείξει το δικαίον

των ισχυρισμών μου. Είμαι θέβαιος γι'α

υτό. Αύριο που θα γίνη η νεκροψία θα ά

νακαλύψωμεν και τον δολοφόνο.

Η ΑΝΑΤΙΝΑΞΙ

Η ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ Η ΧΥΝΑΪΚΑ

Μεταξύ μας

Κυρία μου, η ίδια απόγνωση εξακολουθεί να σας βασανίζει και το κακό προσπαθεί να ξεκαθαρίσει τι γίνεται μέσα σας. Έγω όμως κα-
ταλαβαίνω, καταλαβαίνω λιγάκι άργά, δυστυ-
χώς, πώς δεν είσατε ή γυναίκα των μεγάλων α-
ποφάσεων και γι' αυτό έπρεπε να χυθεί όμορφη
την κατάστασι που δημιουργήθηκε με τον άν-
δρα σας, αφού, καθώς φαίνεται εκ των υστέρων,
δεν έχετε τη δύναμι ν' αντιμετώπιστε τις δυσκο-
λίες του προζυγίου σας.

Σας τρομάζει η στενότητα του χρήματος, ύπο-
λογίζετε πως η διατροφή, την όποιαν θα έχετε
μετά το διαζύγιο, δεν θα σας έπαρκει για να ζήτε
και όμως δεν σκέπτεσθε διόλου πως θα μπορού-
σατε να εργασθήτε για να συμπληρώσετε το πο-
σόν που σας αναγκαίει. Αφού έξερατε τον έαυ-
τόν σας τόσο αδύνατο, έπρεπε να σκεφθώτε κα-
λά προτού εγκαταλείψετε την συζυγική έστια.

Δεν μπορώ, βέβαια, να θαυμάζω τη γυναίκα
που εξακολουθεί να ζή με τον άνδρα της, γιατί
σκέπτεται πως κοντά του έχει μιαν άνετη ζωή,
μά πάλι πως να τη συμβουλεύσω και να τά πε-
τάξη όλα, όταν την βλέπω άνικανη να φέρη εις
πέρασ μια τέτοια χειρονομία.

Σκέπτεσθε, καθώς μου λέτε, να ξαναγυρίσετε
στον άνδρα σας. Δεν έχω να σας πω τίποτε, πα-
ρά μόνον να εύχηθώ με όλη μου την καρδιά να
ξαναβρήςτε κοντά του λίγη ετυχία. Πούδς έξρει,
ίσως ωφέλεια και τους δύο σας ό πρόσκαιρος
αυτός χωρισμός και με λίγη προσπάθεια εκάτε-
ρωθεν ξαναζωντανέψη ό,τι είχε ναρκωθεί.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μόδα

Τα φορέματα αυτής της εποχής είναι αίθρια
και παρουσιάζουν αφάνταστη ποικιλία σε τόνους
και σχέδια καθώς και σε αντιθέσεις.
Βούλες, λουλούδια, τριγωνομετρικά σχέδια,
όλα είναι άν-βόγκ, όλα δείχνουν νεότητα και χάρη.
Μη νομίζετε όμως ότι τα έμπομε αυτά πη-
γαίνουν μόνον στις πολύ νέες. Θα τά ίδητε να
τά φορούν και γυναίκες που έχουν περάσει τα
τριάντα, φθάνει να είναι καλοδιαλεγμένα και όχι
πολύ φανταχτερά.

Τα άσπρόμαυρα, τα μαύρα και κίτρινα, τα
μαύρα και ρόζ είναι τα πιο ένδεδειγμένα, όταν
πρόκειται για ηλικία όχι πιά πολύ νεαρά.

Με ένα φόρεμα έμπριμέ, άπ' αυτά που αναφέ-
ρομε πάρα πάνω, φορούμε ζακεττούλα ή μπέρτα
λευκή και αυτή ή ζωήρη αντίθεση συντελεί στο
να παρουσιάζη ώραιό το σύνολο. Ένιότε συμ-
πληρώνουμε και με ένα λευκό καπέλλο είτε από
λεπτό φέτρ, είτε από ένα λινό, είτε από πικέ
και τό γαρνίρουμε με ύφασμα σάν του φορέματος.

Με τα φορέματα αυτά, μη λησμονώμε ότι φο-
ριούνται πολύ τα λευγέρη παρμάν, υπό τύπον
ζαμπιά, φιώγκον, ραμπιά κτλ. Οι ζώνες αυτών
των φορεμάτων είναι ντραπέ και μη ξεχνώμε ότι
γενικώς συνηθίζονται οι σούρες, τα βολάν, τα
πλισέ, τα γκοντέ και έν γένει τα «φλο».

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΣΑΤΕΝ

Ξαναήλθαν στη μόδα τα γοβάκια από σατέν
και αυτό είναι πολύ εύχρηστο, γιατί κολακεύουν
έξαιρετικά το πόδι και τό κάνουν μικρό και κυμ-
ψό. Με τις μακριές φούστες, τις σχιστές, που
θυμίζουν τις κομπές της εποχής «Ντιρεκτουάρ»
φοριούνται γοβάκια πολύ άνοιχτά, τόσο που σχε-
δόν αφήνουν όλο το πόδι γυμνό. Για τά πρώινά
όμως τα υποδήματα εξακολουθούν να φοριούν-
ται δερμάτινα σπορτίφ.

Η ΒΟΓΚ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Τό χρυσάφι ξαναήλθε στη μόδα και τό βλέπο-
με τόσο στα κοσμήματά μας, που εγκατέλειψαν
την πλατίνα, όσο και στις «παρύρ» των φορε-
μάτων και των καπέλων μας. Κομμικά χρυσά,
σάρπες ζώνης χρυσές, φερμουάρ της τσάντας
χρυσά, χρυσά μολύβια στα καπέλλα και άκόμη και
χρυσά τριαντάφυλλα σε βραδυνές τουαλέτες.

Η ΒΟΓΚ ΤΟΥ ΡΟΖ

Είχαν προαναγγείλει ότι θα έκυριαρχούσε τό

λευκό τό καλοκαίρι, αλλά τώρα βλέπομε πως τό
ρόζ του κάνει άγριο συναγωνισμό. Τό βλέπομε
σε λινά ύφασματα, σε κρέπ, ντε-σίν, σε σαντουίν
και φοριούνται με ένα «βετμάν» λευκό για συμ-
πλήρωμα καθώς και με λευκό καπέλλο.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΦΤΕΡΑ

Σε πολλές κολεξιόν της άνωτέρας κοπτικής
βλέπομε άξεσουάρ, που αποτελούνται από φτερά
χρωματισμένα: κόπες, ζαμπώ, γαρνιρίσματα κα-
πέλων κολλικά κτλ. Η ιδιοτροπία αυτή είναι χα-
ριτωμένη και πολύ κοκέτικη, όμως όχι φυσικά
και τόσο πρακτική.

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΓΙΩ

Κι' άλλος νεωτερισμός διόλου πρακτικός είναι
τά μαγιώ του μπάνιου τα γαρνιρισμένα με πα-
γιέτες, που κάνουν τις λουόμενες να φαίνυν-
ται σάν σειρήνες όταν άντικρύζουν τον ήλιο.

Καλλωπισμός

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Χωρίς να πούμε τά τετριμμένα λόγια ότι τά
μάτια είναι ό καθρέφτης της ψυχής, είναι άναμφι-
σβήτητον ότι τό θέλητρο μιας γυναίκας έξαρ-
τάται πολύ από την γοητεία που έξασκούν τά
μάτια. Για τον λόγο αυτό, λοιπόν, πρέπει να τά
προσέχουμε πολύ.

Πολλές είναι οι γυναίκες που μακιγιάρουν τά
μάτια τους, αλλά λίγες είναι εκείνες που τό κά-
νουν με την άπαιτούμενη προσοχή.

Τά ματσοτσίνορα είναι τό φυσικό στόλισμα των
ματιών και όλες οι γυναίκες θα όνειροπολούν
να έχουν μεγάλα και πυκνά ματσοτσίνορα. Κά-
νουν ό,τι μπορούν για να τά παρουσιάσουν τέ-
τοια, μα ξεχνούν ότι πρέπει κάθε βράδυ να κα-
θαρίζουν καλά, τόσο τά βλέφαρα, όσο και τά
ματσοτσίνορα.

Γιά τό καθάρισμα θα χρησιμοποιήτε αυτή την
πομάδα: Άσιντ γκαλίκ 1 γρ., Βαζελίνη 10 γρ.,
Ρετσινόλαδο 4 γρ., Έσάνς λεβάντας 8 γρ. Αυ-
τό τό καθάρισμα θα τους δώση την εύκαιρία ν'
άναπνεύσουν έλευθερά.

Τό πρωί πλύνετε τά μάτια σας μέσα σε είδι-
κό γυαλάκι με άφύμημα τσαγιού, ή μολαχά-
νης.

Κάτι που ξεκουράζει επίσης τά μάτια είναι
να εξαπλώθητε δέκα λεπτά, άκουμπώντας στα μά-
τια σας κομπρέσες από ζεστό νερό με λίγο ροδό-
νερο.

Αυτά όλα θα διατηρήσουν τό βλέμμα σας ζω-
ηρό και την όρσά σας καλή.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑ ΟΞΕΑ

Τό ξύδι είναι εύχρηστο στη σαλάτα και σε δι-
άφορα άλλα φαγητά, πρέπει όμως να τό άποφεύ-
γουμε, γιατί ή κατάχρησις του βλάπτει και τό
στομάχι και τό χρώμα της έπιδερμίδος.

Σε παλιά εποχή οι γαϊτανάδες μας έκαναν ρο-
δόξοδο για να τό έχουν έν ώρα ανάγκης, με
αυτό έπερινοδούν τους πονοκεφάλους, έθεράπευαν
τις λιποθυμίες και άλλα παρόμοια, μα έκτοτε έ-
προσδεύσαμε και ή χρήςις του ξυδιού έχει κα-
ταργηθή.

Μερικές πίνουν ξύδι για ν' άδυνατίσουν, αλλά
περιττό να τους πούμε ότι καταστρέφουν την υ-
γεία τους και τά ώραια τους χρώματα.

Συμπεριφορά

ΠΩΣ ΧΑΙΡΕΤΑ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑ

Όταν μπαινή σ' ένα σαλόνι, ό κύριος όποκλί-
νεται βαθειά μπρός στην οικοδέσποινα και θα
περιμένη να του δώση τό χέρι πρώτη εκείνη. Της
φιλεί τό χέρι, αλλά προσέχει να μη της τό ση-
κώσει για να τό φέρη στο στόμα του, αλλά να
σκύβη λίγο. Δηλαδή πρέπει ή όλη αυτή κίνησις
να γίνη με σχετική χάρη και όχι να μοιάζει ό
κύριος σάν κουρδισμένο άνδρείκέλο.

Αυτά για τον κύριο, που μπαινή σ' ένα σα-
λόνι, μα και ό οικοδέσποτης θα κάνει τό ίδιο
για τις κυρίες που έρχονται σπίτι του.

Η οικοδέσποινα δεν είναι υποχρεωμένη να ση-

κώνεται για να δεχθή τους κυρίους παρά μόνον
άν πρόκειται για κανέναν πολύ έπίσημον ή ήλι-
κιωμένον.

Οι κύριοι να προσέχουν να μη σφίγγουν πο-
λύ τό χέρι μιας κυρίας, μα ούτε και να τό πιά-
νουν νερόβραστα.

Η ΧΕΙΡΑΨΙΑ

Η χειραψία είναι μία φιλική έκδήλωσις, αλλά
έπειδή συνοδεύει πάντα τον χαιρετισμό θεωρεί-
ται συμπλήρωμά του.

Στην εποχή μας τό σφίξιμο του χεριού έγινε
μία κοινή χειρονομία, αλλά δεν πρέπει να την
θεωρούμε κανόνα, ήταν και ό τρόπος με τον ό-
ποιον θα σφίξωμε τό χέρι, δείχνει κάπως τον
χαρακτήρα μας. Θα ίδητε άνθρώπους ύπερο-
βούλους, ή φιλόποτους να τείνουν τά άκρα των
δακτύλων τους με ένα είδος διαταγμού σάν να
φοβώνται να πιάσουν τό χέρι μας, ένώ ό άνοι-
κτόκαρδος και ελκρινής δίνει τό χέρι του με
όλη του την καρδιά και σφίγγει τό χέρι που τό
τείνουν μ' έγκαρδιότητα.

Επίπλωσις

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΟΙΧΩΝ

Οι τοίχοι του σπιτιού μας πρέπει να έχουν
χρώμα, που να ταιριάζη με την όλη επίπλωσι.

Τελευταίως τά χαρτιά άντικατεστάθησαν με
τη ζωγραφική των Ρώσων που άπομεινείται με
τη χαρτιά, αλλά χρειάζεται πολύ πολλές φορές βλέ-
κωγή των χρωμάτων, γιατί πολλές φορές βλέ-
πουμε κάτι τελείως άκαλαίσθητα χρώματα που
προστυχεύουν άκόμη και την επίπλωσι.

Πάντως άποφεύγετε τά σκοτεινά χρώματα,
γιατί προσδίδουν μελαγχολία στο έσωτερικό έ-
νός σπιτιού και μόνον για την τραπεζάρια μπο-
ρείτε να διαλέξετε λίγο σκουρότερο χρώμα.

Τά άπαλά χρώματα είναι πάντα τά ώραιότερα,
αλλά δεν μπορούμε να προσδιορίσωμε ακριβώς
τό χρώμα, γιατί αυτό θα εξαρτηθή από τό χρώ-
μα των επίπλων.

Πάντως, μη παραλείψωμε ποτέ την άρμονία
που πρέπει να βασιστή σε όλα. Τό άμπαζούρ,
τά ριντώ, τό ντιβάνι, όλα θα είναι ταιριαστά, ό-
λα άρμονικά, καλοδιαλεγμένα, για να μην πα-
ρουσιάζουν καμία παραφωνία.

Η ΜΙΚΡΗ ΝΟΤΑ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟΝ

Δεν πρέπει να φαντάζεσθε ότι πρέπει όλα μας
τά έπιπλα να είναι Ιαπωνέζικα, δεν θα έταίριαζε
άλλως τε στο κλίμα μας, στον ούρανό μας. Ά-
πλούστατα σε μία τραπεζάρια στυλ Άγγλικό με
Ισιες γραμμές με βαθειά άνασπαιτικές πολυθρό-
νες παρουσιάζωμε ένα σερβίτσιο τσαγιού κινέζι-
κο. Στο παράθυρο κρεμάμε Ιαπωνέζικα ριντώ,

στη λάμπα μας της μέσης κρεμάμε γλόμπους
γιαπωνέζικους, επάνω στο υπαυγού μας τοποθε-
τούμε ένα-δυό άντικείμενα Ιαπωνικής τέχνης. Έ-
τσι αυτός ό ώραιος συνδυασμός Δύσεως και Άπω-
Ανατολής παρουσιάζει ένα ώραιότατο σύνολο.

Νοικοκυριό

Η ΚΑΛΗ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Τό ζήτημα της ύπηρετρίας εξαρτάται πολύ ά-
πό την νοικοκυριά.

Πόσες φορές βλέπομε ύπηρετες, που άπέκτη-
σαν κακές συνήθειες, μόνο και μόνο γιατί έπε-
σαν σε κακά χέρια που δεν ήσαν σε θέση να
τους διευθύνουν όπως έπρεπε.

Μία νοικοκυριά που έχει άντίληψη των δικαιω-
μάτων και άπαιτήσεών της πρέπει πρωτίστως να
γνωρίξη τά έξής:

Πρώτον ότι τό να είναι ένας άνθρωπος στην ύ-
πηρεσία της δεν σημαίνει ότι δεν είναι και αυτός
άνθρωπος με σάρκα και όστά. Ότι δεν πρέπει
έπ' ούδενι λόγω να τον θεωρή κατώτερό της
και πρέπει να του φέρεται με εύγένεια και άν-
θρωπισμό.

Σύμφωνα με αυτά ή νοικοκυριά που σέβεται
τον έαυτό της δεν φορτώνει την ύπηρεσία της με
δουλειές που ύπερβαίνουν τις δυνατόεις της. Άλλ-
άπαιτεί να γίνονται εκείνα που έσυμφωνήσαν
όπως πρέπει.

Έπειτα μη ξεχνάμε ότι ή έπίβλεψις της κυ-
ρίας χρειάζεται πάντα, χωρίς να είναι όμως και
τυραννική.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ένα σμάρτ σύνολο για την πλάς από τουάλ ή ζερεσού ντέ λαίν μπλέ γαρνιρισμένο με λευκό πικέ.
Ζώνη δερμάτινη. Ζακεττούλα άνοιχτή έμπρός, με έλαφρό στρογγύλεμα στη βάση.

919

σας εξυπηρετήσωμεν. Δέν βλέπομεν όμως τὸν λόγον πού σας κάμνη νά στενοχωρήσθε. Μὴ ὁμολογήτε τὸ ἐλάττωμά σας ὡς ἐλάττωμα οὔτε εἰς τὸν αὐτὸν σας, οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους. Τότε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους θὰ ἐπιβληθῇτε καὶ σεῖς θὰ παρηγορηθῇτε.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεῦτερον ἐρώτημά σας, γράψατε σχετικῶς εἰς τὴν συνεργатиὰ μας κ. Μάλβαν.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΝ ΤΕΡΑΣ Δ. Β. Α. — Σὰς βεβαίωμεν ὅτι οὐδόλως δύνασθε νὰ προκαλέσητε τὴν εἰρηνείαν μας. Εἰσθε ἕνας δυστυχὴς συνάνθρωπος καὶ ἡμεῖς ὡς ἱατροί, ὄχι μόνον σὰς δικαιολογοῦμεν διὰ τὴν ἀδικίαν πού σὰς ἔκαμεν ἡ φύσις, ἀλλὰ καὶ ἀντιλαμβάνομεθα δολόκληρον τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας σας. Λαμβάνετε καθ' ἐκάστην πρῶτον ἐντὸς ὀλίγου χλιαροῦ ὕδατος ἀνά ἓν κοιλίάριον τοῦ γλυκοῦ, ἀλάτι Κάρλσμπατ θέτετε καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐντὸς τοῦ πάσχοντος μέρους καὶ κοιμᾶσθε με' αὐτό, ἀνά ἓν ὑπόθετον ἓκ τῶν:

Paragon "Sandoz".
Πλύνεσθε συχνά ἐξωτερικῶς.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Ἰατρός Ἀν. Μ. Σφακιανῆς Σωκράτους 30· Ἀθῆναι Νοσήματα Ἑσωτερικά Νοσήματα παιδῶν	Ἰατρός Χρήστος Δρακάκης Χαβρίου 2 · Ἀθῆναι Δερματικά Ἀροδίσια Γυναικολογικά
---	---

Χρόνια πού δοκίμαζα χίλια δυὸ φάρμακα γιὰ τὰ σπυράκια τοῦ προσώπου μου, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Τέλος τὸ μυστικὸ τῆς θεραπείας τὸ ἔβρηκα στὴν ἀλοιφή ΤΟΡΟΥΑΚΚΙΝ. Ρωτώντας νὰ μάθω τὸ γιὰτί, ἔμαθα ἀπὸ τὸν γιαιτρὸν μου πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ σπυράκια προσώπου ἢ δέρματος ὀφείλονται 90 % στὸ μικρόβιο «Σταφυλόκοκκος», ἢ δὲ ἀλοιφή ΤΟΡΟΥΑΚΚΙΝ δέν εἶνε κοινὴ ἀλοιφή, ἀλλὰ ἐμβόλιον ἀνισταφυλοκοκκικόν. Ἀναζωογονεῖ τοὺς ἰστούς τοῦ δέρματος. Τιμὴ ἐλαχίστη.

Ζητήσατε Φαρμακεῖα.—Ἀντιπρ. Εὐρύπιδου 29 Β'.

Παραδερίσταί Ἀρκάδες, Ἀθηναῖοι κλπ.

Γιὰ νὰ αἰσθανθῇτε ἕνα ψυχικὸ λουτρὸ μέσα στὰ ἐλατοθρυθθῆ θουνά τῆς Ἀρκαδίας καὶ νὰ ἀναπνεύσετε ἐλεύθερα σὲ ὑψόμετρο 1250 μέτρων ἐπισκεφθῇτε

ΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙ ΜΠΑΡΜΠΙΚΑ

ὑπὸ τὴν νέαν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ φιλοπροσόδου Ἀρκάδος

ΒΛΑΣΣΗ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

Εὐρίσκεται πρὸ τῆς Βυτινῆς, μέσα σὲ παραδεισιακὸ περιβάλλον ἐλάτων καὶ με' μαγευτικὴ θέα.

Χορηγοῦνται δωμάτια διαμονῆς μοναχικά καὶ δι' οἰκογενείας. Κουζίνα ἐκλεκτὴ πού δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ κάθε γούστο καὶ κάθε ἐπιθυμία καὶ τὴν πλέον ἀπαιτητικὴν.

Τιμὰ ἄκρας συγκαταβατικά.

Ἀπευθυνθῇτε ΒΛΑΣΣΗΝ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΝ—ΒΥΤΙΝΑΝ.

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΝ — ΒΥΤΙΝΑΝ

Χωρὶς
Τροφικώσιμω

Ὅπως προαναγγείλαμε στὸ προηγούμενον τεῦχος, ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν συνεργατῶν ἀναγνωστῶν μας παραπονοῦνται καὶ ἀδημονοῦν γιὰ τὴν καθυστέρησιν τῶν ἀπαντήσεών μας, προβαίνομε σήμερα σὲ μιὰν ὁμαδικὴν ἐκκαθάρισιν, ζητώντας συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους πού δέν τοὺς ἐκθέτομε τίς γνώμες μας διεξοδικά ὅπως ἔχομε ἀρχή.

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο θ' ἀρχίσουν πάλι οἱ κανονικὲς ἀπαντήσεις.

Δέν ἐγκρίνονται

α) ΩΣ ΠΑΡΑΒΑΙΝΟΝΤΑ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Ε. Π., Ἀλεξάνδρεια, μεγάλο. Ἐλευθερία Μτ., περιμένουμε ἄλλο μικρότερο. Τασ. Χαβαί, πολὺ μεγάλο. Ἀρῆ Τριποδάκη, μουντζουρωμένα. Ἀνδρ. Χ. Κανελλόπουλον, γραμμένα με' μολύβι. Νιγάμαν, γραμμένο με' μολύβι. Τέλην, στείλτε ἄλλο μικρότερο. Ἀνδρ. Μπριγιάντη, γραμμένο με' μολύβι. Μαρίας Νινού, πολὺ μεγάλο, ἀν εἰμπορεῖτε περᾶστε καμμιὰ Τετάρτη ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Ἐλένη Θ. Ντέπη, μεγάλο, στείλτε κανένα μικρότερο. Νασ. Περιμένη, γραμμένο με' μολύβι, φωτογρ. ἐλήφθησαν. Ἀκκινίδην, μὰς στέλνετε ἕνα ποίημα τοῦ Σολωμοῦ γνησίῳ δικῷ σας. Τὰ συγχαρητήριά μας. Δ. Προβελέγγιον, πολὺ μεγάλο. Γ. Φιλιππάτον, πολὺ μεγάλο. Β. Ι. Δέλτα, μεγάλο. Π. Πυργοβλεποτάκου, «οἱ σύζυγοι» πολὺ μεγάλο. Κ. Παυτελλῆ, γραμμένο με' μολύβι. Ζαφ. Ζεϊμπέκη, μεγάλο. Δ. Ταχυτάριον, πολὺ μεγάλο. Πάολα Σέτσι. Τὸ τεζὸ πολὺ μεγάλο. Τὰ ποιήματα με' τεχνικὰ λάθη. Γιὰ τὰ ἄλλα ἀν δέν σας ἀπαντήσομε δέν θὰ τὰ ἔχομε λάβει. Ἡλ. Ρωμαίου, γραμμένο κι' ἀπὸ τίς δυὸ μεριεὶς τοῦ χαρτιοῦ.

β) ΩΣ ΠΡΩΤΟΛΕΙΑ

Στεφ. Στεφανοῦδῃ, Κώστα Γεωργιάδῃ, Κ. Α. Ἀεροπούλου, Δ. Κούτσικου, Βασ. Λιάγκου, Ο. Βουρνάζου, Γ. Καμπέρου, Δ. Ἀργυροπούλου, Α. Ζήση, Πέτρου Διαλεχτοῦ, Δ. Τετράδῃ, Μαρίας Κεκάτου, Σταμ. Καλαποθαράκου, Σ. Φαράντου, Γ. Σ. Μ., Ἀρτα. Σ., Διακογιάννη, Μ. Κ. Χαϊρόπουλον, Στέφον Θανασοῦλαν.

γ) ΩΣ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ἢ ΚΟΙΝΟΤΟΠΑ

Βάσως Ν. Τριανταφύλλου, Ρένης Μαργαρίτη, Πάν—Κάλ., Σ. Μεντζελοπούλου, Α. Ζ., Μαρριάννα Γεωργαντᾶ, Τάκη Διακάκου, Σταύρου Ταμπανέα, Θ. Ξένου, Γιώργου Γεβρηήλ, Ν. Σκιτσᾶ, Κ. Παπαδόπουλον, Θεόφιλον Ἀμάραντον, Δ. Μαυρομμάτη, Β. Β., Προδρόμου Εἰρήνης, Στ. Ξένον, Σουλτάν Πρέβεζα γιὰ τὰ τεύχη στείλτε τὴν ἀξία τους σὲ γραμματόσημα καὶ θὰ τὰ λάβετε, Μήτσον Πάντου, Μάκη Καρολῆ, Λάκη Νέλλη, Διλιδάκη, Σοτ. Δράκον, Ζάν Γιαναγον, Ἰακώβου Μπ., Β. Λύγδα ἢ ρεκλάμα θὰ δημοσιευθῇ. Κων. Νηνοῦ, Ἐλευθερίας, Ἀδ. Σύν, φωτογραφίαις ἐλήφθησαν Α. Μακρυγιάννη, Κ. Φεργαδιώτου, Γ. Σαρρή, Σπ. Κουντούρη, Καίτης Μαραθάκη, Περ. Ἀθ., Ναυσικάς, Ν. Ἀρκάδιον, Ι. Καρύδῃ, Νέμου, Μιλάκ Μπλουμ, Κ. Γερασιμίδῃ, Νίτσα Παπαθανασοπούλου, Εὐάγ. Ἀγγ., Κώστα Νάνου, Β. Ν. Κριθιάτῃ, Ρομάντος, Γέλιο, Φ. Μανόν, Μποέμ, Στυμένο Ρομάντος, Ι. Νικολαίδῃ. Τὰς προτάσεις σας τὰς ἐλάδαμεν ὅπ' ὀφει μας. Α. Θεοφίλοπουλον, Λόρα Ντέλη, Α. Διαμαντῇ. Νάκια Σχετικῶς με' τὰ σκίτσα στείλτε μας κάτι νὰ δοῦμε. Α. Ἀργυρίου, Σαμίου Σουίτη, Μ. Βλάχου, Ἀρ. Παπανικολόπουλου. Σχετικῶς με' τὸ ἄλλο ζήτημα θὰ σας ἀπαντήσωμε στὸ ἄλλο φύλλο. Ναρκίσσου, Κ.Χ. Ἀγγελόπουλον. Τὸ πεντάδραχμο γραμματόσημο εἶνε στὴ διάθεσί σας. Ἡ «Ἀτλαντὶς» ὅπως εἶπαμε καὶ ἄλλοτε δέν ζητᾷε δικαίωμα κρίσεως, Μαρτίκα Κωρώνη.

δ) ΜΕ ΤΕΧΝΙΚΑ ΛΑΘΗ

Τάκη Κάσση, Θ. Γαβριελάτου, Νικ. Νίβ, Α. Μεταξᾶ, Μίχ. Π., Βασιλοπούλου, Γιάννη Μπούρκουλαν, Ι. Κρανητάκη, Ἐλένη Ν. Ζερβουδάκη, Μανώλη Μοσχονγιάννη, Μίμη Μικεδάκη, Βάσσ. Σταλαχτίτην, Γιώργου Περιστέρη, Τασ. Πανουσακή, Γ. Αἴνου, Ἀννας Καστρινάκη, Γ. Θεοδορίδῃ, Μαρίας Τεκνετζόγλου, Ν. Κουντρομιάλη, Θάνου Μπαρκοῦκη, Λεωνίδα Σερβίντα, Β. Στρατοῦ, Γ. Τζουρίδῃ, Θέμῃ Μυρβά, Σώσου, Χάρη Κουμίδῃ, Η. Σερετόπουλον, Β. Παχῇ, Η. Τσιτάκη, Α. Ι. Ἡράκλειον, Σεβαστῆς Ἀποστόλου, Τζέμ Κοντουζῶφ, Μ. Μοσχονγιάννη, Θανῆς Νικολαίδου, Μ. Φορμόζα, Γ. Φεργαδιώτῃ, Λόρη Παπ., τὸ πεντάδραχμο γραμματόσημο βρίσκεται

στὴ διάθεσί σας. Ὡς γνωστὸν ἢ «Ἀτλαντὶς» δέν παίρνει δικαίωμα κρίσεως, Μ. Παπαϊωάννου, Σ. Ρούγκα, Ι. Ἀθανασοπούλου, Ἐλιχ, Κούλ, Καν Λούκα Ἀπηδέως, Κώστα Παπ., Ἀγρίνιον, Γ. Κιαλακίδῃ, Δώρας Πλάστη, Νότης Νώντα, Α. Σαραντοπούλου, Τάκη Δ. Καρατζᾶ, Λάου Μπέν, Μάκη Βλάχου, Φ. Σελήνου, Στ. Βάγια, Κ. Ζάκκα, Χ. Κ. Γουσέτη, Α. Κιέκκα, Ἀποστερίτη, Β. Δουκαρή, Ν. Σουλβίου, Θ. Θωμαΐδῃ, Κ. Π. Μ., Pilger, Σαμίου, Ν. Βόκοβιτς, Α. Πεπονῇ, Α. Στρυφτοῦ, Μίμη Ἀγγελίδῃ, Α. Παπακωνσταντίνου, Α. Σπανοπούλου, Α. Σοφία, νοπούλου, Α. Διαμαντῇ.

Ἐγκρίνονται

ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΟΥΝ ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥΣ:

Α. Διαμαντῇ, «Τῆς μοίρας ἀπονιά», Ναυαγοῦ ἢ Ἀννούλα», Μεμὰ Χ Π—Λόντου ἐπαραληρηματα στὴν Κ. Κ., Ρέμβη Πλημμύρα «Μὴ μου ζητήσης», Τάσσαν Χαβαί, «Βουβὲς προσευχῆς», Γ. Μητσέα, «Θυμᾶσαι», Σταμ. Καλ. Μαραντοῦ, «Καίτη», Ἐπαμ. Κορνῶστη, «Παράπονον», Ἀνδρέα Συμυρλή, «Ἀργὰ πιά», Ὀρθρου Πελερέ, «Στροφές», Βιολέττας «Νανούρισμα», Γεωργιάς Μιδερῇ «Στοχασμοί», Κώστα Μαυρουλάκη εἶπε, θαμένα δειλινά, Κ. Τζωρτζάτου «Μ' ἀγάπη», Δημ. Σωζόπουλου «Προτίμησις», Η. Ἀρτεμισιάτη «Παληκιθάρα», Κ—Σ—Κ—Σ «Ἐρωτικά», Τάκη Παναγῇ, «Κάποτε θάρθω», Γ. Γουλιέλμῃ, «Σὰν τὴν πεταλούδα», Κ. Στεργίου «Τῆς ψυχῆς τὸ δάκρυ», Χ. Κουλούρη «Συνηθισμένη ἱστορία», Τάκη Δόξα «Γιούλια», Δέσπω Παναγιωτίδου «Τὸ κλάμα τῆς Πεταλούδας», Κ. Ματζουράνη, «Σχιερα», Μπαμπιστῇ «Τώρα πιά ἡ ζωὴ», Γ. Ἀηδονόπουλου «Σὰν εἴμαστε μόνοι», Εὐάγ. Καραῦση «Ἀγάπη», Γιούλη Πάμα «Σ' ἀγαπῶ», Κ. Ἀναλαμπρές, Θ. Παπαπαναγιώτου «Ἐβυσμένο Ὀνειρο».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ
τοῦ Β' βιβλίου
τῆς «ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»
Κρατῆτε τὸ παρὸν ἀνελλιπῶς

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ
Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Βιέννης
Ἐπιμελητῆς «Εὐαγγελισμοῦ»
Σ τ ο υ ρ ν ᾱ ρ α 21 Δέχεται 4—6 μ. μ.

Κατὰ τῆς ὑπερτριχώσεως

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος χρησιμοποίησατε τὸ παγκοσμίου φήμης ἀποτριχωτικὸν RAPIDEN-TH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντός μετὴν ρίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως δὲ λόγῳ τῶν ἐκλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δῆρμα τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοᾶ Φέξη 59 (Πρῶτος ὁροφος) Ἀθῆναι

Parasail

IOANNES A. TLOPIAN
IATROS
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
IOANNINA